ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΪΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Δ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1956 | ΤΕΥΧΟΣ 67ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1956)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΜΑΧΕΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΟΥ Α΄ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ

— ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤ' ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΑΜΥΝΑ —

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

64. Θέσις τοῦ Α' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος. Μάχες κομμουνιστῶν καὶ Ἄγγλων. Κατάληψις τῶν κτιρίων τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τοῦ Ε.Α.Μ

65. Περιγραφὴ ὑπὸ Ἄγγλου ἀνταποκριτοῦ τῆς καταστάσεως εἰς τὸ κέντρον (περιοχῆς Α' Τμήματος).

66. Προπαρασκευὴ τῶν κομμουνιστῶν γιὰ τὴν ἐπίθεσι κατὰ τοῦ Α' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος.

67. Προώθησις τῶν κομμουνιστικῶν δυνάμεων στὴν περιοχὴ τοῦ Τμήματος, μὲ ἀνατινάξεις καὶ πυρκαϊάς.

68. Ἀντεπίθεσις τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ Α' Τμήματος καὶ ἀπώθησις τῶν εἰσχωρησάντων ἐλασιτῶν.

69. Ποῖοι ἀστυνομικοὶ τοῦ Α' Τμήματος ἔπεσαν μαχόμενοι, ποῖοι ἐτραυματίσθησαν καὶ ποῖοι ἔλαβον μέρος εἰς τὰς ἀντεπιθέσεις κατὰ τῶν κομμουνιστῶν.

***

64. Θέσις τοῦ Α' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος. Μάχη κομμουνιστῶν καὶ Ἄγγλων. Κατάληψις τῶν κτιρίων τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τοῦ Ε.Α.Μ.

Τὸ Α' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα περιλαμβάνει τὴν περιοχὴ τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ Ὁμονοίας μέχρι τῆς πλατείας Συντάγματος, ἡ ὁποία ὑπῆρξε καὶ τὸ κέντρο τοῦ παρανόμου συλλαλητηρίου τῶν κομμουνιστῶν τῆς Κυριακῆς, 3ης Δεκεμβρίου 1944. Τὸ οἴκημα τοῦ Τμήματος τούτου βρίσκεται πολὺ πλησίον τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λέκκα.

Κατ' ἀνάγκην λοιπόν, τὸ Τμῆμα τοῦτο κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ συλλαλητηρίου καὶ τὴν ἑπομένη, ὁπότε πλέον ὅλες οἱ ἐνέργειες τῶν κομμουνιστῶν ἔπειθαν ὅτι ἐδόθη τὸ σύνθημα τῆς ἀνταρσίας, διέθεσε ὅλες του τὶς δυνάμεις γιὰ τὴ διάλυση τῶν διαδη-

λωτῶν—ἐπαναστατῶν, μαζὶ μὲ τὶς δυνάμεις ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ ἐκεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα καὶ τὶς διάφορες εἰδικὲς Ὑπηρεσίες, ὅπως ἦσαν οἱ Ἀστυνομικὲς Σχολὲς κλπ. Ἐκτὸς τούτου στὴν περιοχὴ τοῦ Τμήματος τούτου, ποὺ ὅπως εἴπαμε βρίσκεται στὸ κέντρο τῶν Ἀθηνῶν, ἦσαν ἐγκατεστημένα τὰ ἐπιτελεῖα τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τοῦ Ε.Α.Μ., ποὺ τὰ φρουροῦσαν δυνάμεις ἀπὸ ἐπιλέκτους καὶ ἄριστα ἐξωπλισμένους ἐλασῖτες, ἐπὶ πλέον δέ, ὅπως ἀπεδείχθη, ἀποτελοῦσαν καὶ μικρὰ ἐξωπλισμένα φρούρια. Καὶ τὸ μὲν Κ.Κ.Ε. βρίσκονταν στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, στὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Ὄθωνος 6, ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μεγάλης Βρεττανίας», ὅπου εἶχαν ἐγκατασταθῆ οἱ ἐπιτελικὲς Ὑπηρεσίες τῶν Ἄγγλων καὶ ὡρισμένες Ἑλληνικές. Τὸ δὲ Ε.Α.Μ. ἦταν ἐγκατεστημένο στὴν ὁδὸ Κοραῆ, στὸ ἐκεῖ Μέγαρο τῆς «Ἐθνικῆς».

Ἔτσι, ὅταν ἡ στάση ἐξελίσσετο τὰ δύο αὐτὰ κέντρα ἀποτελοῦσαν σοβαρώτατες ἑστίες στὴν καρδιὰ τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου εἶχαν τὴν ἕδρα τους ἡ Κυβέρνηση καὶ τὰ περισσότερα Ὑπουργεῖα. Ἄλλως τε διεπιστώθη, ὅτι ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῶν δύο αὐτῶν Μεγάρων ποὺ κατεῖχε τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ τὸ Ε.Α.Μ. ἐρρίπτοντο πυροβολισμοὶ συχνότατα.

Οἱ Ἀγγλικὲς δυνάμεις κατὰ τὴν 3η καὶ κατὰ τὴν 4η Δεκεμβρίου κυρίως ἐκινήθησαν στὸ νὰ διασώσουν ἀπὸ τὰ ἀκραῖα Ἀστυνομικὰ Τμήματα τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ ἐκινδύνευαν καὶ ἐζήτουν ἐνίσχυση.

Τὴν Τρίτη (5 Δεκεμβρίου 1944) ὁ Στρατηγὸς Σκόμπυ, ὡς ἀνώτατος Διοικητὴς τῶν Συμμαχικῶν Δυνάμεων, βλέπων πλέον ὅτι οἱ κομμουνισταὶ ἐπεδίωκαν τὴ βιαία ἐπιβολή τους καὶ ὅτι δὲν ἐσέβοντο πλέον μηδὲ τοὺς Ἄγγλους στρατιωτικούς, ἀφοῦ ὡς γνωστὸν τὴν 4-12-1944 ἐπυροβόλησαν κατὰ τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ Ἄγγλου Πλοιάρχου Κόμπελ, ποὺ ἐσώθη ἐκ τύχης, φονευθέντος τοῦ διερμηνέως του, ἐξέδωκε τελεσίγραφον πρὸς τὰς δυνάμεις τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. ἵνα παύσουν πᾶσαν ἐχθροπραξίαν δίδοντας προθεσμία 72 ὡρῶν, ἡ ὁποία ἔληγε τὴν 18η ὥρα τῆς 7ης Δεκεμβρίου 1944, ὁπότε πλέον οἱ ἐλασῖτες θὰ ἐθεωροῦντο καὶ ἐπισήμως ὡς στασιασταὶ καὶ θὰ ἐγίνετο ἀνάλογη μεταχείρισις τούτων.

Οἱ κομμουνισταί, ὅταν ἔλαβαν τὸ τελεσίγραφο, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἄρχισαν ὁμαδικοὺς πυροβολισμοὺς ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ Κ.Κ.Ε. (ὁδοῦ Ὄθωνος) κατὰ τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Μ. Βρεττανίας» καὶ τοῦ «Κὶγκ Τζώρτζ».

Ἡ ἐπανάσταση τῶν κομμουνιστῶν ἀποτελοῦσε πλέον γεγονός.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἔφθασαν Βρεττανοὶ ἀλεξιπτωτισταί, ποὺ προσεγειώθησαν στὸ Ἀεροδρόμιο τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πολεμῶντας ἔφθασαν στὸ κέντρον. Οἱ ἀλεξιπτωτισταὶ αὐτοὶ ἦσαν δύο λόχοι. Καὶ ὁ μὲν ἕνας ἀνέλαβε νὰ ἐκτοπίσῃ τοὺς ἐλασῖτες ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολη, ποὺ τὴν εἶχαν κυκλώσει οἱ κομμουνισταὶ καὶ ἐπραγματοποίησε τὴν ἀποστολή του ἀμέσως.

Ὁ δεύτερος λόχος ἀνέλαβε νὰ ἐκτοπίσῃ τοὺς κομμουνιστὰς ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀπ' ὅπου ἐπυροβολεῖτο τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν Συμμαχικῶν δυνάμεων καὶ τὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μ. Βρεττανίας». Ὁ Διοικητὴς τοῦ λόχου, πρὶν ἀρχίσει τὴν ἐπίθεση, ἔδωσε 2ωρη προθεσμία νὰ καταθέσουν τὰ ὅπλα. Ὅταν ἔληξε ἡ προθεσμία καὶ οἱ ἐλασῖτες δὲν συμμορφώθηκαν, οἱ Ἄγγλοι ἐπετέθησαν ταυτοχρόνως ἀπὸ τὴν πλατεῖα Συντάγματος καὶ ἀπὸ τὴν γειτονικὴ ταράτσα τοῦ κτιρίου. Καὶ ἐνῷ δύο ὅλμοι ἔσπαζαν τὴν πόρτα τοῦ κτιρίου τῆς ἕδρας τοῦ Κ.Κ.Ε., ἄλλοι ἀλεξιπτωτισταὶ μὲ χειροβομβίδες ἀπὸ τὴν ταράτσα ἀνάγκασαν ὅλους τοὺς ἐλασῖτες νὰ βγοῦν ἔξω, ὁπότε ἀντιμετώπισαν τὸ πῦρ τῶν Ἀγγλικῶν δυνάμεων καὶ παρεδόθησαν. Ἔτσι ἐξεκαθαρίσθη ἡ πρώτη ἑστία τῶν ἐπαναστατῶν καὶ κατεσχέθησαν τὰ ἀρχεῖα τοῦ Κ.Κ.Ε.

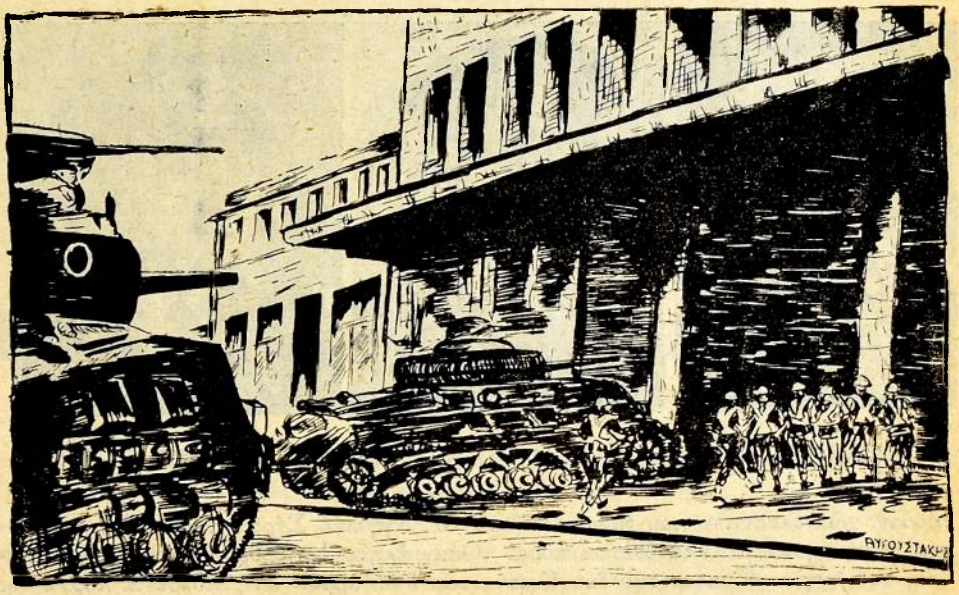
Ἀμέσως ἀκολούθησε κατὰ τὸν αὐτὸ τρόπο ἐπίθεση στὴ δεύτερη κομμουνιστικὴ ἑστία, δηλαδὴ στὸ οἴκημα ὅπου εἶχε τὴν ἕδρα του τὸ Ε.Α.Μ. ἐπὶ τῆς ὁδοῦ

Κορᾶῃ, καὶ ὕστερα ἀπὸ ὀλιγόωρο μάχη στὴν ὁποία ἔλαβε μέρος καὶ βρεττανικὸ τάνκ κατελήφθη καὶ οἱ ἔνοπλοι κομμουνισταὶ ποὺ τὸ ὑπεράσπιζαν παρεδόθησαν.

65. Περιγραφὴ ὑπὸ Ἄγγλου ἀνταποκριτοῦ τῆς καταστάσεως εἰς τὸ κέντρον (περιοχῆς Α΄ Τμήματος).

Ἰδοὺ πῶς περιγράφει Ἄγγλος δημοσιογράφος τὴν κατάσταση στὴν περιοχὴ τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς κατὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ κινήματος.

«Στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς παρέμειναν πλοῖα ἀκίνητα χωρὶς κανένα σημάδι » ζωῆς ἐπάνω τους. Καὶ ὅμως αὐτὰ τὰ πλοῖα ἦταν ζωτικὰ γιὰ τὴν Ἑλλάδα ὁλό- » κληρη. Ἦταν φορτωμένα μὲ τρόφιμα. Ὡς τὴν παραμονὴ τῆς ἐκρήξεως τοῦ κινή- » ματος ξεφορτώνονταν 3.700 τόννοι τὴν ἡμέρα. Καὶ γιὰ τὴν ἐκφόρτωση δὲν ἐχρη- » σιμοποιοῦντο οἱ ἀπεργοὶ Ἕλληνες ἐργάται, ἀλλὰ Βρεττανοὶ καὶ Ἰνδοὶ στρατιῶται.

Βρεταννικὸν τάνκ καθ' ἣν στιγμὴν ἐπιτίθεται κατὰ τῆς εἰσόδου τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κορᾶῃ μεγάρου ὅπου τὸ Ε.Α.Μ. εἶχεν ἐγκαταστήσει τὴν ἕδραν του κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς κηρύξεως τῆς στάσεως.

» Ἡ ἐκφόρτωση ἐπήγαινε καλά. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μέχρις ὅτου ἄρχισε ἡ σύρ- » ραξη. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε γίνει βαρειὰ ἀπὸ τὴν Κυριακὴ 3 Δεκεμβρίου μὲ τοὺς » πυροβολισμοὺς στὴν κομμουνιστικὴ διαδήλωση κι' ὅταν ἔγινε τὴν ἑπομένη ἡ κη- » δεία τῶν νεκρῶν ἦταν πιὰ ὁλοφάνερο πῶς ἑτοιμάζονταν ἡ ρήξη. Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα » τῆς Δευτέρας διαδηλωταὶ τοῦ Ε.Α.Μ. περνοῦσαν κάτω ἀπὸ τὴ «Μεγάλη Βρετ- » τανία» μὲ φωνές, ποὺ ἤθελαν καθαρὰ νὰ μᾶς ποῦν: «Κάνετε στραβὰ μάτια στοὺς » ἐσωτερικούς μας καυγάδες». Κι' ὅμως ἐκεῖνο τὸ πρωϊνὸ ἐλασῖτες ἐλεύθεροι σκο- » πευταὶ εἶχαν κιόλας πυροβολίσει αὐτοκίνητο μὲ Ἄγγλους ἀξιωματικοὺς καὶ ἐσκό- » τωσαν τὸν διερμηνέα τοῦ Ναυάρχου Τέρλ, ἐνῶ ὁ ὑπασπιστής του Πλοίαρχος Κόμ- » πελ ἐσώθη ἐκ τύχης.

«Τὴν νύχτα τῆς Δευτέρας ὁ Στρατηγὸς Σκόμπυ ἔμαθε τὴν ἐπίθεση τῶν ἀν- » ταρτῶν καὶ τὴν κατάληψη τῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων. Γι' αὐτὸν κάθε κίνηση » ἐλασίτου χωρὶς τὴν διαταγή του ἀποτελοῦσε στάση, γιατὶ εἶναι γνωστὸ πῶς τὰ

» ἀνταρτικὰ σώματα ὑπηρετοῦσαν ὑπὸ τὰς διαταγάς του. Τότε συνέταξε τὸ τελε-
» σίγραφό του δίδοντας προθεσμία 72 ὡρῶν στοὺς κινηματίες.

«Ἡ ἀπάντηση ἐδόθη μὲ ὁμαδικὰ πυρὰ ἀπὸ τὶς ταράτσες καὶ τὰ μπαλκόνια
» τῶν γραφείων τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, στὴν πλατεῖα Συντάγματος. Πυρο-
» βολοῦσαν τὴν «Μ. Βρεττανία» καὶ τὸ «Κὶγκ Τζώρτζ». Ἦταν πιὰ γεγονὸς ὁ ἐμφύ-
» λιος πόλεμος, ἀφοῦ γιὰ πρώτη φορὰ τὸ πρωϊνὸ τῆς Τετάρτης ὁ τάφος τοῦ Ἀγνώ-
» στου Στρατιώτου ξημέρωσε χωρὶς σκοπούς.

«Βρεττανοὶ ἀλεξιπτωτιστὰι εἶχαν προσγειωθῆ στὸ μεταξὺ στὸ ἀεροδρόμιο
» τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς Τρίτης καὶ κατώρθωσαν νὰ φθάσουν στὸν κέντρο
» τὸ ἄλλο πρωΐ, μαχόμενοι καθ' ὁδόν. Ἦταν δύο λόχοι ὅλοι-ὅλοι ποὺ ἀμέσως ρίχτη-
» καν σὲ σκληρὲς μάχες. Ὁ ἕνας ἀνέλαβε νὰ ἐκτοπίση τοὺς ἐλασῖτες ἀπὸ τὰ ὑψώ-
» ματα τῆς Ἀκροπόλεως. Ὁ ἄλλος λόχος ἔστειλε ἀμέσως δίωρο τελεσίγραφο στὴ

Κ. ΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗΣ

Ε. ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ

Ι. ΚΑΣΙΜΗΣ

» φρουρὰ τῶν ἐλασιτῶν ποὺ πυροβολοῦσαν τὸ Ἀγγλικὸ Στρατηγεῖο. Οἱ κομμουνι-
» σταὶ ἀπάντησαν μὲ ἀκανόνιστα πυρά. Ὅταν ἔληξε ἡ προθεσμία τοῦ τελεσιγρά-
» φου, οἱ Ἄγγλοι ἐξακόντισαν δυὸ ὅλμους τῶν δύο λιβρῶν στὴ σιδερένια πόρτα τῆς
» πολυκατοικίας τοῦ Κ.Κ.Ε., ἐνῶ οἱ ἀλεξιπτωτισταὶ κρυμμένοι στὴ γωνιὰ ρίχτηκαν
» ἀμέσως μὲ χειροβομβίδες...».

66. Προπαρασκευὴ τῶν κομμουνιστῶν γιὰ τὴν ἐπίθεσι κατὰ τοῦ Α' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος.

Οἱ κομμουνισταὶ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς ἐπαναστάσεως εἶχαν σκοπὸ νὰ καταλάβουν τὸ Α' Ἀστυν. Τμῆμα, ποὺ εὑρίσκετο στὴν καρδιὰ τῆς Πρωτευούσης.

Δὲν ἠμποροῦσαν ὅμως νὰ ἐπιτεθοῦν ἀμέσως, ὅταν μάλιστα, τὶς πρῶτες κιό-λας ἡμέρες ἔχασαν τὶς δυὸ ἑστίες ἐξορμήσεώς των, δηλαδὴ τὰ κτίρια τοῦ Κ.Κ.Ε. στὴν πλατεῖα Συντάγματος καὶ τοῦ Ε.Α.Μ. στὴν ὁδὸ Κοραῆ.

Ἔτσι σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο, ποὺ ἔθεσαν σ' ἐφαρμογή, ἐπετέθησαν καὶ κατέ-λαβαν πρῶτα τὰ περιφερειακὰ Τμήματα, οὕτως ὥστε σιγὰ-σιγὰ ἐδημιούργησαν ἕναν ἀποκλεισμὸ στὰ κεντρικὰ Τμήματα τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως ἦσαν τὸ Α' τὸ Β' τὸ Γ' καὶ τὸ Δ'.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Διοικητὴς τοῦ Α' Τμήματος Ἀστυνόμος Α' τότε, κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος, μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς ἄνδρας του εἶχε λάβει ἐξαιρετικὰ

μέτρα ἀσφαλείας καὶ ἀμύνης, ὄχι μονάχα τοῦ οἰκήματος τοῦ Τμήματος του ἀλλὰ καὶ τῆς περιοχῆς αὐτοῦ, ὥστε ἡ εἰσχώρηση τῶν κομμουνιστῶν νὰ μὴ μπορῇ νὰ γίνῃ εὔκολα. Ἔτσι οἱ κομμουνισταὶ μόλις κατὰ τὴν 6η Δεκεμβρίου, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἀφοῦ εἶχαν πλέον καταλάβει τὰ περιφερειακὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα ἄρχισαν νὰ βάλλουν ἐξ ἀποστάσεως, δηλαδὴ ἀπὸ ἀπομεμακρυσμένα σημεῖα καὶ ταράτσες πολυκατοικιῶν, μὲ διάφορα ὅπλα καὶ ὄλμους, μὲ προφανῆ σκοπὸ νὰ καταρρίψουν τὸ ἠθικὸ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ νὰ προπαρασκευάσουν τὴ γενικὴ τους ἐπίθεση πρὸς κατάληψη τοῦ Τμήματος.

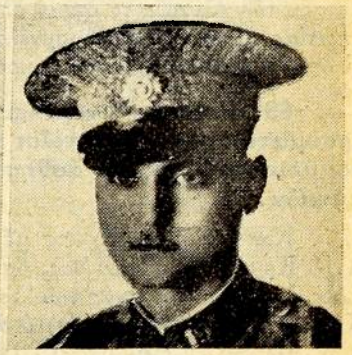
Οἱ ἀστυνομικοί ὅμως ὅλοι, ἀπὸ τοῦ Διοικητοῦ μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου ἀστυφύλακος, ἦσαν ἀποφασισμένοι ὄχι μόνον ν' ἀμυνθοῦν στὸ οἴκημα μέσα, ἀλλὰ νὰ χτυπήσουν τοὺς κομμουνιστὰς στὴν περιοχὴ τοῦ Τμήματος, ὅταν θὰ ἐπιχειροῦσαν νὰ εἰσχωρήσουν ἐκεῖ γιὰ νὰ κάνουν διαρπαγὲς καὶ λεηλασίες στὰ καταστήματα.

† Ι. ΚΟΚΚΑΛΗΣ

† Κ. ΚΟΥΤΣΟΥΡΑΣ

† Α. ΠΕΤΣΑΣ

67. Προώθησις τῶν κομμουνιστικῶν δυνάμεων στὴν περιοχὴ τοῦ Τμήματος, μὲ ἀνατινάξεις καὶ πυρκαϊάς.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 11 Δεκεμβρίου 1944 οἱ κομμουνισταὶ μὲ μεγάλες δυνάμεις ποὺ ὑπολογίστηκαν σὲ 300 ἄνδρες καὶ μὲ ἰσχυρὸ ὁπλισμό, ἄρχισαν νὰ προωθοῦν τοὺς ἐλασίτες ἐντεῦθεν τῆς ὁδοῦ Αἰόλου καὶ κατέλαβαν αἰφνιδιαστικῶς ὡρισμένα οἰκήματα τῶν ὁδῶν Αἰόλου καὶ Ἀθηνᾶς, μὲ τελικὸ σκοπὸ τὴν ἐπίθεση κατὰ τοῦ Τμήματος, ὅπως ἀνεκοίνωσαν μὲ τὰ χωνιὰ στὶς συγκεντρώσεις των.

Στὶς 3 ἡ ὥρα (μετὰ τὰ μεσάνυχτα) τῆς 11 πρὸς 12-12-1944, ἄρχισαν ἀνατινάξεις διαφόρων οἰκιῶν καὶ καταστημάτων μὲ δυναμίτιδα καὶ πυρπολήσεις αὐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία ὁδοφραγμάτων καὶ τὸν ἐπηρεασμὸ τοῦ ἠθικοῦ τῶν κατοίκων. Τέτοιες ἀνατινάξεις ποὺ συνεκλόνισαν τὴν περιοχὴ ἔγιναν στὰ οἰκήματα τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς 1-5, τῆς πολυκατοικίας τῆς ἰδίας ὁδοῦ εἰς τὸν ἀριθ. 29, στὴν ὁδὸ Εὐριπίδου —Αἰόλου (γωνία), Αἰόλου—Ἁγίας Εἰρήνης (γωνία), Καλαμιώτου—Ἀθηναΐδος (γωνία), Κολοκοτρώνη—Ἁγίου Μάρκου (γωνία), Περικλέους 27 καὶ ὁδοὺς Χρυσοσπηλιωτίσσης—Ἁγίου Μάρκου (γωνία). Οἱ ἀνατινάξεις αὐτὲς καὶ οἱ φλόγες ἀπὸ τὶς πυρκαϊὲς ἔδιναν μία τραγικὴ εἰκόνα τοῦ ὀλέθρου.

Ταυτοχρόνως μὲ τὶς ἀνατινάξεις, οἱ ἐλασῖτες προωθοῦντο σιγὰ-σιγὰ καὶ ἔφθασαν ἔτσι μέχρι τῆς ὁδοῦ Ρόμβης.

68. Ἀντεπίθεσις τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ Α΄ Τμήματος καὶ ἀπώθησις τῶν εἰσχωρησάντων ἐλασιτῶν.

Κατὰ τὴ νύχτα ἦτο φυσικὸν ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἐπίθεση κατὰ τῶν κομ-

μουνιστῶν. Τὶς πρωϊνὲς ὅμως ὧρες τῆς 12-12-1944 τὰ προκεχωρημένα φυλάκια τοῦ Τμήματος καὶ οἱ περίπολοι τῶν ἀστυνομικῶν, ἦρθαν σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς κομμουνιστάς, τοὺς ἐπετέθησαν θαρραλέως καὶ τοὺς ἀπώθησαν πρὸς τὴν ὁδὸ Αἰόλου.

Κατὰ τὴν ἐπίθεση αὐτή, ἔπεσε μαχόμενος μὲ σθένος καὶ ἀφάνταστο τόλμη στὴν ὁδὸ Ρόμβης ὁ Ἀρχιφύλαξ Α.13 Κουτσουρᾶς Κων/νος. Οἱ ἐπιθέσεις τῶν ἀστυνομικῶν κατὰ τῶν κομμουνιστῶν, ποὺ εἶχαν εἰσχωρήσει στὴν περιοχὴ τοῦ Τμήματος συνεχίσθηκαν καθ' ὅλην τὴν ἡμέρα καὶ κατὰ τὶς ἑσπερινὲς ὧρες εἶχε κατορθωθῆ ὥστε ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐλασῖτες νὰ ἔχουν ἀποσυρθῆ ἐντεῦθεν τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς, ἐνῶ διάφορες ἑστίες ποὺ εἶχαν ἀπομείνει σὲ σπίτια ξεκαθαρίσθηκαν ἀπὸ τὶς περιπόλους τοῦ Τμήματος, φονευθέντων ἢ συλληφθέντων τῶν ἐλασιτῶν.

Ἔτσι μὲ τὴ συνεχῆ φρούρηση καὶ τὴ θαρραλέα ἀντεπίθεση τῶν ἀστυνομικῶν σὲ κάθε περίπτωση, ποὺ οἱ κομμουνισταὶ ἐπιχειροῦσαν νὰ διεισδύσουν στὴν περιοχὴ τοῦ Τμήματος, κατωρθώθη ὥστε τὸ σῶμα τοῦ Α' Τμήματος νὰ συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν ὀλίγων, τὰ ὁποῖα δὲν κατώρθωσαν νὰ καταλάβουν οἱ κομμουνισταί. Ἀπ' ἐναντίας οἱ ἀστυνομικοὶ συνέλαβαν ἀρκετοὺς ἀπὸ τοὺς ἐπιτεθέντας κομμουνιστάς, οἱ ὁποῖοι ἄφησαν καὶ δυὸ νεκροὺς στὸν τόπο τῶν συμπλοκῶν.

69. Ποῖοι ἀστυνομικοὶ τοῦ Α' Τμήματος ἔπεσαν μαχόμενοι, ποῖοι ἐτραυματίσθησαν καὶ ποῖοι ἔλαβον μέρος εἰς τὰς ἀντεπιθέσεις κατὰ τῶν κομμουνιστῶν ἢ εἰργάσθησαν δραστήρια πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐγκληματιῶν.

Κατὰ τὶς συμπλοκὲς μὲ τοὺς κομμουνιστὰς ἐφονεύθησαν οἱ: 1) ἀρχιφύλαξ Α.13 Κουτσουρᾶς Κων/νος, ὅστις ἐβλήθη στὴν ὁδὸ Ρόμβης, ἐνῶ ἐμάχετο ἐπὶ τρεῖς ὧρες ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ὑπαστυνόμου τότε κ. Ἰ. Κασίμη, 2) ὁ ἀστυφύλαξ Α 55 Κόκκαλης Ἰωάννης καὶ 3) ὁ ἀστυφύλαξ Α 119 Πέτσας Ἀλέξανδρος.

Ἐτραυματίσθησαν οἱ: Ἀστυνόμος Α' τότε κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος, Ὑπαστυνόμοι Β' τότε κ.κ. Κ. Μαθιουδάκης καὶ Ι. Κασίμης, Ἀρχιφ. Α.15 Κοντογιωργάκης Δημ., οἱ ἀστυφύλακες Α. 125 Χαρλαύτης Χαρ., Α. 57 Φράγκου Παν., Α.345 Τσιπρούδης Ἀχιλλεύς, Α.130 Μαγγιῶρος Ἀντώνιος καὶ Α.160 Καναβιτσῆς Δημ. ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας των.

Ἅπαντες οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Τμήματος ἐπεδείξαντο πίστιν εἰς τὸ καθῆκον, τόλμην καὶ αὐταπάρνησιν, ὅλως δὲ ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα ἀνέπτυξαν μαχόμενοι ἀνδρείως οἱ Ὑπαστυνόμοι Β' κ.κ. Κασίμης Ἰωάννης καὶ Μαθιουδάκης Κων/νος ὡς καὶ ὁ φονευθεὶς Ἀρχιφύλαξ Α.13 Κουτσουρᾶς Κων/νος, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀνήκει ἰδιαίτερος ἔπαινος. (Συνεχίζεται)

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Σχετικῶς μὲ τὸ ἱστόρημα τοῦ Κόκκινου Δεκέμβρη γιὰ τὸ ΣΤ' Ἀστυνομικὸν Τμῆμα Ἀθηνῶν, ὁ τέως Διευθυντὴς Α' κ. Σ. Σταματιάδης μᾶς ἀπέστειλε ἀντίγραφον ἀναφορᾶς του, ἀπὸ 19-12-1944, πρὸς τὴν Ἀστυν. Δ/νσιν, τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν κατωτέρω πρὸς ἀποκατάστασιν ὡρισμένων σημείων, τὰ ὁποῖα ἐσφαλμένως ἀνεφέρθησαν εἰς τὰς ἐπισήμους ἐκθέσεις καὶ κατεχωρήθησαν εἰς τὸ ἱστόρημα. Τὸ κείμενον τῆς ἀναφορᾶς ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Λαμβάνω τὴν τιμήν, εἰς ἐκτέλεσιν προφορικῆς Ὑμῶν Δ/γῆς, ν' ἀναφέρω, ὅτι τὴν 4-12-44 » καὶ περὶ ὥραν 11ην παρουσιάσθη ἐνώπιόν μου ὁ Ἀστυνόμος Α' κ. Γ. Κουτᾶς καὶ μοὶ ἀνέφερεν » ὅτι ἠναγκάσθη νὰ παραδώσῃ τὸ ΙΕ' Τμῆμα τοῦ ὁποίου ἦτο Διοικητής, καθ' ὅσον εἶχε κυκλωθῆ » τελείως δι' ὑπερτέρων ἐνόπλων δυνάμεων τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. Ἀμέσως μετέβην εἰς Ὑποδ/νσιν Ἀγορα- » νομίας καὶ ἀνέφερον σχετικῶς εἰς Ἀστυνομ. Δ/νσιν τηλ/κῶς, καθότι τὰ τηλέφωνα τῶν Τμη- » μάτων τῆς ὑπ' ἐμὲ Ὑποδ/νσεως δὲν ἐλειτούργουν. Περὶ ὥραν 12ην ἐπιστρέψας εἰς τὴν ἕδραν » μου (Δ' Ὑποδ/νσιν) δὲν ἀνεῦρον τὸν Ἀστυνόμον κ. Κουτᾶν καὶ δὲν γνωρίζω ποῦ ἤδη εὑρίσκεται. » Τὴν 4-12-44 καὶ περὶ ὥραν 17ην προσῆλθεν εἰς τὸ Γραφεῖον Δ/τοῦ τοῦ ΣΤ' Τμήματος Ἀστυ- » νόμου Α' κ. Ταμπούρλου ἐπιτροπὴ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. καὶ ἐζήτησεν ἀπ' αὐτὸν νὰ μὴ τοὺς κτυπήσῃ, » ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς των, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ θίξουν τὸ Τμῆμα. Ὁ κ. Ταμπούρλος διε-

» βεβαίωσε τὴν ἐπιτροπὴν ὅτι δὲν συντρέχει οὐδεὶς λόγος τὸ Τμῆμα νὰ κτυπήσῃ, εἰμὴ μόνον,
» ἐφ' ὅσον οὗτοι ἤθελον ἐπιτεθῇ καὶ ἤθελον ζητήσῃ τὴν παράδοσιν τοῦ ὁπλισμοῦ τοῦ Τμήματος,
» ὁπότε θὰ ἠμύνετο τὸ Τμῆμα μέχρις ἐσχάτων. 'Η ἐπιτροπὴ μετὰ ταῦτα παρουσιάσθη ἐνώπιόν
» μου, παρισταμένου καὶ τοῦ 'Αστυνόμου κ. Ταμπούρλου καὶ ἐπανέλαβε τὰ ἴδια, προσθέσασα
» ὅτι, ἐπὶ λόγῳ τιμῆς δὲν θὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ Τμήματος, οὔτε θέλει ζητήσῃ τὰ ὅπλα καὶ ἀπῆλθεν.
» Περὶ ὥραν 18ην ἐξῆλθον τοῦ Τμήματος καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ Εὐριπίδου—'Αθηνᾶς—Πλ. 'Ομο-
» νοίας—Πειραιῶς ἐπέστρεφον εἰς τὸ Τμῆμα, ὅπου εἰς τὴν διασταύρωσιν Πειραιῶς—Πλ. Κου-
» μουνδούρου, ἔξωθι ἀκριβῶς ἑστιατορίου «Σεμίραμις» μὲ ἐπλησίασεν εἷς ἐλασίτης καὶ ἐφώ-
» ναξεν, ἄλτ, τὰ χέρια ψηλά. 'Ζήτησε νὰ μὲ ἀφοπλίσῃ, πλὴν παρου-
» σιάσθη ἀμέσως, ἓν μέλος τῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις εἶχε παρουσιασθῇ
» ἐνώπιόν μου, ὡς προαναφέρω καὶ διέταξε νὰ μὴν ἀφοπλισθῶ.
» Μετὰ ταῦτα παρουσιάσθησαν καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἐζήτουν ἀπ' ἐμὲ ἐπιμό-
» νως νὰ διατάξω τὴν ἄμεσον παράδοσιν τοῦ ὁπλισμοῦ καὶ πυρομαχικῶν τοῦ ΣΤ' Τμήματος καὶ
» γενικῶς νὰ τεθῶ ὑπὸ τὰς Δ/γάς των. 'Απήντησα εἰς τούτους ὅτι ἡ τιμὴ τῆς 'Αστυνομίας εἶναι
» τὰ ὅπλα της, τὰ ὁποῖα ἀδυνατεῖ νὰ παραδώσῃ, πρὸ ὅμως τῆς ἐπιμονῆς ἠναγκάσθην νὰ δη-
» λώσω ἐπὶ τῷ λόγῳ τιμῆς ὅτι θὰ καταβάλω πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν καὶ μετὰ ἕνα τέταρτον
» ἀπὸ τῆς εἰσόδου μου εἰς τὸ Τμῆμα θὰ διατάξω τὴν παράδοσιν τοῦ ὁπλισμοῦ εἰς αὐτούς. 'Η
» ἐπιτροπὴ πεισθεῖσα παρέμεινεν ἐπὶ τῆς Πλ. Κουμουνδούρου καὶ ἐγὼ εἰσῆλθον εἰς τὸ Τμῆμα.
» "Αμα τῇ εἰσόδῳ διέταξα καὶ ἐκλείσθη ἡ ἐξώθυρα τοῦ Τμήματος
» καὶ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Δ/τοῦ τοῦ Τμήματος ἔλαβον ὅλα τὰ
» μέτρα πρὸς ἄμυναν. Οἱ ἐλασῖται ἀντιληφθέντες ὅτι ἠθέτησα
» τὸν λόγον μου ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ Τμήματος, ἀφοῦ προηγου-
» μένως ἐκτύπησαν τὴν ἐξώθυραν διὰ ναὶ εἰσέλθουν καὶ δὲν τοὺς
» ἐπετράπη, ῥίψαντες πυροβολισμοὺς καὶ χειροβομβίδας κατὰ
» τοῦ Τμήματος. 'Αμέσως διέταξα καὶ ἀντεπυροβόλησαν οἱ ὑπάλ-
» ληλοι διὰ τῶν ὅπλων καὶ χειροβομβίδων. 'Εδέχθημεν καθ' ὅλην τὴν νύκτα
» τῆς 4/5-12-44 ἀλλεπαλλήλους ἐπιθέσεις ἐκ τῶν πέριξ οἰκιῶν, ἃς ἀπεκρούσαμεν. 'Απὸ ἐνωρὶς
» εἶχε τοποθετήσει ὁ 'Αστυνόμος κ. Ταμποῦρλος δύο ἀστυφύλακας ἐν πολιτικῇ περιβολῇ εἰς Μέ-
» γαρον ὁδοῦ Μενάνδρου μὲ τὴν ἐντολήν, ὅταν ἤκουον σειρῆνα νὰ μετέβαινον εἰς 'Αστυνομ. Δ/νσιν
» καὶ ν' ἀνέφερον σχετικῶς τὴν ἐπίθεσιν. Τὸ ΣΤ' Τμῆμα, μόλις ἐπετέθησαν οἱ ἐλασῖται, ἔκαμε
» χρῆσιν τῆς σειρῆνος ἐπανειλημμένως, πλήν, ὅμως οὐδεμία ἐνίσχυσις ἀπεστάλη.

«Τὴν 3.30' ὥραν τῆς 5-12-44 προσῆλθε δύναμις 'Αγγλων ἐκ 15 ἀν-
» δρῶν περίπου μὲ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξ/κόν, ἥτις καὶ παρέμεινεν ἐν τῷ Τμήματι μέχρι τῆς
» 5.30' ὥρας, ὅτε καὶ ἀπῆλθεν. 'Επειδὴ τὸ Τμῆμα ἦτο κυκλωμένον καὶ τὰ πυρομαχικά μας ἦσαν
» ἐλάχιστα, τὴν 7.30' ὥραν, τῇ Δ/γῇ μου, ἐξωρμήσαμεν παραλαβόντες τὸν ὁπλισμόν μας καὶ
» μετέβημεν εἰς 'Αστυν. Δ/νσιν διὰ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς—Σταδίου. 'Ο 'Αστυνόμος κ. Ταμποῦρλος
» διέταξε καὶ παρέμεινεν εἰς τὸ Τμῆμα ὁ 'Ανθ/μος Παναγιωτάκης διὰ τὴν φύλαξιν τοῦ ὑλικοῦ κλπ.
» ἐζήτησε δὲ νὰ παραμείνῃ καὶ ὁ ἀστυφύλαξ Μπιζάς, ὅστις καὶ παρέμεινεν. Κατὰ τὴν ἐνέργειαν
» τῆς νυκτερινῆς ἐπιθέσεως δὲν εὑρίσκοντο ἐν τῷ Τμήματι οἱ κομμουνισταὶ ἀστυνομικοί. 'Η
» ὑπόλοιπος δύναμις, ἥτις ἠμύνθη καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἦτο ἐθνικιστικὴ καὶ ἐξετέλεσε τὸ καθῆκόν
» της πρὸς τὴν πατρίδα κατὰ τὸ δυνατόν. Δὲν παραλείπω ν' ἀναφέρω ὅτι, κατὰ Δ/γὴν τῆς Δ/νσεως
» ἀπὸ τῆς πρωΐας τῆς 3-12-44 εἶχον συγκεντρώσει εἰς τὴν ἕδραν τῆς 'Υποδ/νσεως δύναμιν τοῦ
» ΙΖ', ΙΕ' καὶ ΣΤ' Τμήματος καὶ κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας διέταξα, ἡ δύναμις τοῦ ΙΖ' καὶ
» ΙΕ' Τμήματος, νὰ μεταβῇ καὶ παραμείνῃ εἰς ΙΕ.' 'Αστυν. Τμῆμα, καθ' ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν
» ἡ δύναμις τοῦ ΙΖ' νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Τμῆμά της, διότι οἱ ἐλασῖται εὑρισκόμενοι εἰς τὰ σύνορα
» τοῦ Τμήματος συνελάμβανον πάντα ἀστυνομικόν, ὃν καὶ ἀφώπλιζον. Τ' ἀνωτέρω ἀνέφερον εἰς
» 'Αστυν. Δ/νσιν. Τὸ ΙΖ' Τμῆμα εἶχε παραμείνει μὲ ἐλαχίστην δύναμιν ὑπὸ τὸν Δ/τὴν της 'Αστυνόμον
» Β' κ. Σορῶτον Μ. καὶ ὡς μοὶ ἀνέφερε τηλ/κῶς, πρὶν διακοπῇ ἡ τηλεφωνικὴ συγκοινωνία, εἶχε
» κυκλωθῆ παρ' ἐνόπλων ἐλασιτῶν. 'Εξηναγκάσθη, ὡς ἐπληροφορήθην, νὰ παραδώσῃ τὸ Τμῆμα,
» λόγῳ τῆς πιέσεως, ἣν ἤσκησαν ὑπέρτεραι ἐνόπλοι δυνάμεις τοῦ Ε.Λ.Α.Σ., αἵτινες συνέλαβον μετέ-
» πειτα τὸν 'Αστυνόμον Β' Γερόσταθον, ὃν καὶ ἐξετέλεσαν, τοὺς δὲ λοιποὺς ἄφησαν ἐλευθέρους.
» Γενικῶς τὸ ΣΤ' 'Αστυνομ. Τμῆμα κατέβαλε πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν νὰ συγκρατήσῃ τὸ
» Τμῆμα, πλὴν δὲν κατέστη δυνατόν, λόγῳ τῶν ὑπερτέρων ἐπιτεθειθῶν δυνάμεων τοῦ Ε.Λ.Α.Σ.
» Τέλος τὸ Τμῆμα διέσωσε τὸν ὁπλισμὸν καὶ τὰ ἐναπολειφθέντα πυρομαχικά.

Σ. Α. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗΣ
Τέως 'Αστυν. Δ/ντὴς Α'.

Η ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Ὑπὸ κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Γ. ΚΑΤΣΑ**
Τ. Καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

7.—Μέσα μεταχειρίσεως πτωμάτων.
δ) Καῦσις καὶ ἀποτέφρωσις τοῦ πτώματος.
ε) Ταρίχευσις πτώματος.
στ) Διάλυσις τοῦ σώματος διὰ καυστικῶν φαρμάκων.
ζ) Μουμιοποίησις.
η) Σαπωνοποίησις πτώματος.
8.—Τὰ δίκαια τῶν νεκρῶν.

***

7. Μέσα μεταχειρίσεως πτωμάτων.

δ) Καῦσις καὶ ἀποτέφρωσις τοῦ πτώματος. Ἀπετέλεσε συνήθη τρόπον καταστροφῆς τῶν μαλακῶν μορίων τοῦ πτώματος, ἀλλὰ καὶ τῶν ὀστῶν εἰσέτι. Ἡ καῦσις τῶν πτωμάτων ἦτο συνήθης παρὰ πολλοῖς ἀρχαίοις λαοῖς. Εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους ἐφαρμόζεται εἰσέτι εἰς περιοχάς τινας τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Κίνας καὶ ἀλλαχοῦ. Εἰς πλείστας ὅμως χώρας ἐφαρμόζεται ἐκτάκτως ὑπὸ περιστάσεις τὰς ὁποίας κατωτέρω θὰ ἀναπτύξωμεν.

Εἰς τὴν καῦσιν τῶν νεκρῶν οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ καὶ δὴ οἱ Ἕλληνες, περὶ ὧν κυρίως ἐνδιαφερόμεθα, ἤχθησαν οὐχὶ βεβαίως ἐξ ἀντιλήψεων ὑγειονομικῶν, ἀλλ' ἐκ συναισθημάτων μεταψυχολογικῶν. Διακινδυνεύω τὴν πρότασιν θεωρίας τινός, ἐπεξηγούσης τὴν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων παραδοχὴν τῆς καύσεως τοῦ πτώματος, ὡς μέσου εὐγενοῦς καὶ εὐεργετικοῦ διὰ τὸν θανόντα, καὶ τοὺς ζῶντας εἰσέτι. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες παρεδέχοντο ὅτι ὁ κεραυνὸς ἐξαπεστέλλετο ὑπὸ τοῦ Διός, καὶ διὰ κεραυνοῦ κατεφλέγοντο οἱ ἄνθρωποι. Καὶ ἦτο μὲν ἐνδεχόμενον οἱ κεραυνόπληκτοι—οἱ διόβλητοι ὡς τότε ὠνομάζοντο—νὰ ἐτιμωρήθησαν ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τὰς ἐν ζωῇ ἁμαρτίας αὐτῶν, ὑπῆρχον ὅμως μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἄνθρωποι δίκαιοι, δι' οὓς ἡ κεραυνοπληξία ἐθεωρήθη εὔνοια τοῦ Διός, ὡς ἀπαλλάττουσα αὐτοὺς τῶν κατὰ τὴν ζωὴν δεινῶν καὶ τῆς μετὰ θάνατον βρώσεως ὑπὸ σαρκοβόρων ζώων ἢ τῶν σκωλήκων τῆς σήψεως.

Δι' οἱαδήποτε ὅμως συναισθήματα καὶ ἂν εἰσήχθη ἡ καῦσις τῶν πτωμάτων, φαίνεται ὅτι προσέλαβε γενικὸν χαρακτῆρα καὶ ἐφηρμόζετο ἰδίως ὡς τιμητικὸν μέσον πρὸς καταστροφὴν τοῦ πτώματος ἀρχηγῶν τῆς φυλῆς καὶ ἐν γένει διακεκριμένων ἀνδρῶν. Τὴν διαδικασίαν τῆς ἀποτεφρώσεως τοῦ πτώματος περιγράφει ὁ Ὅμηρος ἐκθέτων τὸν τρόπον καθ' ὃν ὁ Ἀχιλλεὺς ἔκαυσε τὸ πτῶμα τοῦ Πατρόκλου (Ἰλιὰς 110—225).

Ἔκαιον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὰ πτώματα τῶν ἐν πολέμῳ μακρὰν τῆς Πατρίδος καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἀγωνισαμένων καὶ πεσόντων, ἵνα τὴν σποδὸν αὐτῶν μεταφέρωσιν εἰς τὴν πατρίδα. Τὰ πτώματα τῶν Μαραθωνομάχων ἐκάησαν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης καὶ ἡ σποδὸς αὐτῶν ἐτάφη ἐκεῖ, ὑπεράνω δὲ ἐσχηματίσθη ὁ καὶ νῦν ὑπάρχων Τύμβος. Ἐπὶ τούτου προσθέτομεν ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης καῦσις καὶ ταφὴ τῶν Μαραθωνομάχων ἦτο ἐκδήλωσις τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς προασπίσαντας τὴν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος καὶ ὑπὲρ ταύτης πεσόντας. Συνήθως ἡ σποδὸς τῶν ἄλλων ὑπὲρ Πατρίδος πεσόντων ἐνετίθετο εἰς νεκρικὰς ληκύθους καὶ μεταφε-

ρομένη εἰς τὰς Ἀθήνας ἐναπετίθετο εἰς τὸν Κεραμεικόν. Ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ Ἑλληνικαὶ φυλαὶ ἔκαιον τὰ πτώματα τῶν μακρὰν τῆς Πατρίδος των θανόντων, ἵνα ἐπισήμως μεταφέρωσι τὴν σποδὸν αὐτῶν εἰς τὴν Πατρίδα. Τοῦτο καταφαίνεται καὶ ἐκ τῆς «Ἠλέκτρας» τοῦ Σοφοκλέους (1126) ἔνθα ὑπάρχει ὁ περίφημος θρῆνος τῆς Ἠλέκτρας περιπτυσσομένης τὸ ἀγγεῖον ἐν τῷ ὁποίῳ κατὰ τὴν δοθεῖσαν αὐτῇ ψευδῆ πληροφορίαν ὑπῆρχεν ἡ σποδὸς τοῦ ἐν Φωκίδι θανόντος ἀδελφοῦ της Ὀρέστου.

Ἡ νομίμως ἀνεγνωρισμένη, οὕτως εἰπεῖν, καῦσις τῶν πτωμάτων ἔπαυσεν εἰς τοὺς κατόπιν χρόνους χρησιμοποιουμένη διὰ πολλοὺς λόγους. Καθ' ἡμᾶς καὶ ὁ οἰκονομικὸς λόγος δέον νὰ ὑπολογισθῇ. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἡ ξυλεία ἦτο ἄφθονος, ἑπομένως προσιτή, ὁπωσδήποτε εὐκόλως καὶ ἀντὶ μικρᾶς δαπάνης. Βαθμηδὸν ὅμως τὰ δάση κατεστράφησαν καὶ διὰ τὴν χρησιμοποίησιν ξυλείας πρὸς κατασκευὴν μεγάλων στόλων καὶ δι' ἄλλας ἀνάγκας, διὸ ἡ καῦσις τῶν πτωμάτων ἐλησμονήθη, ἐὰν μὴ τελείως κατηργήθη.

Ἑτέρα σημαίνουσα ἀφορμὴ ἐγκαταλείψεως τῆς καύσεως ὑπῆρξεν ἡ ἐπίδρασις τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, διότι ἐθεωρήθη ὑπὸ πολλῶν Θεολόγων ὅτι ἡ καῦσις τῶν πτωμάτων ἀντιτίθεται πρός τινα ρητὰ τῶν Γραφῶν καὶ διότι καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐτάφη. Κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας ἡ ἰδέα τῆς καύσεως ἐπανῆλθε καὶ ἡ καῦσις ἤρχισεν ἐκτελουμένη. Ἐν ἄρθροις τοῦ Reader's Digest (Febr—1954) ὑπὸ τὸν τίτλον: «I restore to nature» ἐδημοσιεύθησαν πληροφορίαι σχετικαὶ πρὸς τὴν καῦσιν τῶν νεκρῶν. Ἐν τῷ ἄρθρῳ ἀναφέρεται ὅτι τὸ πτῶμα ἐπισήμου προσώπου τῆς Πολιτείας Καρολίνας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ὀνόματι Henry Laurens ἐκάη τῇ αἰτήσει του, διατυπωθείσῃ πρὸ τοῦ θανάτου του κατὰ τὸ 1792.

Κατὰ δὲ τὸ 1823 ἀπετεφρώθη ἐν Ρώμῃ τὸ πτῶμα τοῦ Ἄγγλου ποιητοῦ Shelley, ἀδελφικοῦ φίλου τοῦ Βύρωνος. Καὶ ὁ Shelley ἦτο θερμὸς φιλέλλην, εἰς πολλοὺς δὲ εἶναι γνωστὸν τὸ ὑπὲρ τῆς ἐπαναστατησάσης Ἑλλάδος ποίημά του, ὑπὸ τὸν τίτλον **Ἑλλάς**. Τοῦτο ἐδημοσιεύθη κατὰ τὸ 1822.

Τῆς καύσεως τοῦ σώματος τοῦ Shelley ἐπεμελήθη ὁ γνωστὸς εἰς τοὺς Ἕλληνας ὡς φιλέλλην καὶ γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ τοῦ Ὀδυσσέως Ἀνδρούτσου, Ἐδουάρδος Trellauny. Οὗτος κατὰ τὸν ἐπικήδειον διὰ τὸν Shelley λόγον, εἶπεν : «I restore to nature, through fire, the elements of which this mon was composed» δηλαδὴ «ἀποδίδω εἰς τὴν φύσιν διὰ τοῦ πυρὸς τὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα συνέθετον τὸν ἄνδρα τοῦτον».

Βαθμηδὸν ἡ καῦσις τῶν νεκρῶν κατέστη συχνοτέρα καὶ εἰς πολλὰς πόλεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τῆς Εὐρώπης ἀνηγέρθησαν ἀποτεφρωτικοὶ κλίβανοι (crematoria) πρὸς καῦσιν τῶν νεκρῶν. Ἐπιχειρήματα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς διὰ τῆς πυρᾶς καύσεως τῶν νεκρῶν ἀναφέρομεν κατωτέρω. Ἐν τῷ ἀναφερθέντι ἄρθρῳ τοῦ Reader's Digest ἀναφέρεται ὅτι κατὰ τὸ 1954 ὑπῆρχον εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας 207 ἀποτεφρωτικοὶ κλίβανοι καὶ ὅτι εἰς αὐτοὺς ἀπετεφρώθησαν 72.000 πτώματα, τῇ προηγουμένῃ συστάσει τοῦ θανότων ἢ τῶν συγγενῶν αὐτῶν, μετὰ τὸν θάνατον. Ὑπὲρ τῆς καύσεως, κατὰ τὸ ρηθὲν ἄρθρον, συνηγοροῦν πλὴν ἄλλων καὶ λόγοι οἰκονομικοί, καθ' ὅσον, κατὰ τὴν προσφιλῆ εἰς τοὺς Ἀμερικανοὺς συνήθειαν ὑπολογισμοῦ τῶν πάντων, εἰς χρῆμα, μία ἀποτέφρωσις στοιχίζει ἐλάχιστον ἀπέναντι τῶν πρὸς ταφὴν ἀπαιτουμένων ἐξόδων. Ἕτερος οἰκονομικὸς λόγος εἶναι ἡ ἀχρήστευσις μεγάλης ἐκτάσεως γηπέδων, καταλαμβανομένων ὡς νεκροταφείων. Τὰ γήπεδα δὲ ταῦτα θὰ ἠδύναντο νὰ χρησιμοποιηθοῦν εἴτε πρὸς γεωργικοὺς σκοπούς, εἴτε διὰ τὴν οἰκοδόμησιν Ἱδρυμάτων κοινῆς ὠφελείας. Συνηγορεῖ δὲ ὑπὲρ τῆς καύσεως (ἀποτεφρώσεως) καὶ τὸ γεγονὸς τῆς εὐκολίας τῆς μεταφορᾶς τῶν λειψάνων τοῦ θανόντος εἰς τὴν Πατρίδα του, ἐὰν ἀπέθανεν, ἐν τῇ ξένῃ.

Ἡ πλήρης ἀπότέφρωσις πτώματος ἐντὸς τῶν ἀποτεφρωτικῶν κλιβάνων ἐπιτελεῖται ἐντὸς ὥρας περίπου καθ' ὅσον ἀναπτύσσεται θερμοκρασία 1500°—2000°.

Παρ' ἡμῖν δὲν ἱδρύθη εἰσέτι ἀποτεφρωτικὸς κλίβανος. Πρό τινων ἐτῶν ἠγέρθη συζήτησις, ἐπαναληφθεῖσα καὶ ἐσχάτως, περὶ τοῦ ἂν ἡ καῦσις τοῦ πτώματος τῶν Χριστιανῶν ἐπιτρέπεται ὑπὸ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

Τινὲς τῶν ἡμετέρων Θεολόγων ἐξεφράσθησαν κατὰ τῆς καύσεως, διὰ λόγους συναισθηματικοὺς καὶ εὐλαβείας πρὸς τὴν παράδοσιν, καθ' ὅσον μάλιστα ὁ Κύριος ἐτάφη. Οἱ πρῶτοι Χριστιανοί, τὸν τρόπον τοῦτον μιμούμενοι, ἔθαπτον τοὺς νεκρούς των ἢ ἐναπέθετον αὐτοὺς εἰς Κατακόμβας.

Παλαιότεροι θεολόγοι καὶ ἄλλοι, ἐξηγέρθησαν κατὰ τῆς καύσεως ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι, οἱ οὕτω καέντες Χριστιανοί, ἐπανερχομένου τοῦ Κυρίου κατὰ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ παρουσιασθῶσι πρὸ αὐτοῦ, διὰ τὴν ἐκ τῆς πυρᾶς ἀπώλειαν τοῦ σώματος. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπιχείρημα ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν σωφρόνων ὡς ἀστεῖον ἂν μὴ καὶ ἀσεβές, καθ' ὅσον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ παρουσιασθοῦν πρὸ τοῦ Κυρίου ἐπανεμφανιζόμενοι ὑπὲρ τῆς πίστεως, μαρτυρήσαντες καὶ καέντες κατὰ τοὺς διαφόρους διωγμοὺς τῶν Χριστιανῶν, ἐν Ρώμῃ καὶ ἀλλαχοῦ.

Οἱ παρ' ἡμῖν Καθηγηταὶ τῆς Θεολογίας καὶ Ἀκαδημαϊκοί, Μπαλάνος καὶ Παπαμιχαήλ, ἐδημοσίευσαν μελέτας, δι' ὧν ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ καῦσις τῶν νεκρῶν οὐδαμῶς ἀντίκειται πρὸς τὰ δόγματα τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

Μιὰ καὶ μόνη ἀντίρρησις κατὰ τῆς καύσεως τῶν πτωμάτων εὐσταθεῖ καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἰατροδικαστική. Τοῦτο δὲ διότι ἂν διὰ θανόντα τινὰ καὶ ἀποτεφρωθέντα ἀναφυῶσιν ὑποψίαι ἐγκληματικοῦ θανάτου, εἴτε διὰ δηλητηριάσεως, εἴτε δι' ἄλλου τρόπου, δὲν θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ἀληθείας ἀποτεφρωθέντος τοῦ πτώματος. Διὰ τοῦτο εἰς ἃς χώρας ἐπιτρέπεται ἡ καῦσις τῶν νεκρῶν, ἀπαιτεῖται εἰδικὴ ἄδεια τῶν Ἀρχῶν, στηριζομένη εἰς ἰατρικὴν γνωμοδότησιν ὅτι ἀποκλείεται πᾶσα ὑπόνοια θανάτου διὰ δηλητηριάσεως ἢ ἄλλης τινὸς κακώσεως.

Παρ' ἡμῖν, πρό τινων ἐτῶν συνεστήθη σύλλογος προπαγανδίζων τὰ ἐκ τῆς ἀποτεφρώσεως ὠφελήματα, καὶ σκοπῶν τὴν ἀνέγερσιν ἀποτεφρωτικοῦ κλιβάνου. Ἡ ἐμφάνισις ὅμως τοῦ Συλλόγου τούτου ἔσβυσε ταχύτατα μετά τινας διαλέξεις.

Νόμιμον καῦσιν ἐνήργησαν αἱ Ἀρχαὶ διαφόρων χωρῶν, πρὸς καταστολὴν μεγάλης ἐκτάσεως ἐπιδημιῶν, ἐπικινδύνων λοιμωδῶν νόσων, ὡς πανώλους, χολέρας. Τοιοῦτόν τι ἔπραξαν οἱ Ἰάπωνες κατὰ τὴν πρὸ 50 ἐτῶν περίπου ἐνσκήψασαν εἰς τὴν Μαντζουρίαν μεγάλην ἐπιδημίαν πανώλους.

Εἰς ἀποτεφρωτικοὺς κλιβάνους ἀπέστειλαν οἱ Γερμανοὶ κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον χιλιάδας ἐκ τῶν αἰχμαλώτων των, ἐκ τῶν ἐγκλείστων εἰς τὰ στρατόπεδα Ἄουσβιτς, Νταχάου κλπ. Οἱ αἰχμάλωτοι ἦσαν κατὰ προτίμησιν Ἑβραῖοι καὶ Πολωνοί. Γνωστὸν ἐπίσης εἶναι ὅτι τὰ πτώματα τῶν ἀποτελούντων τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ Χίτλερ (Γκαῖριγκ—Γκαίμπελς κλπ.) καταδικασθέντων ὑπὸ τῶν συμμάχων εἰς θάνατον δι' ἀπαγχονισμοῦ καὶ ἐκτελεσθέντων, ἀπετεφρώθησαν εἰς ἕνα τῶν ὑπ' αὐτῶν κατασκευασθέντων κλιβάνων καὶ ἡ σποδὸς αὐτῶν διεσκορπίσθη εἰς τὸν ἄνεμον ἢ ἐρρίφθη εἰς ποταμόν.

Πλὴν τῶν νομίμων λόγων τῆς καύσεως τῶν πτωμάτων, δέον νὰ ἀναφέρωμεν τοὺς καιομένους κατὰ πυρκαϊάς. Ἐν τέλει, ἀναφέρομεν τὴν δι' ἀποτεφρώσεως τοῦ πτώματος προσπάθειαν τῶν ἐγκληματιῶν, νὰ ἐξαλείψωσι τὰ ἴχνη τοῦ ὑπ' αὐτῶν τελεσθέντος ἐγκλήματος. Τοιαύτην προσπάθειαν ἐγκληματιῶν ἔχομεν παρατηρήσει γενομένην ἐν Ἀθήναις καὶ εἰς διαφόρους ἐπαρχίας. Περιώνυμος ὅμως διὰ τοιαύτην προσπάθειαν κατέστη ὁ Γάλλος Λαντρύ, ὅστις ἔκαιε μέχρις ἀποτεφρώσεως τὰ πτώματα τῶν θυμάτων του, ἐντὸς τῆς θερμάστρας τῆς οἰκίας του.

ε) Ταρίχευσις πτώματος. Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ὡς καὶ τινες λαοὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ δὴ ἡ φυλὴ τῶν Ἴνγκας εἶχον τὴν συνήθειαν, θρησκευτικὴν ἐπιταγὴν ἀποβᾶσαν, νὰ ταριχεύωσι τὰ πτώματα. Ἐν Αἰγύπτῳ ὑπῆρχον πρὸς τοῦτο

εἰδικὰ ἐργαστήρια ταριχεύσεως, ἡ διαδικασία δὲ ταύτης λεπτομερῶς περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου (11-86-89) προσθέτει δὲ ὁ Ἡρόδοτος, ὅτι τὰ πτώματα γυναικῶν, συζύγων, ἐπισήμων ἀνδρῶν, ὡς καὶ τῶν εὐειδῶν, παρεδίδοντο εἰς τοὺς ταριχευτὰς 3 ἢ 4 ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον, ὁπότε ἡ σῆψις τοῦ πτώματος εἶχεν ἀρχίσει, τοῦτο δὲ διότι, παρετηρήθησαν ἐκ νεκροφιλίας κρούσματα ἀσελγείας ἐπὶ τῶν πτωμάτων τοιούτων γυναικῶν.

Προσθέτομεν ὅτι τὰ πτώματα μετὰ τὴν ταρίχευσιν περιεβάλλοντο διὰ σινδόνος, πολλάκις δὲ διὰ παπύρων. Τοῦτο ὑπῆρξεν εὐεργετικὸν διὰ τὴν ἐπιστήμην, διότι πολλὰ ἀρχαῖα κείμενα ἀπεκαλύφθησαν διὰ τῶν ἐπὶ ταριχευμένων πτωμάτων ἀνευρεθέντων παπύρων, ὡς ποιήματα τοῦ Βακχυλίου, ἡ «Ἀθηναίων Πολιτεία» τοῦ Ἀριστοτέλους κλπ. Νῦν ἐνεργεῖται ταρίχευσις πρὸς προσωρινὴν διατήρησιν τοῦ πτώματος, προκειμένου νὰ μεταφερθῇ τοῦτο εἰς τὴν πατρίδα του ἢ νὰ προφθάσουν οἱ μακρὰν εὑρισκόμενοι συγγενεῖς νὰ προσέλθωσι καὶ παραστῶσι κατὰ τὴν κηδείαν.

Ἐνεργεῖται ὅμως καὶ ταρίχευσις πρὸς ὁριστικὴν διατήρησιν τοῦ πτώματος, ὡς λέγεται ὅτι ἐγένετο διὰ τὰ πτώματα τῶν Λενὶν καὶ Στάλιν.

Δὲν θὰ ἀσχοληθῶμεν ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ περὶ τῶν μεθόδων ταριχεύσεως κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, οὐδὲ περὶ τῶν νῦν ἐφαρμοζομένων.

στ) Διάλυσις τοῦ σώματος διὰ καυστικῶν φαρμάκων.—Καυστικαὶ οὐσίαι εἶναι πολλαί. Ἐν τῇ τοξικολογίᾳ ὡς καυστικὰ κυρίως, θεωροῦνται ἀφ' ἑνὸς μὲν τὰ καυστικὰ ὀξέα (θειϊκόν—Νιτρικὸν—Ὑδροχλωρικόν), ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ καυστικὰ ἀλκάλια (Καυστικὸν νάτριον—καυστικὸν κάλι). Ἐκ τούτων τὸ θειϊκὸν ὀξὺ ἐχρησιμοποιήθη εἰς τινας περιπτώσεις πρὸς καταστροφὴν παντὸς μαλακοῦ μορίου τοῦ σώματος καὶ τῶν ὀστῶν εἰσέτι. Περιώνυμος εἶναι ἡ τύχη τοῦ τελευταίου Τσάρου τῆς Ρωσίας Νικολάου καὶ τῆς οἰκογενείας του. Τὰ πτώματα αὐτῶν μετὰ τὸν ἐκ πυροβολισμοῦ θάνατον, ἐτοποθετήθησαν ἐντὸς πυκνοῦ θειϊκοῦ ὀξέος καὶ διελύθησαν τόσον, ὥστε οἱ προσωρινῶς καταλαβόντες τὴν περιοχὴν Λευκοὶ τοῦ ἀντικομμουνιστοῦ στρατηγοῦ Κολτζάκ, οὐδὲν ἴχνος τῶν λειψάνων ἠδυνήθησαν νὰ ἀποκαλύψουν.

Ἡ χρησιμοποίησις θειϊκοῦ ὀξέος πρὸς ἐξαφάνισιν πτωμάτων ἀπετέλεσε μέσον ἐφαρμοσθὲν ὑπὸ πολλῶν ἐγκληματιῶν. Ἐκ πολλῶν τοιούτων περιπτώσεων περιοριζόμεθα νὰ ἀναφέρωμεν τὴν τοῦ περιφήμου Δράκου τοῦ Λονδίνου Τζὼν Χάιγγκ, δι' ὃν καὶ ὁ ξένος τύπος καὶ ὁ ἡμέτερος (Βραδυνὴ κλπ.) ἠσχολήθησαν κατὰ τὸ 1951. Ὁ Χάιγγκ ἐπλήρωσε φρίκης τὴν οἰκουμένην, καθ' ὅσον ἀπεδείχθη ὅτι οὗτος μετὰ τὸν φόνον τῶν θυμάτων του, ἐνήργει αἱμοποσίαν, πίνων ἱκανὴν ποσότητα ἐκ τοῦ αἵματος τούτων. Κατόπιν ἐνεβύθιζε τὰ πτώματα εἰς ἄφθονον θειϊκὸν ὀξύ, καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν καὶ τῶν ὀστῶν εἰσέτι ἔχυνε τὸν πολτὸν τῶν πτωμάτων εἰς τὸν ὑπόνομον. Διὰ τοῦτο καὶ ἂν τμῆμα τι ὀστοῦ τινὸς καὶ δὴ ὀδόντες εἶχον διαφύγῃ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ θειϊκοῦ ὀξέος, δὲν ἀνευρέθησαν.

ζ) Μουμιοποίησις.—Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ τελουμένη κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ταρίχευσις κατέληγεν εἰς τὴν μουμιοποίησιν τοῦ πτώματος. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ παρασκευῆς ταριχεύσεως ἡ μουμιοποίησις δύναται εὐχερῶς νὰ ἐπέλθῃ ἐν Αἰγύπτῳ διὰ τὸ θερμὸν καὶ ξηρὸν τοῦ ἐδάφους, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐνταφιάζονται ἐκεῖ. Διὰ ταῦτα ἄφθονοι σχετικῶς παρατηροῦνται αἱ μούμιαι ἐν Αἰγύπτῳ. Ἐπίσης ἀνευρίσκονται πολυάριθμοι μούμιαι εἰς τὸ Περοὺ καὶ ἄλλα Κράτη τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ὑπολείμματα τῆς παλαιᾶς Ἰνδιάνικης φυλῆς τῶν Ἴνγκας.

Ἀλλὰ καὶ παρ' ἡμῖν δυνατὸν νὰ μουμιοποιηθοῦν πτώματα, ἂν εὑρεθοῦν εἰς χῶρον θερμὸν ἰσχυρῶς ἀνεμιζόμενον καὶ ὡς ἐκ τούτου ξηρόν. Περιπτώσεις τοιαύτης μουμιοποιήσεως ἔχομεν συναντήσει, μερικῆς ἢ ὁλικῆς, ἐπὶ πτωμάτων ἀτάφων ἢ καὶ ἐνταφιασθέντων.

η) Σαπωνοποίησις πτώματος.—Ἡ σαπωνοποίησις εἶναι με-

τατροπὴ τῶν μαλακῶν μορίων τοῦ σώματος, ἐνίοτε καὶ τῶν ὀστῶν εἰσέτι, εἰς μᾶζαν μαλακὴν καὶ συμπαγῆ ὡς ὁ σάπων. Ἐπέρχεται ἡ σαπωνοποίησις εἰς πτώματα διαμείναντα ἐν τῷ ὕδατι ἢ ταφέντα εἰς λίαν ὑγρὸν ἔδαφος.

Περιπτώσεις σαπωνοποιήσεως συνηντήσαμεν ἐν τῷ Α' Νεκροταφείῳ Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ ἀλλαχοῦ. Τὸ σῶμα ἐπὶ σαπωνοποιήσεως διατηρεῖται καλῶς καὶ εἶναι εὐδιάγνωστος ἡ φυσιογνωμία τοῦ θανόντος καὶ ἐπομένως ἡ ἀναγνώρισις αὐτοῦ πολλοὺς μῆνας μετὰ τὸν θάνατον.

8. Τὰ δίκαια τῶν νεκρῶν.

Πλεῖστα θέματα νομικῆς ἀπόψεως σχετίζονται μὲ τὸν θανόντα καὶ τὸ πτῶμα. Ἀφορῶσι ταῦτα τὸν Ποινικὸν νόμον, ὡς καὶ τὸν Ἀστικόν. Πλήρη ὁπωσδήποτε τῶν σχετικῶν πρὸς τοὺς νεκροὺς νομικῶν ζητημάτων ἐδημοσίευσε πρὸ ἐτῶν εἰς τὸ Λαϊκὸν Πανεπιστήμιον τῆς Βραδυνῆς ὁ νομικὸς συγγραφεὺς κ. Δημ. Ζέπος, ὑπὸ τὸν τίτλον τὰ δίκαια τῶν νεκρῶν.

Τότε ἦτο ἐν ἰσχύϊ ὁ παλαιὸς Ποινικὸς Νόμος, εἰσήχθησαν ὅμως ἔκτοτε καὶ ὁ νέος Ποινικὸς Νόμος καὶ ἡ νέα Ποινικὴ Δικονομία, ὡς καὶ ὁ ἀνύπαρκτος πρότερον Ἀστικὸς Κῶδιξ.

Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Ζέπου ἀναπτυχθὲν θέμα ἐξήτασεν ἄλλος ἐν ὄψει τῶν ἀναφερθέντων νεωτέρων νόμων. Ἡμεῖς, μὴ νομικοί, δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναλάβωμεν τὸ ἔργον τοῦτο. Μόνον ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἐξυβρίσεως τοῦ νεκροῦ θὰ περιορισθῶμεν καὶ πάλιν οὐχὶ ἀπὸ νομικῆς πλευρᾶς, ἀλλ' ἀπὸ ἠθικῆς, παραθέτοντες ἀποσπάσματά τινα ἀρχαίων ποιητῶν καὶ φιλοσόφων συνιστώντων τὴν ἀποφυγὴν ἐξυβρίσεως τοῦ νεκροῦ.

Ὁ πικρόχολος λυρικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαιότητος Ἀρχίλοχος, ὁ Πάριος, εἰς διασωθὲν ἀπόσπασμά του ἀναγράφει :

«Οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κερτομεῖν ἐπ' ἀνδράσιν».
«Γιατὶ δὲν πρέπει νὰ περιγελοῦμε ἀνθρώπους
πεθαμένους»—μετάφρασις Βουτιερίδη.

Εἰς διάταξιν δέ τινα τοῦ Ἀττικοῦ Δικαίου ἀναγράφεται :

«Τὸν τεθνηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν»

Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην ἀσέβημα εἶναι τὸ περὶ τοὺς θεούς, τοὺς γονεῖς καὶ τ ο ὺ ς τ ε θ ν ε ώ τ α ς ἁμαρτάνειν.

Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἰ α τ ρ ι κ ῇ Δ ε ο ν τ ο λ ο γ ί α, ἀναφερόμενοι εἰς τὰς ἐν τῷ Νεκροτομείῳ ἐνεργουμένας ἀνατομὰς πτωμάτων καὶ ἀκόσμους ἐκφράσεις φοιτητῶν τινων, εὐτυχῶς σπανίων, ὡς καὶ τὰς ἀπορρίψεις εἰς παράμερον μέρος ἀνθρωπίνων ὀστῶν, δι' ὧν οἱ φοιτηταὶ ἔμαθον τὴν Ἀνατομίαν, ἀναγράφομεν τὰ ἑξῆς :

«Τοιαῦτα ἀτοπήματα δέον νὰ ἀποφεύγωνται ὑπὸ τῶν φοιτητῶν. Ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸ πτῶμα τοῦ ἀνθρώπου, δέον νὰ διακρίνῃ τὸν πολιτισμένον ἄνθρωπον, πολλῷ δὲ μᾶλλον τοὺς φοιτητὰς τῆς Ἰατρικῆς. Ἐὰν τὸ ἄτομον, εἰς ὃ ἀνήκει τὸ παρ' αὐτῶν ἐξεταζόμενον πτῶμα, οὐδὲν ἀπέδωκε τῇ Κοινωνίᾳ, εἰς τοὺς ἀναταμόντας ὅμως αὐτὸ ἔδωκεν εὐκαιρίαν σπουδῆς πολυτίμου καὶ εἶναι ἄξιον εὐγνώμονος συμπαθείας καὶ οὐχὶ σκωπτικῶν ἐπιφωνήσεων».

ΓΡΗΓ. ΚΑΤΣΑΣ

ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΙ ΜΕΤΑΞΥ ΝΟΣΗΡΩΝ ΕΓΚΕΦΑΛΩΝ

Ἀναπαραστατικὴ τηλεπάθεια τοῦ κτηνιάτρου Δ. Δημοσθένους.—Πῶς ὁ ἰατρὸς Λοράνδος ὑπέβαλεν ἀσυναισθήτως.—Ἡ περίεργος περίπτωσις τοῦ ἄλλοτε πρεσβευτοῦ Α. Παπαδιαμαντοπούλου.

Τοῦ κ. **ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ**
Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν

Ὁ στρατιωτικὸς κτηνίατρος ἐ.ἀ. Δημοσθένης Δημοσθένους, κατὰ τὴν ἐπιστράτευσιν τοῦ 1915 εὑρίσκετο εἰς τὸ χωρίον Πετερέσκο, πλησίον τοῦ Σόροβιτς καὶ ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ ἄνω πάτωμα μιᾶς χωρικῆς οἰκίας. Εἰς τὸ κάτω ἐκοιμῶντο χωρικοὶ καὶ ὁ ἱπποκόμος του.

Κατὰ τὰς 3 τὸ πρωΐ, εἶδε εἰς τὸν ὕπνο του τὸν φίλον του καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Λοῦβρον λέγοντα πρὸς αὐτὸν ὅτι ὁ ἀδελφός του, καθηγητὴς εἰς τὸ Ὠδεῖον, πάσχων ἐκ πνευμανικοῦ νοσήματος, ἔπρεπε δῆθεν νὰ κάμῃ ἐγχείρησιν καὶ ὅτι μάλιστα ἡ ἐγχείρησις ἔπρεπε νὰ γίνῃ εἰς τὴν στέγην τῆς οἰκίας, ὅπου ὁ ἀέρος ἦτο καθαρός.

Ἡ ἐξαφνικὴ διὰ μαγνησίου φωτογραφία ἀποκαλύπτει τὴν ἀπάτην τοῦ μέντιουμ Φρονσάκ, ὅστις διετείνετο ὅτι ἐνεργεῖ τηλεκινητικὰ φαινόμενα μετακινήσεως ἀντικειμένων ἐνῷ τὰ μετεκίνει εἰς τὸ σκότος μὲ τὸ χέρι του.

Ὁ Δημοσθένους, πάντοτε εἰς τὸ ὄνειρόν του, ἀπεδέχθη τὴν πρότασιν καὶ εἶδε τοὺς δύο ἐπάνω εἰς τὴν στέγην, ἀλλὰ ὁ ἀδελφός του ἦτο σταυρωμένος καὶ κάτι σὰν φλόγα ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα του.

Τότε ἐξύπνησε ταραγμένος καὶ διηγήθη εἰς τὸν ἱπποκόμον καὶ τοὺς χωρικοὺς τὸ ὄνειρον, ἐκφράζων τὴν βεβαιότητα, ὅτι ὁ ἀδελφός του ἀπέθανε, ἐσημείωσε δὲ ἀκριβῶς τὴν ὥραν καὶ τὸ λεπτόν. Τὸ πρωῒ ἀνεκοίνωσεν ὡς ἐκ περισσοῦ τὸ ὄνειρόν του καὶ εἰς τὸν ὑπασπιστὴν τῆς μοίρας ὀρειβατικοῦ πυροβολικοῦ.

Μετὰ δύο, λοιπόν, ἡμέρας, μεταβὰς εἰς Σόροβιτς, εἶδε τὸν ἀγγελιοφόρον φέροντα πρὸς αὐτὸν ἕνα τηλεγράφημα.

—Κύριε κτηνίατρε! τοῦ εἶπε. Ἔχετε τηλεγράφημα...

—Ναί, τὸ ξεύρω...ἀπήντησεν ἐκεῖνος μὲ ἀπόλυτον βεβαιότητα. Ἄνοιξέ το νὰ ἰδῶ! Ἀπέθανε ὁ ἀδελφός μου...

Ὄντως δὲ ὁ ἀγγελιοφόρος ἀνοίξας τὸ τηλεγράφημα εἶδεν, ὅτι ἡ εἴδησις ἦτο ἀληθής.

—Μὰ πῶς τὸ ξεύρατε!... εἶπε ἀπορῶν.

Τὴν ἰδίαν ὅμως στιγμήν, ὁ Δημοσθένους ἔπεφτε λιπόθυμος ἀπὸ τὸ ἄλογό του.

Εἰς τὴν περίτωσιν αὐτὴν ἡ Τηλεπάθεια ἀναπαραστατικῆς καὶ συμβολικῆς μορφῆς εἶναι ἐμφανής.

Ἐντὸς τοῦ πλαισίου των ὅμως, ὁ ἐγκέφαλος τοῦ κοιμωμένου παρενέβαλε καὶ τὰ ἑξῆς :

α) Ἀντὶ ἄλλου ἰατροῦ συνεσχέτισε τὸν γνωστό του καθηγητήν. β) Περὶ τῆς ἐγχειρήσεως ἐσκέφθη ἀμέσως ὡς ἰατρός, ὅτι δὲν ἦτο δυνατὴ εἰς τὴν μεμολυσμένην ἀτμόσφαιραν τοῦ χωρικοῦ σπιτιοῦ τοῦ Πετέρσκο καὶ ἐπροτίμησε τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς στέγης. Εἶναι δὲ γνωστόν, ὅτι ἐν ὀνείρῳ καὶ τὰ πλέον παράλογα πράγματα μᾶς φαίνονται φυσικά, διότι ὁ ἔλεγχος τῆς κρίσεως ἐνεργεῖ ἐλαττωματικῶς. γ) Ὁ θάνατος ἐσυμβολίσθη μὲ τὸ σταυρικὸν μαρτύριον. δ) Τέλος ἐσυμβόλισε ἀκόμη τὴν ψυχὴν μὲ φλόγα, ἐξερχομένην ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θνήσκοντος.

***

Ὁ γνωστὸς παθολόγος Νικόλαος Λοράνδος, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ὑποστῇ τὰς διδακτορικὰς ἐξετάσεις του ἐν Παρισίοις ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Ντεμπρὲν εἶχε ζωηρῶς τὴν συναίσθησιν ὅτι θὰ ἐξετάζετο περὶ «Βρογχοπνευμονίας», ἡ βεβαιότης δὲ αὐτὴ ἐξηκολούθησε καὶ ὅταν εὑρέθη καὶ πρὸ τοῦ καθηγητοῦ. Πράγματι, λοιπόν, οὗτος τὸν ἠρώτησε περὶ «Βρογχοπνευμονίας».

Ἀνεφέραμεν ἤδη εἰς τὰ προηγούμενα τεύχη τῶν «Χρονικῶν» ὁμοίας περιπτώσεις τῶν ἰατρῶν Ι. Παπακωνσταντινίδη, Π. Παναγιώτου καὶ Κ. Παπαθανασίου, ἀρχιάτρου.

Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως αὐτὴν ὁ Λοράνδος, ὅστις, ὡς ἐμφαίνεται καὶ ἐξ ἄλλων, ψυχικῶν φαινομένων κατατεθέντων εἰς τὸ τεῦχος Ἰανουαρίου 1928 τῶν «Ψυχικῶν Ἐρευνῶν», ἔχει ἐντόνους διαισθητικὰς ἰδιότητας, ὑπέβαλεν ἀσυναισθήτως εἰς τὸν καθηγητήν του τὸ θέμα ποὺ ἐσκέπτετο ζωηρῶς.

Κατὰ τὸ 1919, ὁ πρεσβευτὴς Ἀνδρέας Παπαδιαμαντόπουλος, πάσχων ἐκ μαλακύνσεως τοῦ ἐγκεφάλου, ἕνεκα ἀρτηριοσκληρώσεως, ἦτο ἤδη κλινήρης ἀπὸ 6 μηνῶν, πότε ἀναγνωρίζων καὶ πότε μὴ ἀναγνωρίζων τοὺς οἰκείους του, ἀμφισβητῶν τὴν ταυτότητά των, ἀρνούμενος ὅτι ἦτο ἔγγαμος καὶ οὐδέποτε δυνάμενος νὰ συζητήσῃ. Ἐξαφνα ὅμως, μίαν ἡμέραν, εἶπε εἰς τὴν περιποιουμένην αὐτὸν νοσοκόμον ὅτι βλέπει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἕνα ἀξιωματικὸν καὶ νὰ πάγῃ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ, διότι τοὺς ἔφερε κάτι πράγματα.

Ἡ νοσοκόμος νομίζουσα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ψευδαισθήσεως τὸν καθησύχασε, καὶ ἔσπευσε νὰ διηγηθῇ τὰ λεχθέντα εἰς τοὺς οἰκείους του, διότι ἕνεκα τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ὁ πάσχων εἶχεν ἐγκαταλείψει τὰ ἔπιπλά του εἰς τὸ Ρουχτσοῦκι.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ὅμως περίπου, ἐκρούσθη ἡ θύρα καὶ παρουσιάσθη ὁ λοχαγὸς Σχινᾶς, ὅστις ἀνεκοίνωσε εἰς τὸν ἀνοίξαντα υἱὸν τοῦ Παπαδιαμαντοπούλου, ὅτι ἔρχεται ἐκ μέρους τοῦ στρατηγοῦ Μαζαράκη νὰ φέρῃ τὰ ἔπιπλά των, τὰ ὁποῖα ἦλθαν ἐκ Ρουχτσουκίου ἐντὸς Βουλγαρικοῦ βαγονίου.

Ὅντως δὲ τὰ ἔπιπλα παρελήφθησαν καὶ τὸ βαγόνι ἔμεινε εἰς τὸ Κράτος.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν πρόκειται περὶ τηλεπαθείας μεταξὺ τοῦ λοχαγοῦ τοῦ συνοδεύοντος τὰ ἔπιπλα, ὅστις φυσικὰ ἐσκέπτετο ἐντόνως τὸν Παπαδιαμαντόπουλον καὶ τοῦ πάσχοντος.

Τὸ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον μόνον εἶναι, ὅτι ἡ κατάστασις τοῦ ἐγκεφάλου δὲν φαίνεται ἔχουσα καμμίαν σημασίαν διὰ τὴν διενέργειαν τῆς τηλεπαθείας. Πράγματι δέ, ἐὰν τὸ τηλεπαθικὸν φαινόμενον ἦτο ἁπλοῦς ἀσύρματος τηλέγραφος μεταξὺ δύο ἐγκεφάλων, ἡ παραμικρὰ διατάραξις ἢ ἀλλοίωσις τοῦ ὀργάνου τούτου θὰ τὸ καθίστα ἀδύνατον.

Εἰς τὴν παροῦσαν δὲ περίπτωσιν, ἔχομεν ἐγκέφαλον ἀλλοιωμένον ἀπὸ τὴν ἀρτηριοσκλήρωσιν, μεθ' ὅλην δὲ τὴν κατάστασιν αὐτήν, ἡ τηλεπάθεια ἐνηργήθη ἀποτελεσματικῶς.

Βέβαια, ὑπάρχει ἡ ἐπιφύλαξις ὅτι ἀφοῦ ὁ πάσχων εἶχε καὶ διαλείψεις φω-

«Ἡ Ἀστυνομία πάντοτε σώζει»

Ὑπὸ κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**, Δοκ. Ἀρχιφύλακος

Κάποιος μεγάλος συγγραφέας ἔλεγε κάπου ὅτι ὑπάρχουν ὡρισμένες στιγμές, ὅπου ἡ εἰκόνα ἑνὸς ἐνθρώπου ποὺ πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια συνάντησες, ἔρχεται γιὰ λίγο καὶ πάλι στὸ νοῦ σου ὑπὸ συνθῆκες ἐντελῶς ξένες ἀπὸ τὸ ἄτομο αὐτό. Καὶ αὐτὸ δὲν ἔχει καὶ τόσο μεγάλη σημασία, ἂν δὲν συμβῇ μέσα σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἡ εἰκόνα τοῦ ἀτόμου ἐκείνου ἀναπλάστηκε στὴ σκέψη σου, νὰ συναντήσῃς τὸ ἄτομο αὐτό.

Λένε ὅτι αὐτὸ τὸ φαινόμενο ἀνήκει στὰ ψυχικὰ φαινόμενα. «Τηλεπάθεια» τὸ λένε οἱ ἐπιστήμονες, «σύμπτωση ἁπλῆ», «τύχη», τὸ λένε οἱ ἁπλοϊκοί.

Ὅ,τι καὶ νἆναι ὅμως, ἐγὼ ξέρω τοῦτο τὸ πρᾶγμα. Ὅτι ἐξεπλάγην πολὺ ὅταν, ὕστερα ἀπὸ τὴ φευγαλέα ἀναπαράσταση στὴ σκέψη μου τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ποὺ κάποτε μὲ πλησίασε σ' ἕνα κεντρικὸ πολυσύχναστο δρόμο καὶ μοῦ ζήτησε νὰ τοῦ πῶ ποῦ μένει κάποιος συμπατριώτης του, τὸν εἶδα σὲ λίγο νὰ ἔρχεται καταπάνω μου, ν' ἁφήνῃ ἕνα δέμα στὸ τραπέζι μου καὶ τραβῶντας μιὰ καρέκλα κοντά μου, νὰ μοῦ λέῃ ἀγκομαχῶντας:

—Μπρέ, μπρέ... δὲν εἶσι τοῦ λόγου σ' ἀστυφύλακας;

—!!!

—Μωρὲ σὺ δὲν εἶσι ποὺ πρὶν ἀπού δύο χρόνια μοῦ εἶπις, ποῦ μὲν οὐ Θανάσης οὐ Καραφωτιᾶς ἀπ' τὴ Καλουπιτνίτσα; Σὺ δέν...

—Ναί! Ἐγὼ εἶμαι...

—Ἔλα ντέ! Καλὰ σὺ θυμήθηκα γώ! Μόλις σ' εἶδα εἶπα: «Αὐτόνους εἶνι! Κείνου τοῦ παλληκάρ' ποὺ ἂν δὲν μοῦλεγε ποῦ μὲν οὐ Καραφωτιᾶς, θὰ χανόμουνα μέσ' τὴν Ἀθήνα!...» Τί κάνς οὐρέ; Καλὰ εἶσι;

—Καλὰ εὐχαριστῶ... Ἐσὺ καλὰ εἶσαι μπάρμπα;

—Ἰγώ, Μμμ!... Ἰγὼ δὲν εἶμι καλὰ καθόλ!!... Μπρὲ ξέρς τὶ ἰέπαθα; Ξέρ' ς τὶ ντὲρτ μοὔκαναν ἰδὼ στὴν Ἀθήνα; Μ' πῆραν οὖλα τὰ λεφτὰ μ'!!! Οὖλα γιὰ οὖλα! Ὤχ, τὶ ἰέπαθα οὐ ἔρμους...

τεινάς, πιθανὸν τὸ φαινόμενον νὰ διενεργήθη κατὰ μίαν ἐξ αὐτῶν. Πάντως ὅμως κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ τὴν σπουδαιότητα τῆς παρατηρήσεως.

***

Ὁ Ἀλέξανδρος Κολαξιζέλης, φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς κατὰ τὸ 1928, κατέθεσε εἰς τὸν γράφοντα τὸ ἑξῆς ἐπεισόδιόν του:

Εἶδε τὴν 14 Νοεμβρίου 1922, εὑρισκόμενος εἰς τὴν πατρίδα του Μιτυλήνην, τὴν ἐν Γερμανίᾳ ἀσθενοῦσαν θείαν του, ἥτις ὡς ἤξευρε ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, μέσα εἰς καμπίναν ἀτμοπλοίου, ψυχορραγοῦσαν ἐν ἀσφυκτικῇ καταστάσει.

Τότε ἐξύπνησε ἔνδακρυς, διότι τὴν ἠγάπα ἰδιαιτέρως καὶ διηγήθη τὸ ὄνειρον εἰς τοὺς γονεῖς του. Τὸ ἀπόγευμα λοιπόν, ἐλάμβαναν τηλεγράφημα, ὅτι πράγματι ἡ θεία του ἐπέστρεφε καὶ ὅτι ἀπέθανε τὴν νύκτα κατὰ τὸν διάπλουν μεταξὺ Πειραιῶς-Χίου.

Ὅταν ὅμως ἔφθασε τὸ πλοῖον, ἀντελήφθησαν τὸ πρόσωπον τῆς νεκρᾶς μελανὸν ἐκ τῆς ἀσφυκτικῆς καταστάσεως ποὺ ἐπροκάλεσεν ἡ ἀγωνία τοῦ ψυχορραγήματος, ἀκριβῶς, ὅπως εἰς τὸ ὄνειρον.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τῆς ὁποίας καὶ ὁ δέκτης, νεαρὸς φοιτητὴς ἀπέθανεν εἰς Παρισίους, ἐπρόκειτο περὶ Τηλεπαθείας ἀναπαραστατικῆς μορφῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ πιστότης τῶν εἰκόνων ὄχι μόνον τῆς καμπίνας καὶ τοῦ ψυχορραγήματος, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀσφυκτικῆς καταστάσεως τῆς θνησκούσης.

ΑΓΓ. ΤΑΝΑΓΡΑΣ

—Τὶ λές; Πῶς;

—Ἄκου νὰ δῇς τὶ ἔπαθα! Πῶς τ'ν ἔπαθα σὰν ἀγράμματους! Ἄκου!...

Καὶ ἀρχίζει ὁ λεβεντόγερος αὐτός νὰ μοῦ λέῃ τὸ πάθημά του. Γιὰ νὰ μὴν σᾶς κουράσω ὅμως μὲ τὴν τοπική του γλῶσσα θὰ σᾶς τὸ ἀφηγηθῶ...πρωτευουσιάνικα.

***

Πούλησε ὁ καϋμένος ὁ χωρικός μερικὰ κτήματα στὸ χωριό του καὶ κατέβηκε στὴν Ἀθήνα νὰ κάνῃ τὰ ψώνια του. Κι' ἐδῶ στὴν Ἀθήνα, μόλις ἦλθε πῆγε στὸ καφενεῖο τῆς συνοικίας γιὰ νὰ συναντήσῃ κάποιον πατριώτη του ποὺ σύχναζε ἐκεῖ.

Δὲν τὸν βρῆκε ὅμως στὸ καφενεῖο κι' ὁ κὺρ Νικολὸς κάθησε φαρδὺς-πλατὺς στὴ καρέκλα του καὶ παρήγγειλε τὸν βαρὺ καὶ ὄχι. Πῆρε καὶ μιὰ ἐφημερίδα καὶ βάλθηκε ν' ἀνασκοπήσῃ τὴ πολιτικὴ κατάσταση.

—Ἰέχ' καλῶωως... λέει ὁ κὺρ Νικολὸς καὶ βγάζει ἕνα χρηματόδεμα...

Περνοῦσαν ὅμως οἱ ὧρες καὶ ὁ πατριώτης δὲν φαινότανε πουθενά. Ἦρθε καὶ τὸ γκαρσόνι τοῦ καφενείου, μάζεψε τὰ ποτήρια καὶ τὸ φλυτζάνι καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ κὺρ Νικολό:

—Τὸν καφέ σου κύριος...

—Πόσο κὰν' οὐρὲ οὔ καφές;

—Δύο δραχμὲς μόνον.

—Πουλλὰ εἶνι οὐρέ! Δὲν κάν' λιγώτιρου;

—Ὄχι. Δὲν κάνουμε μεῖς παζάρια ἐδῶ...

—Ἰέχ' καλῶωως... λέει ὁ κὺρ Νικολὸς καὶ βγάζει ἕνα χρηματόδεμα ἀρκετὰ ἐπιβλητικό. Δίνει ἕνα πενηντάρι, παίρνει τὰ ρέστα καὶ ξαναβάζει τὸ χρηματόδεμα στὴ τσέπη του.

Τότε σηκώνεται ἀπὸ τὴ γωνία ἕνας λαϊκὸς τύπος καὶ κάθεται δίπλα στὸ χωρικό.

—Μ' δίνς μπάρμπα τν' ἐφημερίδα νὰ κυττάξου κὶ γὼ λιγάκι;

—Πάρτην οὐρέ, λέε· καλοκάγαθα ὁ χωρικός.

Ἐκεῖνος κάνει πὼς διαβάζει λίγο καὶ κατόπιν τὴν ἀφήνει πάλι στὸ τραπέζι.

—Περιμένς κανέναν μπάρμπα;

—Ναί, πιριμένου. Κείνους ὅμως δὲ φαίνιτι πουθινὰ ἀκόμα...

Δὲν ξέρω τὶ διάουλου ἰέπαθι! Κὶ τοῦ σπῆτι τ' εἶνι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ δῶ...

—Μήπως μπορῶ νὰ σᾶς πάω ἐγὼ ὡς ἐκεῖ; πετάγεται κάποιος ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν συζήτηση ἀπὸ δίπλα. Ἐλᾶτε κύριε, πᾶμε μαζί. Ἐγὼ ξέρω καλὰ τὴν Ἀθήνα...

Ὁ κὺρ Νικολὸς ὅμως γνωρίζει καλὰ κάτι τέτοιες κακοτοπιές. Ξέρει ὅτι στὴν Ἀθήνα ὑπάρχουν ἀπατεῶνες ποὺ προτίθενται νὰ σὲ βοηθήσουν καὶ στὸ δρόμο σὲ ξαφρίζουν. Ἀρκεῖ νὰ καταλάβουν ὅτι εἶσαι ἐπαρχιώτης. Ξέρει ἀκόμα ὅτι οἱ ἀπατεῶνες μιλοῦν πολιτισμένα, εὐγενικά, ἔχουν καλὰ ροῦχα κ.λ.π. Γι' αὐτὸ ρίχνει μιὰ ἄγρια

ματιὰ στὸ κομψὸ νεαρό, ποὺ προτίθεται νὰ τὸν πάῃ ὡς τὸ σπίτι τοῦ συμπατριώτη του καὶ τοῦ λέει ὠργισμένος.

—Ἄντι φεύγα ἀπού δῶ οὐρὲ ζαγάρ'! Γιὰ ποιὸν μὲ πέρασις, γιὰ κανένα χαζό;

Ἐκεῖνος φεύγει καὶ κάθεται στὴ γωνιά. Ὁ ἄλλος, ὁ λαϊκὸς τύπος, λέει στὸν χωρικό:

—Καλὰ τοὔκανις! Ξιέρς τὶ ἀλάνια ὑπάρχουν ἰδῶ μπάρμπα; Ἀλάνια νὰ δοῦν τὰ μάτια σου. Θέλ'ς νὰ πιοῦμε ἑνα καφιδάκι μαζί;

—Νὰ πιοῦμ' οὐρὲ, ἀλλὰ ἰγὼ θὰ κιράσου.

—Οὐόχι μπάρμπα. Ἰγὼ θὰ κιράσου. Ἰγώ!

—Οὐόχι! Ἰγώ, ἰγώ, ἰγώ!..

Παραγγέλνει τοὺς καφέδες ὁ κὺρ Νικολὸς. Κι' ὕστερα :

—Δὲν μ' λιὲς οὐρέ, ἀπού ποῦ εἶσι;

—Ἰγώ; Χμμ! Ἀπού κεῖ ποὺ εἶσι κὶ σὺ μπάρμπα!

—Δηλαδής;

—Ἔ! δὲν καταλαβαίν'ς; Ἰνῶ μιλᾶμι τὴν ἴδια γλῶσσα! Δὲν εἶσι κι' κουτός, δά!

—Οὐρὲ μπὰς κι' εἶσι κὶ σὺ ἀπ' τοῦ Μαυρουλιθάρ';

—Ἔλα ντέ! Ἀπού κεῖ κοντὰ εἶμι!

—Ἀλήθεια; Οὐ ρὲ πατριωτάκ'! Ἄντι, εἰς ὑγείαν.

Σὲ λίγη ὥρα ἡ συντροφιὰ εἶχε γίνει τετραμελής. Καὶ δύο ἄλλοι «πατριῶτες» τοῦ κὺρ Νικολοῦ ἔχουν προστεθῆ στὸ τραπέζι κι' ὁ ἀνύποπτος χωρικὸς ἀνοίγει τὴν καρδιά του.

Πρόκειται νὰ πάῃ σὲ λίγο στὸ Κορωπὶ ὅπου μένει ἡ κόρη του. Θὰ μείνῃ ἐκεῖ τὸ βράδυ καὶ τὴν ἄλλη μέρα θὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ ψωνίσῃ μὲ τὴν κόρη του, ἀφοῦ αὐτὸς δὲν ξέρει νὰ κάνῃ καλὰ τὰ ψώνια του.

Ὁπότε καὶ οἱ ὑπόλοιποι τρεῖς «πατριῶται» του, βρίσκονται νὰ θέλουν νὰ πᾶνε κι' αὐτοὶ γιὰ τὸ Κορωπί. Βγαίνουν λοιπὸν καὶ οἱ τέσσαρες μαζὶ καὶ πᾶνε νὰ πάρουν τὸ λεωφορεῖο. Βρίσκουν ὅμως ἕνα ταβερνάκι στὸ δρόμο καὶ οἱ «πατριῶτες» προτείνουν στὸν κὺρ Νικολὸ νὰ μποῦνε, νὰ πιοῦνε ἕνα-δυὸ ποτηράκια. Καί, μιᾶς καὶ εἶναι ὅλοι «πατριῶτες», μπαίνουν μέσα χαρούμενοι κι' ἀρχίζουν νὰ πίνουν ρετσίνα.

Ἐκεῖ ὁ πρῶτος «πατριώτης» ποὺ κέρδισε τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ χωρικοῦ, ἐκμυστηρεύεται στὸ κὺρ Νικολό: Εἶναι ἐνδεχόμενο, τοῦ λέει, στὸ δρόμο γιὰ τὸ Κορωπὶ νὰ τοὺς κλέψουν τὰ λεφτὰ ποὺ ἔχουν μαζί τους. Γι' αὐτὸ προτείνει νὰ τὰ φυλλάξουν ὅλοι μαζὶ μέσα σ' ἕνα χαρτοφύλακα ποὺ βαστοῦσε «ὁ γιατρὸς», ὁ τέταρτος «πατριώτης» τῆς παρέας.

Βγάζει λοιπὸν ὁ λαϊκὸς τύπος ἕνα χρηματόδεμα ἀρκετὰ μεγάλο, τὸ βαστᾷ γιὰ λίγο στὰ χέρια του—γιὰ νὰ τὸ δῇ ὁ κὺρ Νικολός—καὶ τὸ βάζει κατόπιν στὸ χαρτοφύλακα τοῦ «γιατροῦ». Βγάζει κι' ὁ ἄλλος τὸ πορτοφόλι του, βγάζει κι' ὁ «γιατρὸς» τὸ δικό του, βγάζει ὁ κὺρ Νικολὸς τὴ δέσμη του—κάπου πέντε χιλιάδες—καὶ τὰ βάζουν ὅλοι μαζὶ στὸ χαρτοφύλακα. Τότε ὁ «γιατρὸς» βγάζει καὶ τὸ κλειδὶ τοῦ χαρτοφύλακα, τὸν κλειδώνει καὶ δίνει τὸ κλειδὶ στὸ κὺρ Νικολό.

Ἐκεῖνος δὲν δέχεται, φέρνει ἀντιρρήσεις, ἀλλὰ τελικὰ τὸ παίρνει.

Βγαίνουν ἀπὸ τὸ ταβερνάκι λοιπὸν καὶ προχωροῦν. Ὁ κὺρ Νικολὸς τρικλίζει λίγο καὶ σιγοτραγουδᾷ :

«Ἂν πᾶς πουλί μου στὸ Μωρηᾶ, ἂν πᾶς στὴν Ἅγια Λαύρα
Χαιρέτα μας τὴν κλεφτουριὰ κι' αὐτὸν τὸ Κατσαντώνη...»

Στὴ γωνιὰ τοὺς περίμενε ἕνα ταξί. Ὁ ὁδηγὸς ἀνοίγει τὶς πόρτες, οἱ ἄλλοι λένε «ὄχι», ἀλλὰ ὁ κὺρ Νικολός—ποὺ τρίκλιζε—μπαίνει μέσα καλῶντας καὶ τοὺς ἄλλους.

.....

Λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας σταμάτησε τὸ ταξί. Εἶχε «χαλάσει»

καὶ ὁ ὁδηγὸς πῆγε πιὸ κάτω γιὰ νὰ βρῇ ἀνταλλακτικά. Χρειάστηκε δὲ καὶ τὴ βοήθεια τῶν ἄλλων γιὰ νὰ μεταφέρῃ «ἕνα χοντρὸ ἐργαλεῖο» μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἀντικαθιστοῦσε ἐκεῖνο ποὺ ἔσπασε, κάτω ἀπὸ τὸ κέντρο ἀκριβῶς τοῦ αὐτοκινήτου του...

Πῆγε λοιπὸν κι' ὁ κὺρ Νικολὸς νὰ βοηθήσῃ. Ἐνῷ ὅμως πάσχιζε νὰ μεταφέρῃ μόνος του τὸ «βαρὺ ἐργαλεῖο» γιὰ νὰ δείξῃ τὴ λεβεντιά του, τὸ ταξὶ ἔγινε ἄφαντο μαζὶ μὲ τοὺς «πατριῶτες» καί, φυσικά, μαζὶ μὲ τὸ χαρτοφύλακα καὶ τὰ λεπτὰ τοῦ ἀθῴου χωρικοῦ...

Κάθησε τότε ὁ κὺρ Νικολὸς κάτω στὸ χῶμα, βύθισε τὸ πρόσωπό του στὶς παλάμες του καὶ σκέφτηκε...Ὁ δροσερὸς ἀέρας τοῦ ἔδιωξε τοὺς ἀτμοὺς τῆς ρετσίνας καὶ τὸ κεφάλι του ἄρχισε νὰ ξεζαλίζεται. Τότε πήδησε στὸ λεωφορεῖο πού γύριζε καὶ ἦλθε πάλι στὴν Ἀθήνα. Πῆρε τὸν πρῶτο δρόμο καὶ ἄρχισε ν' ἀναζητᾷ ἀστυφύλακα γιὰ νὰ τοῦ πῇ τὸ πάθημά του.

Μὲ εἶδε λοιπὸν ποὺ καθόμουνα σ' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ κέντρο, μ' ἀναγνώρισε καὶ μοῦ διηγήθηκε τὴ μυθιστορηματικὴ περιπέτειά του.

***

Δύο μέρες ἀργότερα ὁ κὺρ Νικολὸς ἐκλήθη στὸ Παράρτημα Ἀσφαλείας τοῦ Τμήματός μου. Ἡ συστηματικὴ ἐνέργεια τῆς Ὑπηρεσίας Καταδιώξεως τῶν ἀπατεώνων εἶχε κάνει τὸ τρισχιλιοστὸ θαῦμα της, βάσει τῶν χαρακτηριστικῶν ποὺ ἔδωσε τὸ θῦμα. Κι' ὁ κὺρ Νικολὸς ἐκλήθη δευτέρα φορὰ γιὰ τὴν ἀναγνώρισή τους.

Στὴν ἴδια σειρὰ εἵμασταν ἕξη ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ τρεῖς «πατριῶτες» τοῦ χωρικοῦ. Δέκατος ἦταν ὁ συνεργὸς τῆς σπείρας, ὁ σωφέρ.

Εἵμασταν ντυμένοι ὅλοι σὰν τὸ «γιατρὸ» τῆς σπείρας. Ἄψογες καθαρὲς ἐνδυμασίες, παπιὸν καὶ...γυαλάκια μυωπίας.

Ὁ κὺρ Νικολὸς δὲν ἐδίστασε καθόλου. Ἄρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιὰ πρῶτον τὸ λαϊκὸ τύπο, ὕστερα τοὺς ἄλλους, ὕστερα τὸ «γιατρὸ» καὶ κατόπιν τὸν ὁδηγό.

Ὕστερα στάθηκε μπροστά μου.

—Ἰσὺ ποιὸς διάολους εἶσι; Κάπου σ' ἰέχου δῆ κι' σέναν!

Κι' ἔλαβε ἀπειλητικὴ στάση ἀπέναντί μου, σφίγγοντας τὶς γροθιές του.

Ἔβγαλα ὅμως τὰ γυαλιὰ κι' ἔτσι μ' ἀναγνώρισε. Μὰ πρὶν κάνω ἕνα βῆμα γιὰ νὰ φύγω ἄκουσα φωνὲς πίσω μου.

Γύρισα καὶ εἶδα τὸν κὺρ Νικολὸ νὰ σηκώνῃ τὴ μαγγούρα του καὶ νὰ τὴν καταφέρνῃ στὴν πλάτη τοῦ «πατριώτη» ποὺ...ἤτανε ἀπὸ τὰ μέρη του. Μὲ πολλὴ προσπάθεια κατωρθώσαμε νὰ πάρουμε χωριστὰ τὸ χωρικὸ ἀπ' τὸν ἀρχηγὸ τῆς σπείρας ποὺ οὔρλιαζε ἀπὸ τὸ πόνο.

Τὰ λεπτὰ τοῦ κὺρ Νικολοῦ βρέθηκαν ὅλα εὐτυχῶς. Κι' ὁ κὺρ Νικολὸς δὲν παύει νὰ λέῃ ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ «εἶνι λιβέντις οὖλοι» ἀλλὰ καὶ ὅτι πρέπει οἱ χωρικοὶ νὰ προσέχουν πολὺ ὅταν βρίσκωνται σὲ μεγάλες πολιτεῖες, ὅπως στὴν Ἀθήνα λ.χ. Καὶ πρὸ παντὸς νὰ μὴ βγάζουν πολλὰ λεπτὰ ἀπὸ τὴν τσέπη τους ὅταν πρόκειται νὰ πληρώσουν κάτι, ἕναν καφὲ λ.χ.

Λέει ὅμως καὶ κάτι ἄλλο: Ὅτι «**Ἡ Ἀστυνομία πάντοτε σώζει**». Καὶ γιὰ παράδειγμα ἀναφέρει τὰ δύο δικά του περιστατικά: Ἐκεῖνο πού, σώθηκε κυριολεκτικὰ ὅταν ἀπευθύνθηκε στὸν ἀστυφύλακα καὶ τοῦ ζήτησε τὴ διεύθυνση τοῦ χωριανοῦ του ἀπαιτῶντας νὰ τὴν ξέρῃ ὁ ἀστυνομικός, ἐνῷ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν τὴν ἤξερε, καὶ ἐκεῖνο πού, σώθηκε πάλι, ὅταν κατήγγειλε τὸ πάθημά του στὴν Ἀστυνομία. Αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα παραπάνω δηλαδή.

Καὶ οἱ συμπατριῶτες του τοῦ λένε τὶς δικές τους περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες:

«Ἡ Ἀστυνομία πάντοτε σώζει».

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ
—ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ—
(ΑΡΘΡΑ 372—384 Π. Κ.)

Ὑπὸ κ. **ΔΗΜ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑ** Ὑπαστ. Α΄

Α΄
ΚΛΟΠΗ ΚΑΙ ΣΥΝΑΦΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

I.—Γενικά.
II.—Ὑποκείμενον τοῦ ἐγκλήματος.
III.—Ἀντικείμενον τῆς κλοπῆς.

***

I. Γενικά.

Ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον καθημερινῶς ἀπασχολεῖ τὰς Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας καὶ τὸ ὁποῖον, εὐστόχως ἴσως, θὰ ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐνδιαφέρον ἔγκλημα τῶν Ἀστυν. Ὑπηρεσιῶν Ἀσφαλείας, εἶναι τὸ τοιοῦτον τῆς κλοπῆς. Δι' ὃ καὶ θὰ καταβληθῇ κάθε δυνατὴ ἀπὸ μέρους τοῦ γράφοντος προσπάθεια, ἵνα οὗτος ἀνταποκριθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερον πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις μιᾶς κατὰ τὸ δυνατὸν ἐπαρκοῦς ἐξυπηρετήσεως, τῶν καλουμένων νὰ διώξουν τὴν κλοπὴν ἐν τῇ πράξει.

Ἀκριβῶς διὰ τὸν λόγον τοῦτον θὰ ἐπιδιώξωμεν νὰ ἁπλουστεύσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον τὰ πράγματα, θυσιάζοντες δι' αὐτό, οὐ μόνον τὴν πυκνότητα τῆς φράσεως, ἀλλ' ἴσως καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν μετ' αὐστηρᾶς ἀκριβολογίας, νομικὴν ἔκφρασιν.

Τὸ ἔγκλημα τῆς κλοπῆς, εἶναι τὸ κατὰ κύριον λόγον προσβάλλον τὸ ἔννομον ἀγαθὸν τῆς ἰδιοκτησίας, δι' ὃ καὶ προτάσσεται τῶν τοιούτων ἐν τῷ εἰδικῷ μέρει διαλαμβανομένων τοῦ Ποιν. Κώδικος ἐγκλημάτων. Περὶ τούτων ὁ νέος Κῶδιξ ὁμιλεῖ εἰς τὸ ΚΓ΄ κεφάλαιον αὐτοῦ καὶ δὴ διὰ τῶν ἄρθρων του 372—384, ὧν ἐπακολουθεῖ διεξοδικὴ ἀνάπτυξις.

Διὰ τῶν διατάξεών του αὐτῶν ὁ Κῶδιξ ἐμφανίζεται ἁπλούστερος ἢ ὁ καταργηθεὶς Π.Ν. Εἰδικώτερον δέ, ἁπλουστεύονται αἱ περιπτώσεις τῆς διακεκριμένης κλοπῆς. Προβλέπονται αἱ περιπτώσεις κλοπῆς καὶ ὑπεξαιρέσεως εὐτελοῦς ἀξίας, ἐφ' ὧν μάλιστα ἐνίοτε καθιεροῦται καὶ λόγος ἀτιμωρήτου τῆς πράξεως κατὰ τὴν τοῦ δικαστηρίου κρίσιν. Ἡ περὶ λῃστείας διάταξις ἐγκαταλείπει τὴν ἀφόρητον τοῦ Π.Ν. περιπτωσιολογίαν, ἐνῷ ἐξ ἄλλου ρητῶς ἐξομοιοῖ πρὸς ταύτην καὶ τὴν καλουμένην λῃστρικὴν ἐκβίασιν (1) Ἀλλὰ περὶ πάντων τούτων λεπτομερῶς κατωτέρω.

Ὁ νομοθέτης τοῦ νέου Κώδικος εὑρέθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πρὸ τοῦ ἐξῆς προβλήματος. Θὰ ἔπρεπε νὰ δοθῇ εἰς τὴν κλοπὴν εἷς νομοθετικὸς ὁρισμὸς ἢ μήπως ἤρκει ἡ περὶ τῆς ἐννοίας ταύτης, κοινωνικὴ ἀντίληψις; Ὁ ἡμέτερος νομοθέτης ἀκολουθήσας τὴν πρώτην τῶν ἀνωτέρω ἀπόψεων, διὰ τοῦ ἄρθρου 372 § 1 τοῦ Π.Κ., οὗτινος πρόδρομος ἡ διάταξις τοῦ Ν.Δ. 615 τοῦ 1948, δίδει ὁρισμὸν τῆς κλοπῆς καὶ τοῦτο, διότι, κατὰ τὴν σκέψιν αὐτοῦ (2), κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀντιμετωπίζονται πλεῖσται ὅσαι ἀμφιβολίαι καὶ διαφωνίαι, αἵτινες προέκυψαν ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῶν σχετικῶν τοῦ νόμου διατάξεων, κυρίως ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι, οὔτε ἐν τῇ κοινωνικῇ, οὔτε ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ ἀντιλήψει ἔχει ἐπιτευχθῇ ὁμοφωνία, ὅσον ἀφορᾷ τὸν εἰδικώτερον καὶ ἐν ταῖς λεπτομερείαις του προσδιορισμὸν τῆς ἐννοίας αὐτοῦ.

---

1. Ἴδε πλείονα εἰς Εἰσηγητικὴν Ἔκθεσιν συνοδεύουσαν τὸν Κώδικα ΙΙ Γ΄ 9 στοιχ. στ΄.
2. Ἴδε πλείονα εἰς Αἰτιολογικὴν Ἔκθεσιν (Ζαχαρόπουλος 1950 σελ. 353 ἐπ.).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 372 λοιπὸν τοῦ Π.Κ. «Κλοπὴν πράττει ὁ ἐκ τῆς κατοχῆς ἑτέρου ἀφαιρῶν ξένον (ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει) κινητὸν πρᾶγμα, ἐπὶ σκοπῷ παρανόμου ἰδιοποιήσεως αὐτοῦ».

II. Ὑποκείμενον τοῦ ἐγκλήματος.

Ἐκ τοῦ ὡς ἄνω ὁρισμοῦ συνάγεται ὅτι ὑποκείμενον τοῦ ἐγκλήματος τῆς κλοπῆς δύναται νὰ εἶναι πᾶς τις, μὲ μοναδικὴν ἐξαίρεσιν ὡρισμένους συγγενεῖς τοῦ κατόχου ἢ κυρίου τοῦ πράγματος, οἵτινες κλέπτοντες, χαρακτηρίζονται ὡς ὑφαιρέται, τοῦ ἐγκλήματος διωκομένου ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ κατ' ἔγκλησιν, κατὰ τὰ κατωτέρω ἐκτιθέμενα (ἄρθρον 378 Π.Κ.).

III. Ἀντικείμενον τῆς κλοπῆς.

Κατὰ τὴν ρητὴν τοῦ νόμου διατύπωσιν ὡς ἀντικείμενον τῆς κλοπῆς χαρακτηρίζεται πᾶν κινητὸν πρᾶγμα, ξένον (ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει). Περὶ τῆς ἐννοίας τῶν ὅρων τούτων παρατηρητέα τὰ ἑξῆς :

Α' Πρᾶγμα. Ὡς πρᾶγμα θεωρεῖται πᾶν τμῆμα τῆς ἀπροσώπου φύσεως, δεκτικὸν ἐξουσιάσεως. Δὲν ἔχει ὅθεν σημασίαν, ἂν τοῦτο εὑρίσκεται εἰς στερεὰν ἢ ὑγρὰν ἢ ἀέριον κατάστασιν. Δὲν δύναται ἐπίσης νὰ θεωρηθῇ, ὡς πρᾶγμα ὁ ζῶν ἄνθρωπος, οὔτε ἓν ἄϋλον ἀγαθὸν ἢ ἓν δικαίωμα (3) Ἀντιθέτως οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία ὅτι πρᾶγμα ἀποτελεῖ καὶ πᾶν ἔγγραφον ἔχον καθ' ἑαυτὸ ἀξίαν, ἔστω καὶ ἀπὸ διαθέσεως (αὐτόγραφα μεγάλων ἀνδρῶν, φωτογραφίαι παλαιαὶ κλπ.) ἢ ἔγγραφον ὅπερ ἐνσωματώνει ἀπαίτησίν τινα, ὡς λ. χ. τὸ βιβλιάριον τοῦ ταμιευτηρίου, ἡ ἐπιταγὴ ἢ τὸ δελτίον τροφίμων κλπ. Τοῦτο, διότι διὰ τῆς ἀνταλλακτικῆς αὐτῶν ἀξίας ἢ ἐπιτυγχάνεται ἀμέσως ἡ αὔξησις τῆς περιουσίας τοῦ ἀφαιροῦντος αὐτά, λ.χ. διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ αὐτογράφου, ἢ πραγματοποιεῖται τοῦτο διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ ἐγγράφου τῆς μὲ τὴν ἔκδοσίν του σχετιζομένης.

Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν νομίζομεν, ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἀσύμφωνον πρὸς τὸν νόμον, ὅτι ἡ τοιαύτη ἀφαίρεσις καὶ ἐν συνεχείᾳ χρησιμοποίησις τοῦ ἐγγράφου συνιστᾷ συρροὴν κλοπῆς καὶ ἀπάτης. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς σκέψεως ταύτης διαρκούσης τῆς ὑπηρεσίας μας εἰς ΚΓ' Παρ/μα Ἀσφαλείας ἐστηρίξαμεν κατηγορίαν ἐπὶ κλοπῇ καὶ ἀπάτῃ κατὰ νεαροῦ κλέπτου ὡρολογίων καὶ λοιπῶν μικροαντικειμένων ἀνηκόντων εἰς ἐργάτας τοῦ ἐν Ὑμηττῷ Ἑλληνικοῦ Πυριτιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείου, ἔνθα καὶ οὗτος εἰργάζετο, ὅστις ἀφαιρέστας μετ' ἄλλων ἀντικειμένων καὶ ἔγγραφον (διατακτικὴν) ἐπ' ὀνόματι ἄλλου ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ ἐργοστασίου, μετέβη εἰς τὸ πρατήριον ὑφασμάτων καὶ ἐμφανισθείς, ὡς ὁ κάτοχος τῆς διατακτικῆς, ἐξώφλησεν αὐτὴν λαβὼν βεβαίως διάφορα τῆς ἀρεσκείας του εἴδη. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ εἰρημένος ψευδῶς παρέστησεν ἑαυτόν, ὡς φέροντα τὸ ὄνομα τοῦ δι' ὃν ἐξεδόθη τὸ ὡς ἄνω ἔγγραφον συναδέλφου του.

Β' (Πρᾶγμα) κινητόν. Ὡς κινητὸν θεωρεῖται τὸ πρᾶγμα τὸ ὑπὸ τὴν φυσικὴν ἔννοιαν αὐτοῦ τοιοῦτον, ἤτοι πᾶν ὅπερ ὁ κλέπτης δύναται ν' ἀποσπάσῃ ἢ ν' ἀφαιρέσῃ ἐκ τοῦ ἐν ᾧ εὑρίσκεται τόπου καὶ νὰ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ. Ἄρα τοιοῦτον εἶναι τὸ δυνάμενον νὰ μετακινηθῇ ἀπό τινος τόπου εἰς ἕτερον, χωρὶς νὰ ἐξετάζηται ἂν καὶ κατὰ τὸ Ἀστικὸν Δίκαιον ἐκλαμβάνεται (χαρακτηρίζεται) ὡς κινητόν. Παραμένουν ὅθεν κινητὰ ὑπὸ τὴν τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου ἔννοιαν καὶ τὰ πλοῖα, κινηταὶ αἰκίαι, ἐξαρτήματα τούτων, ἐντετοιχισμέναι βιτρίναι (Α.Π. 103/1936), λίθοι καὶ ἐξαρτήματα ὑδρομύλου (Α.Π. 241/35), παρ' ὅτι ταῦτα κατὰ ρητὴν τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου ἐπιταγὴν χαρακτηρίζονται ὡς ἀκίνητα.

Κατὰ ταῦτα ἑπομένως, ἐφ' ὅσον ὡς κινητὰ ἐκλαμβάνονται τὰ ἐν τῇ φυσικῇ των ἐννοίᾳ τοιαῦτα, οὐδεμία δύναται νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία, ὅτι ἀντικείμενον κλο-

3. Ἴδε σχετικῶς καὶ Γάφον «Τὸ ἐγκλημα τῆς ὑπεξαιρέσεως» ἐν Ποιν. Χρον, Τόμ. Α σελ. 162.

πῆς δύνανται νὰ ἀποτελέσουν τὰ μέχρι πρό τινος ἀκίνητα, ὡς λ.χ. τὰ ἐκριζούμενα δένδρα, οἱ ἀποχωρισθέντες καρποί, κ.λ.π. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι τὸ πρᾶγμα πρέπει νὰ εἶναι ἐνσώματον, ἤτοι ὑποπίπτον εἰς τὰς τοῦ ἀνθρώπου αἰσθήσεις, ἐπιδεκτικὸν δὲ καταλήψεως καὶ ἀφαιρέσεως. Τῶν ἀσωμάτων ὅθεν ἀντικειμένων ἀδύνατος ἡ κλοπή. Εἶναι ὅμως τοῦτο ὀρθὸν καὶ σύμφωνον πρὸς τὴν λαϊκὴν περὶ δικαίου συνείδησιν; Ἀναμφισβητήτως ὄχι. Δι' ὃ καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προϊσχύσαντος δικαίου μας, πλεῖσται ὅσαι ἐδημιουργήθησαν ἀμφισβητήσεις, ἂν καὶ ἡ τοιαύτη ἰδιοποίησις ἀσωμάτων πραγμάτων ἀποτελῇ κλοπήν. Οὕτω ζωηρῶς συνεζητήθη τὸ ζήτημα ἂν δεκτικὸς κλοπῆς ἦτο καὶ ὁ ἠλεκτρισμός, τῶν μὲν ὑποστηριζόντων ὅτι καταφατικὴ λύσις ἦτο ἀπαράδεκτος, ὡς καταφανῶς παραβιάζουσα τὴν ἀρχὴν «οὐδεμία ποινὴ ἄνευ νόμου» τῶν δέ, δεχομένων τὴν ἀντίθετον λύσιν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διασταλτικῆς ἑρμηνείας τῶν ἀναλόγων τοῦ Π.Ν. (μὴ ὁμιλοῦντος περὶ τοῦ θέματος), διατάξεων, ἤτις ἑρμηνεία ἦτο ἐνδεδειγμένη, ὡς ἀποδίδουσα τὸ ἀληθὲς νόημα τῆς συγκεκριμένης περὶ κλοπῆς διατάξεως.

Ἕνεκα τούτου, ὁ νέος Κῶδιξ διὰ ρητῆς διατάξεώς του καὶ δὴ διὰ τῆς 2ας § τοῦ ἐξεταζομένου ἄρθρου, ἐξομοιοῖ πρὸς ξένον κινητὸν πρᾶγμα καὶ τὰ ἀσώματα τοιαῦτα. Κατὰ τὴν ἐν λόγῳ διάταξιν «ὡς κινητὸν πρᾶγμα θεωρεῖται καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, τοῦ ἀτμοῦ καὶ πᾶσα ἄλλη ἐνέργεια».

Κατὰ τὸν Π.Ν. μεταξὺ τῶν δεκτικῶν κλοπῆς πραγμάτων ἀναγράφονται καὶ τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρωπίνου νοὸς καὶ τοῦτο, διότι ἐνσαρκοῦται ἐν αὐτοῖς, ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια. Ἀντιθέτως ὁ νέος Κῶδιξ δὲν περιέλαβε τοιαύτην διάταξιν, θεωρήσας αὐτὴν ὡς περιττὴν διότι, ὡς καὶ ὑπὸ τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως τονίζεται, «οὐδεμία δύναται νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία, ὅτι καὶ ταῦτα δύνανται νὰ γίνωσιν ἀντικείμενον κλοπῆς, ὅταν συντρέχωσιν οἱ ὅροι αὐτῆς, πρόκειται δέ, περί, ὅλως ἀσκόπου ἐξάρσεως» (4).

Ἀλλ' ἐρωτᾶται τὰ πτώματα δύνανται νὰ καταστῶσιν ἀντικείμενον κλοπῆς; Κατὰ τὴν κρατοῦσαν γνώμην, καὶ ὀρθῶς φρονοῦμεν, τὰ ἀνθρώπινα πτώματα τὰ διὰ ταφὴν ἢ ἀποτέφρωσιν προοριζόμενα, δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὴν κυριότητά τινος. Συνεπῶς δὲν νοεῖται κλοπὴ αὐτῶν. Ἀντιθέτως τὰ τοιαῦτα τὰ προοριζόμενα πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἐπιστημονικῶν σκοπῶν, ὡς καὶ τὰ ἀνατομικὰ παρασκευάσματα, ἀποτελοῦν πράγματα καὶ εἶναι δεκτικὰ κλοπῆς. Ἂν ἑπομένως φοιτητὴς τις ἀφαιρέσῃ, ἀποκόπτων ταύτην, τὴν χεῖρα νεκροῦ ἐκ τοῦ νεκροτομείου, ἔνθα τὸ πτῶμα παρεδόθη π.χ. συμφώνως πρὸς τὴν τελευταίαν βούλησιν τοῦ εἰς ὃν ἀνῆκεν, πράττει κλοπήν. Δὲν πράττει ὅμως τοιαύτην ἂν ἀφαιρέσῃ ταύτην ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἔνθα προσωρινῶς ἀναπετέθη τὸ πτῶμα, ἵνα ἀργότερον ταφῇ. Ἀλλ' εἶναι τοῦτο ὀρθόν; Ἀσφαλῶς ὄχι.

Δι' ὃ καὶ πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ ζητήματος εἰδικὴν ἀφιεροῖ ὁ Κῶδιξ διάταξιν, τὴν τοῦ ἄρθρου 201 μὲ τίτλον «Περιύβρισις νεκρῶν» καθ' ἣν: «Ὁ ἀπὸ τῆς παραφυλακῆς τῶν ἐχόντων δικαίωμα αὐτογνωμόνως ἀφαιρῶν νεκρὸν ἢ μέλη ἢ τὴν τέφραν τοιούτου ἢ ὁ ἐνεργῶν σχετικῶς πρὸς ταῦτα ἢ πρὸς τάφον πράξεις ὑβριστικῶς ἀναρμόστους, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρι δύο ἐτῶν». Κατὰ τὴν ρητὴν διατύπωσιν τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως, ἡ διάταξις δὲν περιλαμβάνει καὶ τὰς ἐπὶ νεκρῶν ἐπιστημονικὰς ἐργασίας. Ἐξ ἄλλου ὡς ὑβριστικῶς ἀναρμόστους ἐπὶ τοῦ νεκροῦ πράξεις νοητέον κυρίως τὰς ἐπὶ πτωμάτων ἐπιτελουμένας τοιαύτας, ἀπὸ μέρους γενετησίως διαστρόφων προσώπων, ἅτινα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἱκανοποιοῦν τὴν βδελυρὰν αὐτῶν διαστροφήν των (5). Τάφος δὲ εἶναι τὸ μέρος ἔνθα ὁριστικῶς ἐναπετέθη τὸ πτῶμα. Ὁ ἐπ' αὐτοῦ ἐνεργῶν ἀνάρμοστον πρᾶξιν, περιϋβρίζει τὸν νεκρὸν καὶ τιμωρεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐξεταζομένου ἄρθρου.

Συναφὲς πρὸς τὸ προκείμενον εἶναι καὶ τὸ ζήτημα τῆς κλοπῆς πράγματος ἢ πραγμάτων εἰς τὸν νεκρὸν ὑπαρχόντων. Περὶ τούτου ἀμέσως κατωτέρω ἐν οἰκείῳ τόπῳ.

---

4. Ἴδε πλείονα εἰς Ζαχαροπούλου op. cit. σελ. 355.
5. Ἴδε πλείονα εἰς Κάτσα: Ἰατροδικαστική, τόμ. Β' σελ. 33.

Γ' (Πρᾶγμα) ξένον. Τὸ ὑπὸ τοῦ κλέπτου ἀφαιρούμενον πρᾶγμα, πρέπει νὰ εἶναι ξένον, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει. Ξένον δὲ εἶναι τὸ μὴ διατελοῦν ὑπὸ τὴν κυριότητα ἢ τὴν κατοχὴν τοῦ κλέπτου, ἀλλὰ τελοῦν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν (κατοχὴν ἢ κυριότητα) ἄλλου προσώπου, εἴτε φυσικόν, εἴτε νομικὸν εἶναι τοῦτο, ὡς λ.χ. πολιτείας, ἑταιρίας κλπ. Κατὰ συνέπειαν δὲν δύναται νὰ πράξῃ κλοπὴν ὁ κύριος τοῦ πράγματος, ἔστω καὶ ἂν δὲν εἶναι κάτοχος αὐτοῦ, ὡς λ.χ. συμβαίνει εἰς ἃς περιπτώσεις ὁ εἰρημένος παρεχώρησεν εἰς ἄλλον τινὰ δικαίωμα χρήσεως, καρπώσεως, ἐνεχύρου κλπ. Ἀκόμη δὲν ὑφίσταται κλοπή, ὅταν ὁ ἀφαιρῶν κέκτηται νόμιμον ἐπὶ τοῦ ἀφαιρουμένου ἀξίωσιν. Οὕτω λ.χ. ὅταν τις ἀφαιρῇ πρᾶγμα, οὗτινος κατόπιν συμφωνίας κατέβαλε τὸ τίμημα εἰς τὸν πωλητήν. Ἄλλο τώρα τὸ ζήτημα ἂν, ὑφ' ὡρισμένας προϋποθέσεις, δυνατὸν νὰ συντρέχῃ περίπτωσις διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος τῆς αὐτοδικίας. Τὸ ποῖος ἐξ ἄλλου εἶναι κύριος κρίνεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, κατὰ δὲ τὴν κρατοῦσαν ἄποψιν δὲν εἶναι νοητὴ ἰδιαιτέρα τις ἔννοια κυριότητος ἐξυπηρετοῦσα τὸ Ποιν. Δίκαιον καὶ μόνον αὐτό.

Τὸ πρᾶγμα δυνατὸν νὰ εἶναι ξένον ἐν μέρει μόνον. Διὰ τῆς τοιαύτης διατυπώσεώς του, ὁ νέος νόμος καθιστᾷ περιττὴν τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 372 § 1 τοῦ Π. Ν. καθ' ἣν ὡς κλέπτης χαρακτηρίζεται καὶ ὁ κληρονόμος, ὁ ἐκ τῆς ἀμερίστου εἰσέτι κληρονομίας ἀφαιρῶν τι, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ συνεταῖρος ὁ ἐκ τοῦ κοινοῦ πράγματος ἢ ταμείου ἀφαιρῶν, ἀφ' οὗ εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν τὸ πρᾶγμα εἶναι ἐν μέρει μόνον ἴδιον τοῦ ἀφαιροῦντος, εἰς τὴν δευτέραν δέ, ἢ καθ' ὁλοκληρίαν ξένον, ἂν ἡ ἑταιρία ἀποτελῇ νομικὸν πρόσωπον, ἢ ἐν μέρει ἴδιον καὶ ἐν μέρει ἀλλότριον, ἂν αὕτη δὲν ἀποτελῇ νομικὸν πρόσωπον, ἀλλ' ἀνήκει κατὰ συγκυριότητα εἰς τοὺς συνεταίρους.

Κλοπὴ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ὅταν τὰ ἀφαιρούμενα πράγματα εἶναι ἀδέσποτα, ἀφοῦ ταῦτα εἰς οὐδενὸς τὴν κατοχὴν ἢ κυριότητα ἀνήκουν. Συνεπῶς, ὁ τὰ ὑπό τινος οἰκειοθελῶς ἐγκαταλειφθέντα (res derelicta) ἰδιοποιούμενος δὲν πράττει κλοπήν ([6]), ὅπως τοιαύτην δὲν πράττει καὶ ὁ ἰδιοποιούμενος τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, τὰ ἀτίθασα ζῷα ἢ τοὺς ἐν τῷ πελάγει ἰχθεῖς (res nullius). Ἀντιθέτως ἄγρια ζῷα ἐντὸς περιφράκτου χώρου καὶ ἰχθῦς ἐντὸς ἰχθυοτροφείου ἢ ἄλλων περικλείστων ἰδιοκτήτων ὑδάτων δὲν εἶναι ἀδέσποτα. Ἄγριον ζῷον συλληφθὲν καθίσταται ἀδέσποτον ἐὰν ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, ὁ δὲ κύριος αὐτοῦ δὲν λάβῃ ἀμελλητί, τὰ πρὸς καταδίωξιν αὐτοῦ μέτρα. Ὅσον ἀφορᾷ ἐξ ἄλλου τὰ ἡμιάγρια (τιθασσευθέντα), ὡς λ.χ. αἱ περιστεραί, τότε καθίστανται ἀδέσποτα, ὅταν ἀποβάλλουν τὴν ἕξιν τῆς ἐπιστροφῆς. Τοιαύτας λοιπὸν περιστερὰς ἰδιοποιούμενός τις, δὲν καθίσταται κλέπτης. Εὐκαιριακῶς ἀναφέρομεν περίπτωσιν καθ' ἣν ἀστυφύλαξ σκοπὸς μᾶς ἔφερεν εἰς τὸ Α' Ἄστυν. Τμῆμα ζεῦγος περιστερῶν προσδεδεμένας ἀλλήλοις. Ταύτας θὰ ἔπρεπε ν' ἀπελευθερώσωμεν. Δὲν ἐπράξαμεν τοῦτο, ἐπειδὴ δὲν ἀπεκλείσαμεν τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν αὗται προσφάτως ἀγορασθεῖσαι προσεδέθησαν, ὑπὸ τοῦ νέου κυρίου των, ἀπελευθερούμεναι δέ, ἐνδεχομένως νὰ ἐπέστρεφον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τέως κυρίου των, ἀλλὰ καὶ διότι κατ' ἐπιταγὴν τῶν προϊσταμένων μας (κ. Ὑποδ/ντοῦ) ἔδει νὰ ἐκποιήσωμεν αὐτὰς καὶ νὰ καταθέσωμεν τὸ ἐκπλειστηρίασμα εἰς τὸ Ταμεῖον Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων, ὅπερ καὶ ἐπράξαμεν. Ἀναμφισβητήτως οὐδεὶς νόμος μᾶς ὑπεχρέου πρὸς τοῦτο, πολλῷ μᾶλλον ἀφοῦ ἐπρόκειτο περὶ πράγματος εὐτελοῦς ἀξίας.

Τὸ σμῆνος μελισσῶν ἀποδημῆσαν καθίσταται ἀδέσποτον, ἐὰν ὁ κύριος αὐτοῦ, δὲν λάβῃ ἀμελλητὶ τὰ πρὸς καταδίωξιν αὐτοῦ μέτρα (Ἴδε καὶ Ἄρθρα 1077, 1078 Α.Κ.).

Ἀντιθέτως τὰ ἀπολωλότα δὲν δύνανται νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς ἀδέσποτα, διότι ὁ κύριος αὐτῶν ἐνδέχεται ν' ἀναζητήσῃ ταῦτα. Οὐχ' ἧττον ὅμως ἐπειδὴ δὲν εὑρίσκονται ἐν τῇ κατοχῇ αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος καὶ περὶ ἀφαιρέσεως ἐκ τῆς κατοχῆς

6. Δὲν δύνανται ὅμως νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἐγκαταλελειμμένα τὰ ἐνδύματα στρατιώτου τινός, ἅτινα ἐδόθησαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Κράτους, ἔστω καὶ ἂν οὗτος ἑκουσίως ἐγκατέλειψεν αὐτὰ (διότι ταῦτα ἀνήκουν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Κράτους) ὅπως ἐπίσης καὶ τὰ ἥμερα ζῷα, ἔστω καὶ ἂν διέφυγον τὴν φύλαξιν τοῦ κυρίου των. (Γάφος ἀπὸ τῆς ἕδρας).

ἑτέρου. Ἵνα μὴ λοιπὸν παραμένωσιν ἀτιμώρητοι τοιοῦτοι δράσται, συνεπείᾳ τῆς βασικῆς γνωστῆς μας ἀρχῆς n.c.n.p.s.l., ὁ νόμος χαρακτηρίζει ὡς ἰδιώνυμον ἔγκλημα τὴν παρασιώπησιν εὑρέσεως διὰ τοῦ ἄρθρου 376 αὐτοῦ. Κατ' αὐτὸ «ὅστις εὑρίσκει πρᾶγμα ἀπολωλός, καὶ δὲν ἀναγγέλλει τὴν εὕρεσιν ἐντὸς δέκα τεσσάρων ἡμερῶν εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ εἰς τὸ κοινὸν ἢ εἰς τὸν δικαιοῦχον, τιμωρεῖται διὰ χρηματικῆς ποινῆς. Ἂν τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀσημάντου ἀξίας τὸ δικαστήριον δύναται νὰ κρίνῃ τὴν πρᾶξιν ἀτιμώρητον». Ἐρωτᾶται ὅμως· ὁ παρατυχὼν κατὰ τὴν ἀπώλειαν, ὅστις καίτοι ἀντιληφθεὶς αὐτὴν δὲν εἰδοποίησε τὸν κάτοχον τοῦ πράγματος, δέον νὰ κριθῇ ὡς κλέπτης ἢ ὡς παρασιωπήσας εὕρεσιν; Ὀρθότερον νὰ εἴπωμεν, ὅτι εἶναι κλέπτης, διότι γενόμενος ἐπίτηδες παραίτιος τῆς ἀπωλείας, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ εὑρέτης. (Χοϊδᾶς 1928 Θέμις ΛΘ σελ. 573) (7).

Καὶ ὁ θησαυρὸν ἀνευρίσκων καθίσταται κλέπτης, ἀφοῦ ὁ θησαυρὸς κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνήκει εἰς τὸν κύριον τοῦ ἐν ᾧ εὑρέθη πράγματος. Ἆρα δὲν θὰ κριθῇ ὡς ἔνοχος παρασιωπήσεως εὑρέσεως, τοῦ θησαυροῦ μὴ ἀνήκοντος εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀπολωλότων.

Ἤδη ἐρωτᾶται· ὁ ἀφαιρῶν τοῦ νεκροῦ πράγματα, καθίσταται κλέπτης ἢ μήπως ταῦτα εἶναι ἀδέσποτα; Ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπάντησις εἶναι ἡ ἑξῆς: Πρὶν ἢ ὁ νεκρὸς ἐναποτεθῇ εἰς τὸν τάφον, δὲν ἔχει γίνει εἰσέτι ὁριστικῶς ἡ κατάθεσις τῶν πραγμάτων. Ἡ εἰς τὸ φέρετρον ἀπόθεσις ἐνδυμάτων, κοσμημάτων κλπ. καὶ ἡ ἔνδυσις ἀκόμη δι' αὐτῶν τοῦ νεκροῦ, δὲν περιέχει ἤδη παραίτησιν τοῦ κυρίου καὶ κατόχου αὐτῶν ἀπὸ τῶν δικαιωμάτων του, εἶναι δὲ ταῦτα μέχρι καὶ τῆς τελευταίας στιγμῆς δεκτικά, ὑπ' αὐτοῦ (κυρίου κλπ.) ἐξουσιάσεως. Ἀφαίρεσις ὅθεν αὐτῶν παρ' ἑτέρου ἔχει ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς κλοπῆς, περιττεύει δὲ οἱαδήποτε ἰδιαιτέρα περὶ τοῦ θέματος διάταξις. Τί ρητέον ὅμως, ἂν τις λάβῃ αὐτογνωμόνως ἀντικείμενα ἐκ τῶν ἐν τῷ τάφῳ ὑπαρχόντων, ἀφοῦ διανοίξῃ τοῦτον; Κατὰ τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα ταῦτα εἶναι ἀνεπίδεκτα κλοπῆς, καθ' ὃ ἀδέσποτα καὶ μὴ τελοῦντα ἐν τῇ κατοχῇ οὐδενός, ἀφοῦ οὐδεὶς δύναται ν' ἀσκήσῃ ἐπ' αὐτῶν κυριαρχίαν. Διότι ὡς ἐλέχθη πρᾶγμα εἶναι «πᾶν τμῆμα τῆς ἀπροσώπου φύσεως δεκτικὸν ἐ ξ ο υ σ ι ά σ ε ω ς». Δὲν εἶναι ἑπομένως δυνατὸν νὰ γίνῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου λόγος περὶ κλοπῆς. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς, περὶ ἧς ἀνωτέρω λεπτομερῶς, διατάξεως τοῦ ἄρθρου 201 (περιύβρισις νεκρῶν) τοῦ Κώδικος ἐπιβολὴ τιμωρίας εἶναι ἀπαράδεκτος. Ἕνεκα τούτου λοιπὸν καὶ πρὸς μὴ ἀποφυγὴν τῆς τιμωρήσεως τοιούτων δραστῶν, ὁ Κῶδιξ περιέλαβεν ἐν ἑαυτῷ καὶ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 373 αὐτοῦ καθ' ἣν: «Ὡς ὑπαίτιος κλοπῆς τιμωρεῖται καὶ ὅστις, ἐπὶ σκοπῷ παρανόμου περιουσιακῆς ὠφελείας ἑαυτοῦ ἢ τρίτου, τυμβωρυχῶν νεκροσυλήσῃ».

Κατὰ ταῦτα ἑπομένως διὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ προκειμένου ἐγκλήματος ἀπαιτοῦνται τὰ κάτωθι στοιχεῖα: α) τυμβωρυχία, ἤτοι ὄρυξις τοῦ τάφου πρὸς σύλησιν αὐτοῦ, δηλ. πρὸς ἀφαίρεσιν τῶν μετὰ τοῦ νεκροῦ συνταφέντων καὶ β) ἀφαίρεσις τῶν τοιούτων ἀντικειμένων. Ἂν ὅθεν ἐλλείπῃ τὸ ἓν τῶν στοιχείων τούτων νεκροσυλία δὲν ὑφίσταται. Ὁ ἀνορύσσων οὕτω τάφον ἵνα ἀσελγήσῃ ἐπὶ τοῦ πτώματος δὲν παρέβη τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 373 Π.Κ. Ἐὰν κατὰ ταῦτα ὁ ἕλλην δικαστὴς ἐκαλεῖτο νὰ δικάσῃ τὸν περίφημον γάλλον λοχίαν Bertran (1870) ἢ τὸν ὁμοπάτριόν του χωρικὸν Adrisson, οἵτινες φανατικοὶ νεκρόφιλοι ὄντες (8) ἐξέθαπτον γυναῖκας, ἃς παρηκολούθουν κατὰ τὴν ταφήν των καὶ συνουσιάζοντο μετ' αὐτῶν πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ βδελυροῦ καὶ ἐπαράτου αὐτοῦ διαστρόφου πάθους των, δὲν ἔπρεπε νὰ καταδικάσῃ αὐτοὺς ἐπὶ τυμβωρυχίᾳ. Πλήν, οἱ εἰρημένοι δὲν θὰ διέφυγον τῆς τιμωρίας ἅτε παραβάντες τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 201 Π.Κ. ὡς ἀνωτέρω.

---

7. Τὰς τῆς εὑρέσεως ἀπολωλότων ἀστικὰς ὑποχρεώσεις, δικαιώματα καὶ εὐθύνας κανονίζουν τὰ ἄρθρα 1081—1092 Α. Κ.

8. Ἴδε Κάτσα op. cit. σελ. 34.

ΟΙ "ΛΑΪΟΝΣ„ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Κοινωφελὲς σωματεῖον τῆς 'Αμερικῆς μὲ παράρτημα εἰς 'Αθήνας— 'Απονομὴ μεταλλίου εἰς 'Υπαρχιφύλακα τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων— "Αλλες καλὲς πράξεις.

'Απὸ σχετικὴ περιγραφὴ εἰς ἐφημερίδα «'Απογευματινὴ» ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **Μ. ΛΑΜΠΡΙΝΙΔΗ**

Τὴν 25ην 'Ιανουαρίου 1956 οἱ «Λαϊονς» τῶν 'Αθηνῶν, ἀπένειμαν μετάλλιον εἰς τὸν καλλίτερον ἀστυνομικὸν τοῦ 1955, τὸν 'Υπαρχιφύλακα κ. 'Αντ. Φελουκατζῆν, κατὰ δοθὲν πρὸς τιμήν του γεῦμα ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, ὅπου ὁ Πρόεδρος τοῦ ἐνταῦθα παραρτήματος τῆς ὀργανώσεως «Λαϊονς» κ. Π. Ξανθόπουλος προσεφώνησεν αὐτὸν ὡς ἀκολούθως :

«Κύριε 'Υπαρχιφύλαξ, 'Αγαπητοὶ Φίλοι «Λαϊονς», Κύριοι,

Πρωτοφανὲς καὶ πρωτάκουστο θὰ φανῇ σ' ὅλους τὸ τὶ συντελεῖται σήμερα ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα, πολὺ συμβολικὸ καὶ μὲ νόημα πολὺ βαθύτερο ἀπ' ὅ,τι ἐπιφανειακὰ παρουσιάζεται.

'Εδῶ στὸν τόπο μας ὅπου—ὅπως καὶ σὲ πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου—σχεδὸν πάντοτε ἡ ἀξία ἑνὸς ἀνθρώπου μετριέται καὶ αὐξομειοῦται ἀναλόγως μὲ τὸ χρῆμα ποὺ ἔχει—ἢ ποὺ φαίνεται ὅτι ἔχει— ἐδῶ ποὺ —πρὸ παντὸς τὶς μέρες αὐτὲς—ἡ κανονικὴ ἀσχολία μας εἶναι ἡ πολιτικολογία ἢ ὁ κομματισμὸς ἤ—ὅπως τώρα μὲ τὶς ἐκλογὲς—ἡ ψηφοθηρία καὶ ἡ ρουσφετολογία, ἤλθαμε ἐμεῖς οἱ λίγοι—καὶ ὁ κόσμος ἂς

Τί ρητέον ὅμως, ἂν τις λάβῃ αὐτογνωμόνως ἀντικείμενα ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἐν τῷ τάφῳ, ὅταν τὸ ἄνοιγμα τοῦ τάφου ἔγινεν ἐντολῇ συγγενῶν τοῦ ἐνταφιασθέντος;

Κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 319/34 βούλευμα τοῦ 'Εφετείου Αἰγαίου, ὁ τοιοῦτος δράστης ἐχαρακτηρίσθη ὡς τυμβωρύχος (9) ἐπὶ τῇ κάτωθι αἰτιολογίᾳ: «Λογίζεται πραχθεῖσα ἐν προκειμένῳ ἡ πρᾶξις τῆς νεκροσυλίας (τυμβωρυχίας) καίτοι τὸ ἄνοιγμα τοῦ τάφου εἶχε γίνει τῇ ἐντολῇ τοῦ μηνυτοῦ πατρὸς τῆς θανούσης, ἐφ' ὅσον προέκυψεν, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἀνοίγων τὸν τάφον εἶχε λάβει αὐτογνωμόνως ἐπὶ σκοπῷ ἰδιοποιήσεως τὰ ἐν αὐτῷ εὑρεθέντα ἀντικείμενα, πρὶν ἢ περισυλλεγοῦν καὶ ἀνακομισθοῦν ἐκεῖθεν τὰ λείψανα τοῦ νεκροῦ».

'Η ἀπόφασις εἶναι ἴσως σύμφωνος πρὸς τὰς ἀπόψεις τῆς ἀντεγληματικῆς πολιτικῆς. Φρονοῦμεν ὅμως ὅτι ἡ αἰτιολογία της, οὐδένα δύναται νὰ πείσῃ. Διότι καθ' ἃ ἀνωτέρω τοιαῦτα ἀντικείμενα εἶναι ἀδέσποτα μὴ ἀνήκοντα εἰς τοὺς κληρονόμους τῆς θανούσης. 'Ακριβῶς δέ, διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς περιπτώσεως ταύτης ἔχει θεσπισθῆ τὸ ἐν λόγῳ ἀδίκημα. 'Ελλείποντος ὅθεν εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν τοῦ α' στοιχείου τοῦ πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ ἐγκλήματος ἀπαιτουμένου (ἀνόρυξις τάφου), δὲν ὑφίσταται τὸ ἀδίκημα. "Αλλως τε καὶ ἐξομοίωσις τοῦ ἀνοίγοντος τάφον διὰ νὰ συλήσῃ αὐτόν, μὲ τὸν ἐργάτην τὸν κατ' ἐντολὴν ἀνασκάπτοντα αὐτόν, δὲν εἶναι δικαία. Περαιτέρω ἡ διάταξις τοῦ νόμου εἶναι σαφής, σαφεστάτη. Θὰ ἠδύνατο ὅθεν νὰ ὑποστηρίξῃ τις ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑφίσταται κενὸν εἰς τὴν νομοθεσίαν, πρὸς ἀντιμετώπισιν δὲ τῶν οὕτως ἐνεργούντων δραστῶν, ἀπαραίτητος ἡ θέσπισις ἰδιωνύμου ἐγκλήματος. (Συνεχίζεται)

9. Τὸ 'Εφετεῖον βεβαίως ἐκλήθη νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ Π. Ν., ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔχει σημασίαν, διότι καὶ ἡ παλαιὰ διάταξις εἶναι πανομοία τῆς σήμερον ἰσχυούσης.

μᾶς κρίνῃ ἀπὸ τὶς πράξεις μας—νὰ ἀποτίσουμε φόρον τιμῆς πρὸς ἕνα ἀφανῆ ἥρωα τοῦ καθήκοντος, τύπον ἀντιπροσωπευτικὸν τοῦ κλάδου του, ὄχι πλούσιον σὲ χρῆμα, ἀλλὰ πλούσιον σὲ δρᾶσιν καὶ σὲ ἀπόδοσιν πρὸς ὄφελος τῶν πολλῶν.

'Απὸ ὅ,τι ξεύρω, ποτὲ στὴν 'Ελλάδα δὲν σκέφθηκαν οἱ ἁπλοῖ θνητοὶ νὰ πάρουν τὴν πρωτοβουλίαν νὰ ἐκδηλώσουν τὴν εὐγνωμοσύνην τους καὶ νὰ ἀναγνωρίσουν τὶς θυσίες ποὺ κάμει ἕνα γενναῖο, μετριόφρων καὶ ἀθόρυβο Σῶμα, ποὺ μᾶς φυλάγει καὶ μᾶς ἐξυπηρετεῖ κάθε μέρα, ποὺ βρίσκεται σὲ πόλεμο μὲ τοὺς ἐχθρούς μας ὄχι σὲ κάθε δέκα ἢ εἴκοσι χρόνια, ἀλλὰ κάθε μέρα, κάθε ὥρα, κάθε στιγμή. 'Εννοῶ τὴν 'Αστυνομία μας, ποὺ ἐκπρόσωπός της αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος της εἶναι ὁ 'Υπαρχιφύλαξ 'Αντώνιος Φελουκατζῆς, ὁ Ναπολέων τοῦ εἰδικοῦ Σώματος τῆς 'Ασφαλείας, ποὺ βρίσκεται σὲ ἀνηλεῆ καὶ ἀένναο ἐξοντωτικὸ ἀγῶνα μὲ τοὺς ξαλαφρωτὰς τῆς τσέπης μας, τοὺς τεχνίτες τῆς λωποδυσίας καὶ μὲ ἄλλους πολλοὺς ὁμοίους ἐχθρούς τῆς Κοινωνίας.

'Ο Πρόεδρος τῶν «Λάϊονς» κ. Ξανθόπουλος προσφέρει εἰς τὸν καλλίτερον ἀστυνομικὸν τοῦ 1955, 'Υπαρχιφύλακα κ. 'Αντώνιον Φελουκατζῆν, τιμητικὸν διακριτικὸν μετάλλιον, κατὰ τὸ δοθὲν πρὸς τιμήν του γεῦμα εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς «Μεγάλης Βρεττανίας» τὴν 21-1-1956.

Προτοῦ σᾶς διαβάσω τὸ ἐπίσημο ἔγγραφο ποὺ μᾶς ἀπηύθυνε τὸ 'Αρχηγεῖο τῆς 'Αστυνομίας γιὰ τὸν τιμώμενο σήμερα, τὸν καλλίτερον ἀστυνομικὸν τοῦ 1955, ποὺ μὲ λίγες μετρημένες λέξεις, περιγράφει μιὰ δρᾶσι ὁλόκληρης ζωῆς, γεμάτης κινδύνους, μὲ ἀγωνίες καὶ συνήθως χωρὶς καμμιὰ ἀναγνώρισι ἀπὸ τὴν Κοινωνία, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς περιγράψω τὶ βαθειὰ ἐντύπωσι, τὶ ἀνακούφισι καὶ τὶ χαρὰ προξενοῦν σ' αὐτοὺς ποὺ τιμᾶμε σήμερα, οἱ ἐλάχιστες καὶ σπανιώτατες ἐκδηλώσεις ἀναγνωρίσεως καὶ εὐγνωμοσύνης ἐκ μέρους τοῦ Κοινοῦ.

"Οταν μιὰ μικρὴ ἐπιτροπὴ πήγαμε στὸν 'Αρχηγὸ τῆς 'Αστυνομίας καὶ τοῦ ἐκφράσαμε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ «Λάϊονς Κλάμπ», μᾶς ἔκανε ἐντύπωσι σὲ ὅλους ἡ ἔκδηλος συγκίνησις μὲ τὴν ὁποίαν ὁ κ. Διευθυντὴς ὑπεδέχθη τὴν πρωτοβουλίαν μας. Τὰ μάτια του γυάλιζαν ἀπὸ συγκίνησιν ὅταν μᾶς εἶπε: «Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ. Νὰ ἐπὶ τέλους ποὺ μιὰ δρὰξ ἀνθρώπων ἀναγνωρίζει καὶ τὶς δικὲς μας ὑπηρεσίες καὶ θυσίες. Μόλις πρὸ ὀλίγου ἐτραυμάτισαν μὲ πέτρες 3 ἄνδρας μας, γιατὶ οἱ τίμιοι αὐτοὶ βιοπαλαισταί, ἐκτελοῦντες ἀνωτέρας διαταγάς, ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ προστατεύσουν ὡρισμένα μέρη, ἐναντίον τῶν ὁποίων ὁ ἀνώνυμος καὶ ἀσύδοτος ὄχλος, παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησι τῆς στιγμῆς δι' ὡρισμένα ζητήματα, ἤθελε νὰ ἐπιτεθῇ». Τί φταῖνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ τοὺς κτυπᾶνε ἔτσι ἀλύπητα καὶ ἀλογάριαστα; Δὲν κάνουν παρὰ τὸ καθῆκον τους, ἀθόρυβα καὶ χωρὶς κομπασμούς, σὲ κάθε ὥρα τῆς μέρας ἢ τῆς νύχτας. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὅλοι ποὺ τὸν ἀκούσαμε, εἴμαστε

ὑπερήφανοι ἐκείνη τὴ στιγμὴ γιὰ τὴν ὡραία ἔμπνευσι τοῦ «Λάϊον» Τσότα, τὴν ὁποίαν σήμερον καὶ ἐκτελοῦμε.

Ἂς συγχαροῦμε λοιπὸν μ' ὅλη μας τὴν καρδιὰ τὸν ἀνδρεῖο στρατιώτη τοῦ καθήκοντος, τὸν ἀθόρυβο ἥρωα, στὸν ὁποῖο τὸ «Λάϊονς Κλὰμπ» ἀπονέμει τὸ μετάλλιον τοῦ «καλλιτέρου ἀστυνομικοῦ τοῦ 1955», μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Αἰὲν Ἀριστεύειν», πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καὶ τοῦ εὐχόμεθα ὁλοψύχως.

Τὸ συγχαρητήριά μας ἀπευθύνονται ὄχι μόνον πρὸς τὸν σήμερον τιμώμενον ἀλλὰ καὶ συμβολικῶς—πρὸς ὅλον τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας καὶ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, εἰς τοὺς ὁποίους, ἐμεῖς οἱ ὀλίγοι, πρὸς χάριν τῶν πολλῶν, λέμε τὰ λίγα αὐτὰ καὶ ἁπλᾶ λόγια :

Φίλοι μας, ξεύρουμε πόσο σκληρὰ ἐργάζεσθε γιὰ τὴν ἡσυχία μας καὶ τὴν ἀσφάλειά μας. Ὅταν ἐμεῖς εἴμεθα ἀνύποπτοι, ὅταν διασκεδάζουμε, ὅταν ἡσυχάζουμε, ὅταν κοιμώμεθα, ἐσεῖς ἀγρυπνᾶτε. Τὴν ἡσυχίαν μας τὴν χρωστᾶμε σὲ σᾶς. Τὸ ἀναγνωρίζουμε. Ἂν δὲν μποροῦμε, δυστυχῶς, νὰ σᾶς ἀνταμείψουμε ὑλικῶς ὅπως τὸ ἀξίζετε, μάθετε ὅτι σᾶς εὐγνωμονοῦμε καὶ σᾶς τιμοῦμε ὅπως τώρα ἐδῶ.

Ἡ μικρὴ αὐτὴ τελετὴ ἂς εἶναι καὶ μιὰ παρόρμησι πρὸς μίμησιν καὶ πρὸς ἁμιλλαν καὶ ἀπὸ ἄλλα σωματεῖα ἢ καὶ ὀργανώσεις τῆς Πατρίδος μας. Τὸ ἐλπίζουμε καὶ τὸ εὐχόμεθα.

Ἐμεῖς οἱ «Λάϊονς» σᾶς λέμε, ὅπως εἶχε πῆ κάποτε μὲ ἁπλότητα ὁ ἀλησμόνητος ἐκεῖνος Βασιλεύς μας, ὁ Γεώργιος ὁ Α':

«Παιδιά μου σᾶς ἔχω στὴν καρδιά μου»

Ὁ τιμηθεὶς Ὑπαρχιφύλαξ Ἀντώνιος Φελουκατζῆς συγκεκινημένος ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς :

«Ἀξιότιμοι Κύριοι,

Εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν τιμητικὴν διάκρισιν, τὴν ὁποίαν μετὰ πρότασιν τῆς Σεβαστῆς Προϊσταμένης μου Ὑπηρεσίας, μοὶ ἀπένειμεν ἡ Διεθνὴς ὀργάνωσις τῶν «Λάϊονς». Ἡ γενομένη εἰς ἐμὲ τιμὴ εἶναι ἀκόμη μεγαλυτέρα, διότι προέρχεται ἀπὸ τοιαύτην ὀργάνωσιν τῆς ὁποίας ἡ φήμη εἶναι διεθνῶς γνωστή.

Οὐδὲν ὅμως πλέον τοῦ καθήκοντός μου ἐπετέλεσα. Ἡ τιμητικὴ διάκρισις ποὺ μοῦ ἐκάματε μὲ ἐνισχύει ἀκόμη περισσότερον εἰς τὴν ἄσκησιν τοῦ εὐγενοῦς ἐπαγγέλματος τοῦ Ἀστυνομικοῦ. Ὑποβάλλω καὶ πάλιν τὰς εὐχαριστίας μου».

Ἀλλὰ τί εἶναι οἱ «Λάϊονς»; Πρόκειται περὶ μιᾶς κοινωνικοεκπολιτιστικῆς ὀργανώσεως ποὺ ἔχει τὴν ἕδρα της στὸ Σικάγο.

Οἱ «Λάϊονς»—οἱ Λέοντες ἑλληνικὰ—εἶναι μιὰ ἕνωσις ἀνθρώπων ποὺ προσπαθοῦν νὰ κάνουν τὸ καλό, νὰ βοηθοῦν τὸ κοινωνικὸν σύνολον, στὴν περιοχὴ ποὺ εὑρίσκονται. Μὲ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἐδημιουργήθη πρὸ πολλῶν ἐτῶν στὸ Σικάγο ὁ πρῶτος ὅμιλος «Λάϊονς». Ἀπὸ ἐκεῖ, μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ἐπεξετάθη εἰς ὁλόκληρο τὴν Βόρειο καὶ τὴν Νότιο Ἀμερικὴ καὶ σιγὰ-σιγὰ εἰς τὸν ὑπόλοιπο κόσμο. Οἱ «Λάϊονς» κάθε πόλεως εἶναι ἐντελῶς ἀνεξάρτητοι καὶ δροῦν εὐεργετικῶς στὰ ὅρια τῆς περιοχῆς των. Σήμερα ὑπάρχουν εἰς ὅλον τὸν κόσμον 11.000 ἑνώσεις «Λάϊονς» μὲ 500.000 μέλη.

Ἀπὸ τριετίας οἱ «Λάϊονς» ἐπεξετάθησαν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὑπάρχουν «Λάϊονς» εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Θεσσαλονίκην. Ἡ πρώτη ἕνωσις «Λάϊονς» ἔγινε πρόπερσυ εἰς τὴν πρωτεύουσα. Εὑρίσκετο τότε εἰς Ἀθήνας ὁ Ἀμερικανὸς κ. Μανσοὺρ καὶ ἔρριψε τὴν ἰδέαν. Ὁ σπόρος ἐκεῖνος καρποφόρησε καὶ οἱ «Λάϊονς» τῶν Ἀθηνῶν ἔγιναν πραγματικότης. Μεταξὺ τῶν ἱδρυτικῶν μελῶν ἦταν ὁ τότε Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Κ. Νικολόπουλος, ὁ ὁποῖος διετέλεσεν καὶ πρόεδρος τῶν «Λάϊονς» ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς κ. Τσότας, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν «Λάϊον» καὶ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, καὶ οἱ κ.κ. Κοσμᾶς, Παυλίδης κλπ.

Τὸ σημερινὸν Διοικητικὸν Συμβούλιον εἶναι τὸ ἀκόλουθον: Πρόεδρος κ. Παν.

Ξανθόπουλος, Γραμματεὺς κ. Α. Χατζόπουλος, Ταμίας κ. Κ. Συμεώνογλου, μέλη οἱ κ.κ. Ρὸλφ Μάγιερ, Γ. Κρενδηρόπουλος, Μ. Πεζᾶς, Μ. Παυλίδης, Γ. Τσότας, Τ. Ξανθόπουλος, Τριάντης καὶ Καλατζόπουλος.

—Οἱ «Λάϊονς» τῶν Ἀθηνῶν, λέγει ὁ κ. Κρενδηρόπουλος εἰς σχετικὴν συνομιλίαν μας, ἤρχισαν τὴν δρᾶσίν των μὲ ἐξορμήσεις εἰς τὸ ὕπαιθρον καὶ τοὺς ἱστορικοὺς τόπους τῆς πατρίδος μας. Μετὰ τὰς ἐκδρομὰς ἀρχίσαμε τακτικὰς συνεστιάσεις. Εἰς τὰ γεύματα αὐτὰ ὑπῆρχε πάντα ἕνας ὁμιλητὴς καὶ ἐγένετο καὶ προβολὴ μιᾶς ταινίας. Τώρα παραθέτουμε εἰς τὰ μέλη μας τακτικὰ ἀνὰ 15θήμερον γεῦμα, ὀργανώνουμε χορούς, καὶ δημιουργοῦμε ψυχαγωγικὰ ἀπογευματινὰ μὲ παιχνίδια.

Εἰς ὅλον τὸν κόσμον, συνέχισε ὁ κ. Κρενδηρόπουλος, οἱ «Λάϊονς» κάνουν καλὰς πράξεις. Εἰς τὰ περιοδικὰ ποὺ μᾶς στέλνουν αἱ ἑνώσεις «Λάϊονς» ἄλλων χωρῶν ὑπάρχουν πολλὲς τέτοιες πληροφορίες. Πρόκειται περὶ καλῶν πράξεων ποὺ δὲν τὰς σκέπτεται κανεὶς πάντα. Π.χ. εἰς τὴν περιοχὴν μιᾶς ἑνώσεως ὑπῆρχεν ἕνα ἄσυλον τυφλῶν. Οἱ «Λάϊονς» ἠγόρασαν καὶ προσέφεραν εἰς τοὺς ἀτυχεῖς συνανθρώπους των ἀπὸ ἕνα λευκὸ μπαστοῦνι.

—Οἱ «Λάϊονς» τῶν Ἀθηνῶν κάνουν καλὰς πράξεις;

—Βεβαίως. Ἐκτὸς τῆς ἐνισχύσεως τοῦ καλλιτέρου ἀστυφύλακος, ποὺ θὰ παρακινήσῃ καὶ τὰ ἄλλα ὄργανα τῆς τάξεως νὰ κάνουν καλλίτερα τὴν δουλειά τους, οἱ «Λάϊονς» τῶν Ἀθηνῶν ἔκαναν ἕνα πρωτοχρονιάτικο «μπουναμᾶ» σὲ ἐξηκριβωμένες πτωχὲς οἰκογένειες τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπὸ κάθε ἄπορο σπίτι, ἀφοῦ προηγουμένως κάναμε μιὰ «ἐπίσκεψι ἐξακριβώσεως» συγκεντρώσαμε στοιχεῖα καὶ κατόπιν—μετὰ τρεῖς ἡμέρας —ἐπιστρέφαμε μὲ τὰ δῶρα.

—Τί ἦσαν τὰ δῶρα;

—Σὲ κάθε οἰκογένεια διενεμήθησαν ἕνα δοχεῖο λάδι, 10 ὀκάδες ἀλεῦρι, δύο μάλλινες κουβέρτες καὶ 200 δρχ. εἰς μετρητά. Ταυτοχρόνως στὰ παιδιὰ τῆς κάθε πτωχῆς οἰκογένειας προσεφέρθησαν ἀνὰ ἕνα ζεῦγος ὑποδημάτων καὶ διάφορα παιγνίδια ὅπως μπαλλόνια, κοῦκλες, αὐτοκινητάκια κλπ. Ἔτσι οἱ «Λάϊονς» ἔμειναν ἱκανοποιημένοι ὅτι μὲ τὴν καλὴ πράξι τους, ποὺ ἔγινε τὴν Παρασκευὴ 30 Δεκεμβρίου 1955, μερικὲς οἰκογένειες ἔκαναν χαρούμενη Πρωτοχρονιά.

Τώρα ὅπως πληροφορούμεθα, οἱ «Λάϊονς» ἑτοιμάζονται νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν πρόεδρο τῶν «Λάϊονς» κ. Οὔμβέρτο Βαλενζουέλλα, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ἕδρα του εἰς τὸ Σικάγο καὶ παρακολουθεῖ μὲ τοὺς 2.000 ὑπαλλήλους τοῦ «Κέντρου» τὴν κίνησιν τῶν Λάϊονς ὅλου τοῦ κόσμου. Ὁ κ. Βαλενζουέλλα θὰ φθάσῃ τὴν 1ην Μαρτίου καὶ θὰ μείνῃ εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς «Μεγάλης Βρεττανίας». Θὰ ἔχῃ δὲ τὴν εὐκαιρία κατὰ τὴν τριήμερον παραμονήν του ἐνταῦθα νὰ παρακολουθήσῃ τὴν κίνησιν τῶν Ἀθηναίων «Λάϊονς», νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Βασιλέα καὶ νὰ προσκυνήσῃ τὰ Ἱστορικὰ Μνημεῖα τῆς Ἑλλάδος.

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ

— Α' ΔΙΕΘΝΕΣ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΟΥ Ν.Α.Τ.Ο. —

Ὑπὸ κ. **ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΔΙΚΗΤΑ**

Κατὰ τὸ Διεθνῆ διαγωνισμὸ τοῦ Ν.Α.Τ.Ο. γιὰ τὸ καλλίτερο γράμμα ἑνὸς νέου τῶν Δημοκρατικῶν Χωρῶν, πρὸς νέους ποὺ ζοῦν στὸ Παραπέτασμα πῆρε τὸ Α' Βραβεῖο τὸ παρακάτω Συμβολικὸ γράμμα τοῦ Ἕλληνος κ. Εὐαγγέλου Δικήτα :

«Ἀδελφέ μου,

Σοῦ γράφω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα—Γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος πὼς βλέποντας τὸ ὄνομα τῆς χώρας μου θὰ διαβάσῃς τὶς γραμμὲς αὐτὲς μὲ τὴν πιὸ καλὴ πίστη. Γιατὶ θὰ θυμηθῇς πὼς στὴ φτωχὴ αὐτὴ χώρα γεννήθηκε καὶ ἀνδρώθηκε τὸ μεγάλο ἰδανικὸ τῆς δημοκρατίας, καὶ ἀκόμη πὼς τὸ ὅμορφο αὐτὸ ἰδανικὸ ἔγινε ἀπὸ τότε τὸ θαυμαστὸ ὄνειρο ὅλων τῶν ἀνθρώπων...

Κι' ἂν ἔχῃς ὅμως τὴ διάθεση ὅλης τῆς καλῆς πίστης, ἴσως χαμογελάσῃς δύσπιστα στὴ σκέψη ὅτι οἱ γραμμὲς αὐτὲς γράφτηκαν ἀπὸ κάποιο νέο, ποὺ ἡ χώρα του συμμετέχει ὁλόψυχα στὴν «κεφαλαιοκρατικὴ συνωμοσία» ἐνάντια στὴν δική σας τὴν «ἀληθινὴ δημοκρατία». Εὔχομαι νὰ κρατήσῃς τὴν καλή σου πίστη μέχρι τὸ τέλος ποὺ θὰ μὲ διαβάσῃς. Ἴσως τότε τὸ εἰρωνικό σου χαμόγελο γεμίσῃ ἀπὸ τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης γιὰ τοὺς νέους ποὺ βρίσκονται πολιτικὰ ἀντίθετοί σου, μὰ ποὺ στὶς ψυχές τους ἀνθίζει—ὅπως καὶ στὴ δική σου τὴ ψυχὴ—ἡ μεγάλη ἐλπίδα γιὰ τὴ νίκη τῆς εἰρήνης...

Ἔλα μαζί μου, ἀδελφέ μου, νὰ γυρίσουμε μερικὰ χρόνια πίσω. Τότε ποὺ ἡ Ἑλλάδα—ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδας—πολέμαγε ἡρωϊκὰ τὸν κτηνώδη φασισμό...Θὰ θυμᾶσαι μὲ τὶ πίστη καὶ φανατισμὸ πολεμοῦσε τὶς σκοτεινὲς δυνάμεις τῆς βίας ποὺ εἶχαν μοναδικό τους σκοπὸ τὴν ὑποδούλωση κάθε ἐλευθέρου λαοῦ. Ἀναλογίζεσαι ἀκόμη—γιατὶ κι' ἐσὺ θὰ τὴν ἔζησες—τὴν ἀπάνθρωπη σκλαβιὰ τοῦ φασισμοῦ, κι' ἀκόμη θὰ θυμᾶσαι μὲ περιφάνεια τὸ τραγούδι τῆς ἀντίστασης ποὺ τραγούδησε κάθε λαὸς ἐνάντια στὶς δυνάμεις τῆς βίας. Δὲν θἄθελα νὰ σοῦ γράψω γιὰ τὴν μονοπώληση τοῦ ἐθνικοῦ ἀγώνα ποὺ ἔκαναν σὲ κάθε χώρα οἱ σημερινοί σου κυβερνῆτες καὶ δάσκαλοι. Ἴσως νὰ μὴν τὸ πίστευες. Ξέρεις ὅμως καλά, πὼς ὁ μεγάλος πόθος ὅλων τῶν λαῶν, καὶ τῶν νέων ἰδιαίτερα, ἦταν μιὰ ζωὴ καλλίτερη. Πιὸ ἐλεύθερη ἐθνικά, πιὸ δίκαιη κοινωνικά. Ἦταν τὸ «πιστεύω» καθενός, πὼς οἱ λαοὶ θὰ εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ γνωριστοῦν μεταξύ τους καλλίτερα καὶ πὼς ὅλοι μαζὶ θὰ ξανάκτιζαν ἀπὸ ἐρείπια τοῦ πολέμου ἕνα καινούργιο κόσμο προόδου καὶ εἰρήνης, ἕνα κόσμο πραγματικὰ ἐλεύθερο!

Πόσο ὅμως διαψευσθήκαμε, ὅλοι ἀδελφέ μου! Δύο φορὲς ἀφ' ὅτου ἐλευθερωθήκαμε ἀπὸ τὸν φασισμὸ ἀντιμετωπίσαμε τὴν βία ἐκείνων ποὺ κάποτε λέγαν πὼς τὸν πολεμοῦσαν. Τὴν δεύτερη φορά, δὲν τολμάγαμε νὰ πιστέψουμε—ἂν καὶ τὸ βλέπαμε—πὼς οἱ δικοί μας «δημοκράτες» παίρνανε ὅπλα καὶ βρίσκανε ἄσυλο στοὺς χθεσινοὺς συμμάχους τοῦ φασισμοῦ. Πῶς νὰ ξεχάσουμε, ἀδελφέ μου, τὰ ἑλληνόπουλα ποὺ σκοτώθηκαν στὴ μάχη ἐναντίον ἀδελφῶν ἐνῶ ἔπρεπε νὰ χτίζουν καὶ ν' ἀνοικοδομοῦν τὰ ἐρείπια; Πῶς νὰ λησμονήσουμε τὶς χιλιάδες τὰ παιδιὰ ποὺ μᾶς πῆραν στὶς χῶρες τῶν χθεσινῶν ἐχθρῶν μας, μὲ τὴν προστασία ἐκείνων ποὺ κάποτε ὑμνοῦσαν τὸν ἀγώνα μας... Εἶχε βουρκώσει τότε τὸ βλέμμα μας, ποτὲ ὅμως δὲν φώλιασε στὴν καρδιά μας τὸ μῖσος..."Οταν ἐμεῖς, οἱ νέοι ἀντιμετωπίσαμε νικηφόρα τὴ βία τους, ἀνοίξαμε στοργικὰ τὴν ἀγκαλιά μας στοὺς παραστρατημένους. Οἱ πιὸ

πολλοὶ γύρισαν κοντά μας. Οἱ ἄλλοι μένουν στὸν κόσμο σας, ἴσως μετανοιωμένοι ἴσως μὲ τὸ ἴδιο μῖσος ποὺ εἶχαν σᾶν μᾶς πολέμαγαν...

Ὅμως, ἡ ἐπίθεση τῆς βίας δὲν περιορίστηκε στὴ φτωχή, καὶ μαρτυρικὴ τούτη χώρα. Κάτω ἀπὸ τὰ συνθήματα γιὰ τὴν «εἰρήνη» ἁπλώθηκε ἡ φοβία τοῦ πολέμου. Στὴν Κορέα ἔπεφτε, κάτω ἀπὸ ἕνα ἄδικο πόλεμο, τὸ ἄνθος τῶν λαῶν, ἔπεφταν καὶ δικοί σας, ἔπεφταν καὶ δικά μας παιδιά. Τὸ νὰ σοῦ πῶ ποιὸς ἔφταιξε πρῶτος, θὰ ἦταν ἴσως ψέμμα γιὰ σένα. Ἂν κρίνῃς ὅμως ἀμερόληπτα, ἴσως ὑποψιαστῇς ποιὸς ἄναψε τὴ φωτιά.

Τί ἔπρεπε νὰ κάνουν τότε οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι; Ἔκαναν ποιὸ ἰσχυρὸ τὸν δεσμὸ τοῦ N.A.T.O. Εἶχαν τὸν δεσμὸ χωρὶς μορφὴ ἀκόμα, ἀπὸ τότε ποῦ πολεμοῦσαν τὸν φασισμό. Τοὺς ἔνωναν ἀπὸ τότε κοινοὶ ἀγῶνες καὶ αἷμα, τοὺς ἔνωναν τώρα ἀκόμη περισσότερο τὰ κοινὰ ἰδανικὰ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐλευθερίας. Κι' ἀκόμη ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ γίνεται πρᾶξι στὰ πλαίσια τῆς δημοκρατίας. Ὁ ἔρωτας, γιὰ τὴν πρόδο ποὺ βρίσκει μορφὴ στὴ συνεργασία τῶν λαῶν. Ὁ πόθος γιὰ ἀνεξαρτησία καὶ εἰρήνη ποὺ πραγματοποιεῖται μὲ τὸν θεσμὸ τῆς συλλογικῆς ἀμύνης ἐνάντια σὲ κάθε πιθανὸ ἐχθρό τους. Πέρα ὅμως ἀπὸ αὐτά, ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει ὁ φόβος τῶν ἀτομικῶν ὅπλων, ποὺ ἡ χρησιμοποίησή τους γιὰ πολεμικοὺς σκοπούς, θὰ σήμαινε τὸ τέλος τοῦ πολιτισμοῦ. Τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ ἐλεύθερα ἔθνη πρότεινε ἀδελφικὰ τὸ χέρι γιὰ τὴν κατάργηση τῶν ἀτομικῶν ὅπλων καὶ τὴν συνεργασία ὅλων τῶν ἐθνῶν στὸν πειραματισμὸ καὶ τὴν χρησιμοποίηση τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας, γιὰ σκοποὺς εἰρηνικούς. Γιὰ τὴν ἀνύψωση τῶν ὑλικῶν ὅρων τῆς ζωῆς, γιὰ τὴν ἀνακούφιση τῶν ἀσθενῶν, γιὰ τὴν γενικὴ εὐημερία...

Δὲν θέλουμε τὸν πόλεμο, οὔτε συνωμοτοῦμε ἐναντίον σας. Προσπαθοῦμε μὲ ὅλη μας τὴ δύναμη ν' ἀνατρέψουμε μιὰ πιθανὴ σύγκρουσι. Ἔχουμε γιὰ σκοπό μας νὰ πετύχουμε μεγαλύτερη κοινωνικὴ δικαιοσύνη ποὺ θὰ ἀπαλύνῃ καὶ θ' ἀνακουφίσῃ τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία. Ἔχουμε τὴν ψυχή μας δοσμένη μὲ τὰ μπράτσα μας ἀπασχολημένα στὴν ἐκβιομηχάνιση καὶ τὴν ἀνοικοδόμηση τῆς χώρας μας. Φροντίζουμε γιὰ καλλίτερους ὅρους ἐργασίας καὶ ψηλότερα ἡμερομίσθια. Δίνουμε μεγάλη προσοχὴ στὴ μόρφωση ποὺ θὰ καταστήσῃ τοὺς νέους ἐπίλεκτα στελέχη γιὰ τὴν ἠθική, τὴν πολιτικὴ καὶ τὴν κοινωνικὴ ἀναγέννηση τοῦ τόπου μας. Ἀλλὰ πάνω ἀπ' ὅλα προσέχουμε τὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια καὶ τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀτόμου. Ξέρεις, ἀδελφέ μου, πόσο βαθειὰ τραυματίστηκε καὶ τραυματίζεται καθημερινὰ ἡ ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια, καὶ πόσο ποθοῦμε ὅλοι μας τὴν ἐλεύθερη ἀνάπτυξη τῆς προσωπικότητάς μας, γιατί,—ὅπως καὶ σὺ καταλαβαίνῃς—εἶναι οἱ μοναδικοὶ παράγοντες καὶ αὐτοσκοποὶ στὴν καθολικὴ ἀνύψωση τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας, ἐφ' ὅσον αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ἄτομα.

Ἀδελφέ μου,

Ἐδῶ ζοῦμε καθημερινὰ τὰ πολλὰ προτερήματα ποὺ μᾶς χαρίζει ὁ δημοκρατικὸς τρόπος τῆς ζωῆς μας καὶ τοῦ πολιτεύματος, μαζὶ μὲ τὰ μειονεκτήματα ποὺ φυσικὸ εἶναι νὰ ὑπάρχουν σὲ κάθε πολίτευμα. Ὅταν κάνουμε ἐκλογές, κατεβαίνουν πολλὲς διαφορετικὲς παρατάξεις, καὶ ὁ καθένας μας εἶναι ἐλεύθερος νὰ ψηφίσῃ ὅ,τι θέλει. Ὅπως ξέρουμε στὴ δική σας τὴν πλευρά, κατεβαίνει μόνο ἕνα κόμμα, καὶ δὲν ἔχετε εὐκαιρία οὔτε γιὰ τὴν ἐκλογὴ ὑποψηφίων, ἀφοῦ ὅλοι τους εἶναι ἀπὸ πρὶν καθωρισμένοι...Ἐμεῖς βγάζουμε κυβέρνηση πού, κακὴ ἢ καλή, προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐλεύθερη θέληση τοῦ λαοῦ. Σᾶν ἰδοῦμε πὼς εἶναι ἀκατάλληλοι, τότε πάλι μὲ τὴ θέλησή μας θὰ ἔρθουν νέοι κυβερνῆτες. Πιστεύομε ἀπόλυτα πὼς αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο πλεονέκτημα τῆς ἀληθινῆς Δημοκρατίας.

Ὁ μοναδικός μας σκοπὸς σήμερα εἶναι ἡ ἀνύψωση τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τῆς ζωῆς μας, μαζὶ μὲ τὸ βαρὺ καθῆκον τῆς ἐπαγρύπνησης γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία καὶ τὴν ἀσφάλεια τῶν χωρῶν μας. Γιὰ τὴν περιφρούρηση τῆς εἰρήνης εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ διαθέτουμε μεγάλα κονδύλια γιὰ στρατιωτικοὺς σκοπούς. Ἂν δὲν ὑπῆρχε

τὸ φάσμα τοῦ πολέμου τὸ κονδύλια αὐτὰ θὰ εἶχαν διατεθῆ γιὰ ἔργα προόδου, γιὰ ἔργα πολιτισμοῦ. Ξέρουμε ὅμως, πὼς μόνο μὲ τὴ διαρκῆ ἐπαγρύπνηση θὰ περιφρουρηθῆ ἡ εἰρήνη, τόσο ἀπαραίτητη γιὰ τὸ μέλλον τοῦ κόσμου, γιὰ τὴν εὐτυχία ὅλων τῶν λαῶν.

Ἂν ἤξερες πόσο ἱκανοποιημένοι εἴμαστε τὰ τελευταῖα χρόνια ποὺ ἔληξε ὁ πόλεμος στὸν τόπο μας! Καλλιεργοῦμε τὰ χωράφια μας χωρὶς τὸ φόβο τοῦ συμμορίτη, καὶ μαζεύουμε τοὺς καρποὺς τοῦ μόχθου μας χωρὶς τὸν κρότο τοῦ τουφεκιοῦ. Τὰ παιδιά μας πηγαίνουν στὰ σχολεῖα ποὺ ξαναχτίσαμε καὶ δὲν φοβόμαστε ὅτι θὰ μᾶς τ' ἁρπάξουνε ἄσπλαχνα χέρια. Τὰ τρακτὲρ ποὺ μᾶς χάρισαν οἱ φίλοι μας ὀργώνουν τὸ χῶμα κι' ἐκεῖ ποὺ ἦταν πρῶτα βάλτοι ἁπλώνονται πράσινες πεδιάδες...Στὰ χωριά μας, μαζὶ μὲ τὸν ἠλεκτρισμό, ἔρχεται σιγὰ-σιγὰ ὁ πολιτισμός...

Γιατὶ λοιπόν, ἀδελφέ μου, νὰ πιστεύῃς ὅτι ἐμεῖς συνωμοτοῦμε ἐναντίον σου; Τί ἔχουμε νὰ κερδίσουμε σὰν σοῦ ἐπιτεθοῦμε; Ὑπάρχει πιὸ ὄμορφο πρᾶγμα ἀπὸ τὴν εἰρηνικὴ ζωή; Ὑπάρχει πιὸ μεγάλη φρίκη ἀπὸ τὴ φρίκη τοῦ πολέμου;

Ἀδελφέ μου,

Δὲν πιστεύουμε ἀπόλυτα σὲ κανένα δόγμα, κι' ἂν μᾶς ρωτοῦσες τὶ πιστεύουμε εἰλικρινά, θὰ σοῦ ἀπαντούσαμε πὼς μετὰ τὸ Θεὸ πιστεύουμε ἀπόλυτα στὸν ἄνθρωπο... Κάποτε πίστευες (καὶ ἴσως ἀκόμη νὰ πιστεύῃς) πὼς ἡ κομμουνιστικὴ σας θεωρία δηλαδὴ ἡ θεωρία τοῦ ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ, θὰ ἐλευθέρωνε τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ κάθε εἴδους βία, καταπίεση καὶ ἐκμετάλλευση. Δὲν πρόκειται ἐγὼ νὰ σοῦ διαψεύσω τὴ θεωρία αὐτή. Ἂν σκεφθῆς λογικὰ καὶ κυττάξῃς γύρω σου, θὰ ἰδῆς τὴ μεγάλη ἀπάτη τῆς ὑλιστικῆς κοσμοθεωρίας σας.

Σοὔλεγα παραπάνω ὅτι πιστεύουμε στὸν ἄνθρωπο. Καὶ πιστεύουμε ἀπόλυτα στὴ δύναμή του καὶ τὸν πόθο του νὰ καλλιτερέψῃ τοὺς ὅρους τῆς ζωῆς του. Καὶ τὸ κατορθώνει καθημερινὰ χωρὶς βία, χωρὶς μῖσος, χωρὶς αἷμα, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζῇ στὶς ἐλεύθερες χῶρες μας. Ἐπέτυχε, μὲ τὸν συνεχῆ του ἀγώνα καὶ τὶς θυσίες γιὰ τὸ κοινὸ καλό, νὰ καλλιτερέψῃ ἀσύγκριτα τὴ ζωή του ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς περασμένης γενιᾶς. Δὲν κατώρθωσε βέβαια τὸ ἰδανικό, καὶ πολλὰ προβλήματα ὑπάρχουν ἄλυτα ἀκόμη. Μὰ ὅλα θὰ τὰ λύσῃ, μὲ ὅπλο τὴ δημοκρατική του κυβέρνηση, τὴν ἀνθρώπινή του συνείδηση, τὴν ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν πίστη στὸν ἑαυτό του...

Ἔχουμε ἀκόμη ἀνεργία στὶς χῶρες μας, καὶ ποτέ μας δὲν παινευτήκαμε πὼς ἡ κοινωνία μας εἶναι ἄψογη. Προσπαθοῦμε ὅμως νὰ μειώσουμε ὅσο εἶναι δυνατὸν τὸ ποσοστὸν τῶν ἀνέργων καὶ ν' ἀνακουφίσουμε ὅσο μποροῦμε τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία. Καθιερώσαμε πρὶν πολλὰ χρόνια τὸ ἐπίδομα ἀνεργίας, ἐπεκτείναμε τὸν θεσμὸ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως μὲ ἰδιαίτερη φροντίδα στὴ μητέρα καὶ τὸ παιδί. Κι' ὅλα αὐτὰ μὲ τὴ δημοκρατική μας ὀργάνωση ποὺ πραγματοποιεῖ τοὺς πόθους τῆς πλειοψηφίας καὶ ἐπιτρέπει τὸν ἐλεύθερο ἔλεγχο τῆς μειοψηφίας.

Στὶς χῶρες μας δὲν ἔχουμε στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Αὐτὰ μόνον ὁ φασισμὸς τὰ ἱδρύει καὶ τὰ διατηρεῖ γιὰ νὰ καταπνίγῃ τὴν ἐλεύθερη θέληση καὶ τὸ μῖσος ποὺ δημιουργεῖ. Ἐδῶ, στὴν Ἑλλάδα, περιωρίσαμε τοὺς ἐχθρούς μας, καὶ σὰν ἔληξε ἡ μάχη τοὺς ἀφήσαμε ἐλευθέρους. Στὶς φυλακὲς μένουν μόνον οἱ ἔνοχοι ἐγκλημάτων καὶ κατασκοπίας. Κανεὶς δὲν διώκεται γιὰ πολιτικὲς ὑποθέσεις. Ἡ δημοκρατία καταργεῖ τὰ στρατόπεδα, γιατὶ πιστεύει στὸ νόημα τῆς πραγματικῆς ἐλευθερίας τοῦ πολίτου στὸ νὰ πρεσβεύῃ τὶς πολιτικές του πεποιθήσεις.

Ἴσως ὅμως σὲ ζάλισα μὲ τὴν ἀπαρίθμηση καὶ τὴν ἐγωϊστικὴ περιγραφὴ τῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς μας. Θἄθελα νὰ ἤσουν ἐλεύθερος νὰ ταξιδέψῃς στὶς χῶρες μας καὶ νὰ δῇς πῶς ζοῦν οἱ ἀδελφοί σου στὸν ἐλεύθερο κόσμο. Θἄβλεπες πὼς ἡ ματιά τους γιὰ σένα θὰ ἦταν χωρὶς κανένα μῖσος, πὼς τὰ λόγια ποὺ θὰ σοῦ ἔλεγαν θὰ ἦταν λόγια ἀγάπης καὶ νεανικῆς κατανόησης.

Ἴσως νοιώσῃς—καὶ σοῦ εὔχομαι γρήγορα—τὴ χαρὰ ποὺ δίνει ἡ πραγματικὴ δημοκρατία καὶ ὁ ἐλεύθερος—ὅπως τὸν θέλῃς κι' ἐσὺ—τρόπος ζωῆς. Θὰ μιλᾷς τότε

ἐλεύθερα—χωρὶς καθοδήγηση καὶ πολιτικὴ σκοπιμότητα—γιὰ τὶς σκέψεις καὶ τὶς ἰδέες σου. Θὰ ἰδῇς πὼς πραγματικὰ περνοῦν οἱ νέοι, τ' ἀδέλφια σου, στὸν ἄγνωστο γιὰ σένα κόσμο, καὶ θὰ ἀγάπαγες καὶ σὺ τὰ ἰδανικά τους, ἀφοῦ θὰ ὑπῆρχε ὁ τρόπος νὰ τὰ ζήσῃς, νὰ τὰ πραγματοποιήσῃς. Καὶ ἀκόμη, ἀδελφέ μου, θὰ ἔβλεπες πὼς οἱ λαοὶ «τῆς καπιταλιστικῆς συνωμοσίας» δὲν ἔχουν καμμιὰ διάθεση νὰ συνωμοτοῦν ἐναντίον σου καὶ ἀκόμη περισσότερο νὰ σὲ πειράξουν. Ἂς ἦταν τὰ φτωχά μου αὐτὰ λόγια νὰ σοῦ γίνουν συνείδηση καὶ θἄβρισκες πὼς ἕνα μεγάλο βάρος ἔφυγε ἀπὸ τὴν ψυχή σου...

Τὸ μόνο τὸ μοναδικὸ ποὺ θέλουμε μὲ ὅλη μας τὴ ψυχή, ἐμεῖς οἱ νέοι ποὺ μᾶς χωρίζει τὸ «σιδηροῦν σας παραπέτασμα», εἶναι νὰ δημιουργήσουμε ἕνα κόσμο εἰρήνης καὶ προόδου γιὰ ὅλους τοὺς λαούς. Ζῇ τόσα λίγα χρόνια ὁ ἄνθρωπος, ἀδελφέ μου, ποὺ θὰ ἦταν κρῖμα νὰ μὴν περάσῃ τὶς μετρημένες πάνω στὴ γῆ ἡμέρες του μὲ ὅσο περισσότερη γαλήνη καὶ εὐτυχία.

Δὲν τρέφουμε μῖσος γιὰ κανένα λαὸ τῆς γῆς, τρέφουμε μόνο μιὰ ἀληθινὴ ἀγάπη γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ φυλή τους, τὸ χρῶμα τους, τὴ θρησκεία ἢ τὶς πεποιθήσεις του. Καὶ ἐπιθυμοῦμε νὰ ζήσουμε μονιασμένα μὲ ὅλους τοὺς λαοὺς νὰ ξεπεράσουμε τὰ σύνορα ποὺ μᾶς χωρίζουν, νὰ τοὺς ποῦμε τὶς ἰδέες μας νὰ μοιραστοῦμε μαζί τους τὶς πίκρες μας καὶ τὶς χαρές μας, νὰ συζητήσουμε ἐλεύθερα καὶ καλόπιστα τὶς δικές τους ἰδέες. Τὰ φράγματα ποὺ χωρίζουν τοὺς λαοὺς τὰ σήκωσαν ἄνθρωποι. Γιατὶ νὰ μὴν τὰ γκρεμίσουν πάλι ἄνθρωποι; Γιατὶ νὰ μὴν τὰ γκρεμίσουμε ἐμεῖς οἱ νέοι; Σοῦ ἔκαναν ποτέ, ἀδελφέ μου, τίποτα οἱ Ἕλληνες; Σὲ πείραξε ποτὲ κανένας ἀπὸ τοὺς λαούς μας; Μέχρι χθὲς ἀκόμη πολεμούσαμε μαζὶ τὸ φασισμὸ καὶ χαιρόμαστε γιὰ τὴ νίκη μας. Θὰ μποροῦσες λοιπὸν ποτὲ νὰ σηκώσῃς τὰ ὅπλα στοὺς χθεσινοὺς φίλους σου; Γιατὶ λοιπὸν νὰ πιστεύῃς πὼς ἐμεῖς σχεδιάζουμε νὰ σοῦ ἐπιτεθοῦμε, ἂν δὲν μᾶς πειράξῃς;

Τώρα ποὺ σοῦ γράφω αὐτὲς τὶς γραμμές, ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ φύση, χαρούμενο ἔρχεται τὸ μήνυμα τῆς ἄνοιξης...Ὁ οὐρανὸς θὰ γίνῃ γαλάζιος κὶ θὰ μείνῃ ἤρεμος ὅπως ἤρεμα, ἔπρεπε νὰ εἶναι πάντα.τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, ὅλων τῶν ἀνθρώπων...

Ὁ ἄνεμος θὰ φέρνῃ ξανὰ τὸ μουρμούρισμα τῆς θάλασσας καὶ θ' ἀνθίσουν τ' ἀγριολούλουδα πάνω στὶς χιλιάδες τῶν τάφων τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ τόπου.

Δὲν εἶναι μόνο τάφοι ἀπὸ ἑλληνόπουλα, ἀδελφέ μου. Ἐδῶ ἀναπαύονται ἥσυχα σὰν νὰ ἦταν στὴν πατρίδα τους, ξανθόμαλλα παιδιά, ποὺ τὰ μάτια τους ἦταν γαλάζια σὰν τὸν οὐρανό μας. Ἦρθαν ἀπὸ πολὺ μακριά, πολέμησσν γιὰ τὸ κοινὸ ἰδανικὸ τῆς λευτεριᾶς καὶ βρῆκαν τὸ θάνατο στὰ χώματά μας.

Μὲ τοὺς λαοὺς τῶν παιδιῶν αὐτῶν μᾶς συνδέει καὶ θὰ μᾶς συνδέῃ τὸ πιὸ μεγάλο, τὸ πιὸ ἁγνό, τὸ πιὸ ὄμορφο σύμφωνο φιλίας ποὺ γιὰ βάση τοὺ ἔχει τὴν πίστη μας στὴ λευτεριὰ καὶ τὴν ἀγάπη μας στὴν εἰρήνη.

Μποροῦμε ἀδελφέ μου, νὰ ξεχάσουμε ποτὲ τὶς χιλιάδες τῶν νεκρῶν, ξένους καὶ Ἕλληνες, ποὺ ἔπεσαν γιὰ τὴ λευτεριὰ τοῦ ἀνθρώπου;

Πῶς μπορεῖ ἀπὸ τοὺς τάφους τους νὰ ξεπηδᾷ τὸ μῖσος γιὰ τοὺς ζωντανούς ἀφοῦ γι' αὐτοὺς ἔδωσαν καὶ τὴ ζωή τους; Καὶ δὲν ἦταν κρῖμα ν' ἀνοίξουμε κι' ἄλλους τάφους; Δὲν θὰ ἦταν καλλίτερα τὰ μάτια ποὺ ἔκλεισαν γιὰ πάντα νὰ καθρέφτιζαν τὴν γαλήνη τ' οὐρανοῦ; Δὲν θὰ ἦταν καλλίτερα τὰ χείλη ποὺ μένουν βουβά, νὰ τραγούδαγαν τὸ τραγούδι τῆς δημιουργίας;

Ἔλα ἀδελφέ μου! Σοῦ σφίγγω ἀδελφικὰ τὸ χέρι, ἔστω καὶ νοερά...Ἀπὸ μᾶς ποτὲ δὲν θὰ βρῇς τὴν ἄτιμη ἐπίθεση τοῦ πολέμου. Σὲ βλέπω τώρα χωρὶς τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο, ἔλα μαζί μας, κοντά μας, ἔλα, πρέπει μαζὶ ν' ἀντικρύσουμε τὴν μεγάλη μέρα τῆς εἰρήνης, ποὺ θὰ ξημερώσῃ γιὰ ὅλους μας».

ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1.—Γενικά.
2.—Δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.
3.—Ἀποτυπώματα ὀδόντων.
4.—Καθορισμὸς τοῦ ὀργάνου.
5.—Πυροβόλα ὅπλα.

***

1. Γενικά.

Ἡ συνδρομὴ τῆς Ἐπιστήμης εἰς τὴν καταπολέμησιν τοῦ ἐγκλήματος, συνήθως παρουσιάζεται εἴτε ὑπερβαλλομένη εἴτε μειουμένη. Ἡ συνδρομὴ τοῦ χημικοῦ καὶ γενικῶς οἱουδήποτε προσκαλουμένου ὡς Ἐμπειρογνώμονος εἰς μίαν ὑπόθεσιν δὲν εἶναι ἄμεσος, δηλαδὴ δὲν τὸν βοηθᾷ νὰ συλλάβῃ τὸν δράστην. (Ἕνα μικρὸ τεμάχιον ἢ κλωστὲς ὑφάσματος ποὺ εὑρίσκονται εἰς τὸ παράθυρον εἶναι ἄχρηστα, παρ' ἐκτὸς ἂν ὁ ντέτεκτιβ δυνηθῇ καὶ ἀνακαλύψῃ τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἔφερε τὸ ἔνδυμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπεσπάσθη τὸ ἀνευρισκόμενον). Πλὴν ὅμως, ἀποτελεῖ τὴν πρωταρχικὴν βάσιν ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ καλὸς καὶ φιλόπονος ντέτεκτιβ δύναται νὰ βασισθῇ διὰ ν' ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν προσπάθειάν του τὸ σωστὸ δρόμο, χωρὶς νὰ πελαγώσῃ. Καὶ τοῦτο διότι ἡ διαπίστωσις, ὅτι τὸ ἔνδυμα ἐκ τοῦ ὁποίου προέρχεται τὸ τεμάχιον ἢ ἡ κλωστὴ —ἀφοῦ εὑρεθῇ ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸ ἔφερε—δύναται νὰ γίνῃ μόνον ἀπὸ τὸν εἰδικὸν ἐμπειρογνώμονα, ὥστε νὰ εἶναι χρησιμοποιήσιμον καὶ ἀποφασιστικὸν στοιχεῖον ἐναντίον τοῦ ἐγκληματίου. Κατὰ συνέπειαν, ἡ πραγματικὴ ἀξία τῆς ἐπιστημονικῆς συνδρομῆς κυμαίνεται μεταξὺ τῶν δύο κατωτέρω ἄκρων. Ὁ ἐπιστήμων καλεῖται συνήθως, ἀφ' ἑνὸς μὲν ν' ἀποδείξῃ—ἢ ν' ἀπορρίψῃ—ἕνα στοιχεῖον τῆς ὑποθέσεως, ὅταν ὁ ὕποπτος ἔχῃ προσδιορισθῇ καὶ ἀνευρεθῇ καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ προσδιορίσῃ τὸν ἔνοχον κατὰ τρόπον ἀκριβῆ, ὅταν, βεβαίως, ὁ κύκλος τῶν ὑπόπτων εἶναι, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ὑποθέσεως, περιωρισμένος.

Ἡ σημασία τῶν θεωρητικῶν καὶ θετικῶν ἐπιστημῶν διὰ τὸ ἀστυνομικὸν ἔργον εἶναι τετραπλῆ : 1) ὁ προσδιορισμὸς ταυτότητος προσώπων καὶ πραγμάτων, 2) ὁ καθορισμὸς τῶν συνθηκῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας τὸ ἔγκλημα διεπράχθη καὶ τοῦ αἰτίου τῶν θανάτων ἢ δυστυχημάτων, 3) ἡ ἐξασφάλισις συνδρομῆς τῶν κατεχόντων εἰδικὰς γνώσεις—ὡς τοῦ χημικοῦ—ἢ τῆς χρησιμοποιήσεως εἰδικῶν ὀργάνων, χρησίμων εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις διὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ ντέτεκτιβ καὶ 4) διὰ τῆς καταλλήλου χρησιμοποιήσεως τῆς στατιστικῆς, παροχὴ δυνατότητος εἰς τοὺς διοικοῦντας τὴν Ἀστυνομίαν διὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ σχεδίου καταπολεμήσεως τῆς ἐγκληματικότητος.

2. Δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.

Ἡ πλέον γνωστὴ ἐπιστημονικὴ μέθοδος καθορισμοῦ τῆς ταυτότητος ἀγνώστου ἀτόμου εἶναι ἡ διὰ τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων. Τὸ μέσον τοῦτο ἐγένετο

ἀποδεκτὸν κατὰ τὸν προηγούμενον αἰῶνα, ὅτε κατεδείχθη ὅτι ὄχι μόνον τ' ἀποτυπώματα τῶν δακτύλων ἀλλὰ καὶ τῆς παλάμης ὡς καὶ τῶν πελμάτων τῶν ἀνθρώπων διαφέρουν μεταξύ των.

Ἐπὶ πλέον ταῦτα δὲν μεταβάλλονται καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ βίου, οὔτε ἀλλοιοῦνται συνεπείᾳ βλαβῶν τοῦ δέρματος. Τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα εἶναι, κατὰ συνέπειαν, ἀλάνθαστον μέσον καθορισμοῦ τῆς ταυτότητος. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρόντος αἰῶνος τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα καταδικασθέντων ἐγκληματιῶν, ἀποτελοῦν στοιχεῖον τοῦ (ἐγκληματολογικοῦ) φακέλλου των. Τὰ ἀποτυπώματα ταξινομοῦνται ἀναλόγως τῶν σημείων—διακοπῶν, καμπυλῶν, νησίδων κλπ.—τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν, εἰς τέσσαρας κατηγορίας. Ὅταν ἕνα ἀποτύπωμα ἀνευρεθῇ ἢ ληφθῇ, συγκρίνεται τὸ πολὺ μὲ μία δωδεκάδα τοιούτων τοῦ ἐγκληματολογικοῦ ἀρχείου καὶ διαπιστοῦται ταχύτατα καὶ κατὰ τρόπον ἁπλοῦν ἡ ὁμοιότης ἢ μὴ τοῦ ὑπὸ ἐξέτασιν, μὲ τὰ ἐκ τοῦ ἀρχείου ληφθέντα.

3. Ἀποτυπώματα ὀδόντων.

Ὅπως τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ἔτσι καὶ τὰ ἀποτυπώματα τῶν ὀδόντων δύο ἀνθρώπων δὲν ὁμοιάζουν, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὰ τελευταῖα μεταβάλλονται κατὰ τὰς διαφόρους ἡλικίας. Πολλοὶ ὀδοντίατροι τηροῦν ἀρχεῖον τῶν ὀδόντων τῶν πελατῶν των καὶ δύνανται μὲ μικρὰς δυσκολίας νὰ ἀποφανθοῦν περὶ τοῦ ἐὰν ἕνα ἄτομον ἔτυχε θεραπείας τῶν ὀδόντων του ἀπὸ αὐτούς. Τὰ ἀποτυπώματα ὀδόντων δύνανται κατὰ περιστάσεις νὰ βοηθήσουν εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς ταυτότητος. Ἕνας διαρρήκτης εἰς τὸ Λονδῖνον, ὁ ὁποῖος εἶχε διαρρήξει ἀριθμὸν διαμερισμάτων, συνελήφθη, ἀλλὰ ὁ ντέτεκτιβ συνῆντα δυσκολίας εἰς τὸ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ συλληφθεὶς ἦτο ὁ δράστης τῶν διαρρήξεων. Εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ διαμερίσματα ὅμως ὁ διαρρήκτης ἐγκατέλειψε ἕνα κομμάτι μισοφαγωμένης σοκολάτας. Ἀμέσως ἔγινε ἕνα κέρινο ὁμοίωμα τῆς σοκολάτας καὶ τὰ ἀποτυπώματα ποὺ ἦσαν ἐπ' αὐτῆς συνεκρίθησαν μὲ τὰ ἀποτυπώματα τῶν ὀδόντων τοῦ ὑπόπτου. Ἔτσι ἀπεδείχθη σαφῶς ἡ ἐνοχή του. Ἐκδοραί, προκληθεῖσαι ἀπὸ ὄνυχας, δύνανται ἐπίσης νὰ ὁδηγήσουν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐνόχου καὶ ἀκόμα καλλίτεραι ἀποδείξεις περὶ ἐνοχῆς ἢ μὴ ἀποτελοῦν ἴχνη αἵματος ἢ ἄλλων ὑλῶν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν ὀνύχων.

Ὁ καθορισμὸς τῆς ταυτότητος ἐξ ἑνὸς μόνον μέλους ἢ τεμαχίου ἀνθρωπίνου σώματος (πτώματος), εἶναι δικαιοδοσία τοῦ ἰατροδικαστοῦ. Ὁ ἰατροδικαστὴς δύναται νὰ δώσῃ καταπληκτικὰς πληροφορίας εἰς τὸν ντέτεκτιβ, ἐξ ἑνὸς τεμαχιδίου σάρκας (ἰνῶν) ἢ ὀστοῦ.

Εἰς μίαν πολύκροτον ὑπόθεσιν εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὸ 1947, ὁ δολοφόνος ἐτεμάχισε τὸ θῦμά του σὲ μικρὰ κομμάτια καὶ τὸ διεσκόρπισε στοὺς γειτονικοὺς ἐρημικοὺς ὅρμους. Ἡ Ἀστυνομία ἀνεῦρε μόνον ἕνα βραχίονα καὶ μία παλάμη. Ἀπὸ τὰ εὑρήματα αὐτά, ὅμως, ἕνας ὀρθοπεδικὸς κατώρθωσε νὰ ἀποφανθῇ ὅτι αὐτὰ ἀνῆκον σὲ μία γυναῖκα, ἡλικίας περίπου 40 χρόνων, ἡ ὁποία ἔπασχε ἀπὸ ἀρθριτικά. Καὶ ἄλλα στοιχεῖα ἀπῃτήθησαν διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ταυτότητος τοῦ θύματος, ἀλλὰ τὰ συμπεράσματα τοῦ ἰατροῦ ἦσαν τὰ βασικά.

Ἰατροδικαστικὴ συνδρομὴ εἶναι ἐπίσης ἄκρως ἀπαραίτητος εἰς περιπτώσεις βιασμοῦ ἢ ἄλλης μορφῆς ἀσελγείας (σεξουαλικοῦ ἐγκλήματος), εἰς τὰς ὁποίας παρίσταται ἀνάγκη νὰ καθορισθῇ ἐὰν ὑπάρχουν ἴχνη σπέρματος ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων ἢ ἐπὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ θύματος, ὥστε δι' αὐτῶν νὰ ἀποδειχθῇ τὸ λαβὸν χώραν ἔγκλημα.

4. Καθορισμὸς τοῦ ὀργάνου.

Ἡ συνδρομὴ τῆς ἐπιστήμης ἀπαιτεῖται κυρίως διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ εἴδους τοῦ ὀργάνου, ἐκ τῶν ἰχνῶν τὰ ὁποῖα προκαλεῖ, ἢ τὸν καθορισμὸν ἀντικειμένου ἀπὸ τεμάχια, μικρὰ ἢ μεγάλα, τὰ ὁποῖα ἀνευρίσκονται. Κατὰ τὴν κατασκευὴν κάθε ὀργάνου ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἁπλὸ κατσαβίδι ἢ πυροβόλον τῶν 16 χιλιοστῶν, τὰ ἐργα-

λεῖα τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται κατ' αὐτὴν ἀφήνουν μικροσκοπικὰ ἴχνη, τὰ ὁποῖα εἶναι διάφορα εἰς κάθε παραγόμενον εἶδος. Ἕνα κατσαβίδι ποὺ χρησιμοποιεῖται διὰ νὰ βιδωθῇ ἡ κλειδαριὰ μιᾶς πόρτας, ἐπὶ παραδείγματι, θὰ προκαλέσῃ ὡρισμένας γραμμὰς (χαρακιὲς) τὰς ὁποίας ἕνα ἄλλο κατσαβίδι δὲν θὰ τὰς προκαλοῦσε. Μία ἐξέτασις τῆς κλειδαριᾶς καὶ τοῦ κατσαβιδιοῦ καταδεικνύει ἂν τὸ ἐξετασθὲν τοιοῦτον ἐχρησιμοποιήθη.

Ὑπάρχει σωρεία περιπτώσεων κατὰ τὰς ὁποίας τὰ προαναφερθέντα ἔχουν ἐφαρμογήν. Ἡ πλέον γνωστὴ εἶναι ἡ τῶν πυροβόλων ὅπλων. Ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς ἡ κάννη ἑνὸς πυροβόλου ὅπλου καὶ ἡ αἰχμὴ ἑνὸς κατσαβιδιοῦ, ἀφήνουν χαρακτηριστικὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα εἶναι διάφορα ἀπὸ τὰ τοιαῦτα οἱουδήποτε ἄλλου ὅπλου. Ἡ κάννη εἶναι πάντοτε κατὰ πολὺ σκληροτέρα τοῦ διερχομένου δι' αὐτῆς βλήματος. Οὕτω τὰ δημιουργούμενα ἴχνη παρουσιάζονται ὁμοιομόρφως εἰς ὅλα τὰ βλήματα, τὰ ὁποῖα θὰ διέλθουν διὰ τῆς ἰδίας κάννης. Ὁ κάλυξ ἐπίσης δύναται νὰ φέρῃ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ σημεῖα, διότι ὁ ἐπικρουστὴρ ἐργάζεται κατὰ τρόπον διάφορον εἰς κάθε ὅπλον καὶ δὲν κτυπᾷ τὸ καψύλιον ἀκριβῶς εἰς τὸ κέντρον, ἀλλὰ ἔξω αὐτοῦ καὶ πάντοτε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Ἡ θέσις τοῦ κτυπήματος ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ καψυλίου εἶναι ἡ ταυτότης τοῦ ὅπλου.

5. Πυροβόλα ὅπλα.

Ἔχει μεγάλην σημασίαν διὰ τὸν ντέτεκτιβ νὰ γνωρίζῃ τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγένετο ὁ πυροβολισμός. Τὸ τοιοῦτον δὲν εἶναι τόσον εὔκολον ὅσον δυνατὸν νὰ φαίνεται. Ἀμαύρωσις προκαλεῖται ἐκ τῆς ἀναφλεγομένης πυρίτιδος πέριξ τοῦ πληττομένου ὑπὸ τοῦ βλήματος σημείου, ὅταν ὁ πυροβολισμὸς λάβῃ χώραν ἐκ πολὺ μικρᾶς ἀποστάσεως. Κόκκοι οὐχὶ πλήρως καείσης πυρίτιδος ἀνευρίσκονται εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ποδῶν (Σ. Μ. 1 πόδι εἶναι 0,33 μ.) καὶ δι' αὐτῶν δύναται νὰ καθορισθῇ ἡ ἀπόστασις ἐκ τῆς ὁποίας ἐγένετο ὁ πυροβολισμός. Πέραν ὅμως τῆς ἀποστάσεως τῶν 10 ποδῶν (3 μέτρων περίπου) εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον διὰ τὸν εἰδικὸν ἐμπειρογνώμονα ἐπὶ τῶν ὅπλων καὶ βλημάτων (Balistic) νὰ ἀποφανθῇ. Αἱ παραμορφώσεις τοῦ βλήματος ἀποτελοῦν ἐπίσης χαρακτηριστικά, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ὑπολογίζωνται μετὰ βεβαιότητος, διότι πολλάκις προκαλοῦνται συνεπείᾳ ἄλλων παραγόντων, ὡς ἡ σκληρότης τοῦ ἀντικειμένου ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ βλῆμα κτυπᾷ, ἡ ποσότης τῆς πυρίτιδος καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς προκαλουμένη ἔντασις. Εἰς ἕνα κυνηγετικὸν δυστύχημα, ἐπὶ παραδείγματι, ἀνευρέθη ἕνα βλῆμα ἀπὸ ἕνα μικρὸ ὅπλο τῶν 22, τὸ ὁποῖον ἐφόνευσεν ἕνα ἄνθρωπον εἰς ἀπόστασιν 190 μέτρων περίπου. Τοῦτο διῆλθεν διὰ τῆς ξυλίνης πόρτας μιᾶς σιταποθήκης καὶ ἀκολούθως διὰ τοῦ ξυλίνου διαχωρίσματος τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς αὐτῆς καὶ τῶν ὑαλοπινάκων τοῦ παραθύρου τοῦ γειτονικοῦ μαγειρείου, ἔνθα εὑρίσκετο τὸ θῦμα. Ὑπάρχει ἐπίσης καὶ ἡ πιθανότης ἀποστρακισμοῦ. Εἰς μίαν συμπλοκήν, ποὺ συνέβη εἰς ἕνα μπὰρ εἰς τὸ Μίντλαντ (Ἀγγλία), ἕνας θαμὼν ἐπυροβόλησε μὲ περίστροφο τῶν 45. Μάρτυρες ἐβεβαίωσαν ὅτι οὗτος ἐπυροβόλησεν κατὰ τῶν πελατῶν ποὺ ἔστεκαν εἰς τὸ μπάρ, ἀλλὰ τὸ βλῆμα πεπλατυσμένον καὶ ἀλλοιωμένον κατὰ τὸ σχῆμα εὑρέθη πλησίον τῆς εἰσόδου, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μέτρων ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ πυροβολήσαντος. Τὸ θέμα ἦτο ἐὰν ἐναντίον του ἔπρεπε ν' ἀπαγγελθῇ κατηγορία «ἐπὶ ἀποπείρᾳ βαρείας σωματικῆς βλάβης», ἔγκλημα ἐπισύρον πολλῶν ἐτῶν φυλάκισιν, ἢ κατηγορία «ἐπὶ μέθῃ καὶ χρήσει πυροβόλου ὅπλου δυναμένην νὰ προκαλέσῃ κίνδυνον τῶν πολιτῶν». Ἐκλήθη, ὅμως, ἐμπειρογνώμων καὶ ἐκ τῶν ἰχνῶν τὰ ὁποῖα προεκλήθησαν ὑπὸ τοῦ βλήματος εἰς τὸ μπὰρ (τὸ χώρισμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου τοποθετοῦνται τὰ ποτὰ) διεπιστώθη ὅτι πράγματι τὸ βλῆμα εἶχε ἀποστρακισθῇ. Ἐκτύπησε ἀρχικῶς τὴν ἐκ χρωμίου ἐπιφάνειαν καὶ ἀκολούθως τὸν τοῖχον καὶ τὴν ὀροφήν, ὅπου προεκάλεσε «ξεφτίσματα», κατόπιν εἰς ἕνα τραπέζι καὶ ἐξετινάχθη εἰς τὸ πάτωμα, ὅπου καὶ ἀνευρέθη. Ἔτσι ὁ δράστης παρεπέμφθη εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἐδικάσθη δι' ἀπόπειραν «σοβαρῶν σωματικῶν βλαβῶν».

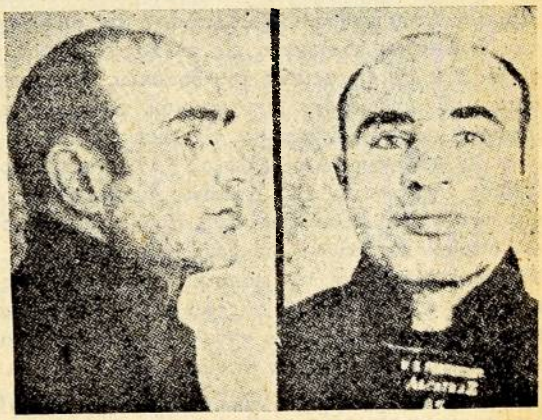
(Συνεχίζεται)

ΑΛ ΚΑΠΟΝΕ
Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ

Ὑπὸ κ. **J. EDCAR HOOVER**
Διευθυντοῦ τοῦ F. B. I. τῶν
Ἡνωμ. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς

Ὁ Ἀλφόνσος Καπόνε ἐγεννήθη ἐν Μπροῦκλιν τῆς Νέας Ὑόρκης τὴν 11ην Ἰανουαρίου 1899. Ἐμεγάλωσεν εἰς τὰς πτωχικὰς συνοικίας τῆς πόλεως τῆς Νέας Ὑόρκης, ἤρχισε δὲ ἐνωρὶς τὴν ἐγκληματικήν του σταδιοδρομίαν.

Μικροῦ ἀναστήματος, κοντόχονδρος, εἶχε τὴν φήμην ὅτι ἦτο ἐξαιρετικὰ εὐκίνητος καὶ ἄκρως ἰσχυρός. Λίαν εὐμετάβλητος κατὰ τὸν χαρακτῆρα, ἄφηνε ἑαυτὸν νὰ παρασύρεται ἀπὸ ἐκρήξεις θυμοῦ. Ἡ ἰδιοσυγκρασία του ἦτο περίεργον κρᾶμα ἀνανδρίας καὶ παλληκαρισμοῦ, βαρβάρου σκληρότητος καὶ παιδικῆς γλυκύτητος. Ἔπασχεν ἐπὶ πλέον ἀπὸ μεγαλομανίαν, ἡ ὁποία ὑπῆρξε καὶ ἡ κυριωτέρα κινητήριος δύναμις εἰς τὴν ζωήν του

ΑΛ ΚΑΠΟΝΕ

Ὁ Ἄλ Καπόνε ἐθεωρεῖτο ὡς «ἀρχηγὸς» καὶ ἀπὸ τὴν παιδικήν του ἀκόμη ἡλικίαν ἔθεσεν ὡς σκοπὸν τῆς ζωῆς του νὰ καταδείξῃ τὴν ὑπεροχήν του. Αἱ γραμματικαί του γνώσεις ἦσαν πενιχραί, ἐστερεῖτο ἰδιαιτέρας διανοητικῆς ἱκανότητος, καὶ ἴσως εἰς τὸ γεγονὸς τοῦτο νὰ ὀφείλεται ἡ ἀξιοσημείωτος σταδιοδρομία του. Εἰς τὸ ἀγροῖκον, ρυπαρὸν καὶ ἀηδιαστικὸν περιβάλλον εἰς τὸ ὁποῖον ἔζη, ὁ Καπόνε κατεῖχεν ὅλας τὰς βασικὰς ἰδιότητας αἱ ὁποῖαι ἐπιτρέπουσιν εἰς ἕν ἄτομον νὰ ἐπιβληθῇ ὡς «ἀρχηγός». Αἱ ἰδιότητες αὗται εἶναι ἡ δολιότης καὶ ἡ σκληρότης.

Μειράκιον ἀκόμη συνεταιρίσθη μὲ μίαν συμμορίαν συνομηλίκων του κατωτάτης ὑποστάθμης, ἥτις εἶχεν ἀποκτήσει ἀρκετὴν φήμην μεταξὺ τοῦ ὑποκόσμου τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἡ φήμη περὶ τῆς μεγάλης του δυνάμεως, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε ταχέως, τῷ ἐπέτρεψε νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ «μπράβου» εἰς τὰς κακοφήμους νυκτερινὰς λέσχας, ἀργότερον δὲ προσελήφθη ὡς σωματοφύλαξ τῶν «γκάγκστερς». Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ὅπως ὁ ἴδιος βραδύτερον διηγεῖτο ἐξεπαιδεύθη εἰς ὅλα τὰ τεχνάσματα τῶν κακοποιῶν, τὰς παρανόμους πράξεις καὶ τὰς ἀναξιοπρεπεῖς μεθόδους, διὰ τῶν ὁποίων κατώρθωνε νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς ταπεινωτικὴν ὑποταγὴν τοὺς συνενόχους του.

Πρὶν ἢ συμπληρώσῃ τὰ εἴκοσιν ἔτη ὁ Καπόνε συνελήφθη ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐπὶ φόνῳ, ἀλλ' ἀφέθη ἐλεύθερος ἐλλείψει ἀποδείξεων. Τὸ 1919, μῆνας τινὰς μετὰ τὸ περιστατικὸν τοῦτο, ἐδέχθη τὴν προσφορὰν δύο ἀρχηγῶν λῃστῶν τοῦ Σικάγου, ὅπως

ὑπηρετήσῃ παρ' αὐτοῖς ὡς σωματοφύλαξ. Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ ἀποφασιστικὴ στιγμὴ τῆς ζωῆς του.

Οὕτως εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν, κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ποτοαπαγορεύσεως ἐν Ἀμερικῇ, ὁ Ἄλ Καπόνε μετέβη εἰς τὸ Σικάγον καὶ ἀνέλαβεν ὑπηρεσίαν πλησίον τῶν Ντάϊμοντ Τζὶμ Κολίσιμο καὶ Τζόνι Τόρριο. Ἐντὸς ἓξ μηνῶν εἶχεν ἀποβῇ ὁ ἔμπιστος τῶν δύο τούτων λῃστῶν καὶ ὅτε τὸ 1920, ὁ Ντάϊμοντ Τζὶμ ἐφονεύθη, ὁ Καπόνε κατέλαβε τὴν δευτέραν θέσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἰσχυρᾶς καὶ πλουσίας ταύτης Αὐτοκρατορίας τοῦ ἐγκλήματος μὲ κέντρον τὸ Σικάγον. Τὸ 1925 συμμορίαι ἀντίπαλοι ἐπεδόθησαν ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω πόλεως, εἰς ἀγῶνα ἀλληλοεξοντώσεως. Οὕτως ἐν πλήρει ἡμέρᾳ οἱ ἡγεμόνες τοῦ ἐγκλήματος προσέβαλον ἀλλήλους διὰ τῶν ὅπλων, διὰ νὰ ἐξασφαλίσωσιν, ἕκαστος ὑπὲρ αὐτοῦ, τὸ μονοπώλιον καὶ τὸν ἔλεγχον τῶν πλέον ἐπικερδῶν παρανόμων ἐπιχειρήσεων. Εἰς διάστημα μερικῶν ἑβδομάδων ἐγένετο δὶς ἐνέδρα κατὰ τοῦ Τζόνι Τόρριο ἐκ μέρους λῃστῶν ἀνηκόντων εἰς ἀντιπάλους ὁμάδας, ὡπλισμένων διὰ βραχυκάννων τυφεκίων καὶ πολυβόλων.

Ὁ Τόρριο ἐξαιρετικὰ ἄνανδρος, κατώρθωσε μὲν νὰ διασωθῇ ἀπὸ τὰς δύο αὐτὰς ἐπιθέσεις, ἐπροτίμησεν ὅμως νὰ ἀποσυρθῇ ἀφήνων τὸν Καπόνε ἀδιαφιλονίκητον κύριον τῶν καταγωγίων τοῦ Σικάγου.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἑπομένων τεσσάρων ἐτῶν ἡ φήμη τοῦ τερατωδῶς ἀτίμου τούτου ἀνθρώπου, ἐξηπλώθη εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον. Ὑπολογίζεται ὅτι, ὅταν ὁ Καπόνε εὑρίσκετο εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς ἰσχύος του, τὰ συνολικὰ ἔσοδά του ἐκ τῆς ἐγκληματικῆς του δράσεως ἀνήρχοντο εἰς ἓξ περίπου ἑκατομμύρια δολλάρια καθ' ἑβδομάδα. Πεντακόσιοι φόνοι διεπράχθησαν ὑπὸ τῶν «γκάγκστερς» τοῦ Σικάγου κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐκεῖ βασιλείας του.

Ὁ «Μπὶγκ Ἄλ» (Μέγας Ἄλ) συνεκέντρωσεν οὕτω μυδώθη περιουσίαν. Τὸ Γενικὸν Ἀρχηγεῖον τοῦ Καπόνε, διεσκευασμένον μὲ «στὺλ» ἄκρως χυδαῖον, φρουρούμενον ὑπὸ ἐνόπλου φρουρᾶς, τὰ λίαν δαπανηρὰ τεθωρακισμένα αὐτοκίνητα, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐπιβαίνων διέτρεχε τὰς ὁδοὺς τοῦ Σικάγου καὶ τοῦ Σίσερο, ἡ ἄκρως δαπανηρὰ χειμερινή του κατοικία τῆς Φλωρίδος περιβαλλομένη ὑπὸ τειχῶν, πάντα ταῦτα, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς φιλανθρωπικὰς πράξεις εἰς τὰς ὁποίας μετ' ἐπιδείξεως ἐπεδίδετο, ἱκανοποίουν τὸ «ντελίριο» τῆς μεγαλομανίας του καὶ τῷ ἔδιδον τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀσφαλείας τὴν ὁποίαν τόσον ἐπεζήτει. Τὰ πλουσιοπάροχα δῶρα τὰ ὁποῖα ἔδιδεν ἐνίοτε εἰς τοὺς πτωχούς, συνετήρουν τὴν ὑπερβολικὴν εὐαισθησίαν του καὶ ἐδημιούργουν εἰς τοὺς αἰσθηματικῶς μόνον σκεπτομένους τὴν γελοίαν πλάνην, ὅτι ὁ Καπόνε διετέλει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ καλοῦ. Ἡ ἀλαζονεία καὶ ἡ περιφρόνησις τὴν ὁποίαν ἐπεδείκνυε πρὸς πᾶσαν Ἀρχήν, ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἰδική του, τὸν ὤθησεν ἐν τέλει εἰς τὴν ἀναμέτρησιν τῶν δυνάμεών του.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1929 ἀντιμετώπισε διὰ πρώτην φορὰν τὴν Ὁμοσπονδιακὴν Δικαιοσύνην. Ἐκλήθη ὡς μάρτυς εἰς μίαν ὑπόθεσιν ποτοαπαγορεύσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς Πολιτείας Ἰλλινόϊς, ἐν Σικάγῳ. Ἡ κλῆσις ἀπεστάλη, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Καπόνε, εἰς Φλωρίδα.

Ἐν τούτοις ὁ Καπόνε δὲν ἀπέδωκε τὴν πρέπουσαν σημασίαν εἰς τὴν κλῆσιν καὶ διέταξεν ἕνα τῶν ἀντιπροσώπων του νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Δικαστήριον τοῦ Σικάγου καὶ νὰ καταθέσῃ μίαν αἴτησιν ἀναβολῆς. Ὁ ἀπεσταλμένος του παρέδωκε πράγματι μίαν ἔγγραφον καὶ ἔνορκον δήλωσιν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 5 Μαρτίου 1929, καθ' ἣν ὁ Καπόνε δὲν ἠδύνατο νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ δικαστήριον προβάλλων λόγους ὑγείας. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Γραφείου Ἐξερευνήσεων ἐνήργησαν ἀνάκρισιν, ἐκ τῆς ὁποίας προέκυψεν ὅτι ἡ κατάθεσις τοῦ Καπόνε ἦτο ψευδής. Ἡ γενομένη ἔρευνα ἀπεκάλυψεν ὅτι εἰς τὴν πραγματικότητα ὁ Καπόνε ἐφσίτα τακτικῶς εἰς τὰς ἱπποδρομίας καὶ ὅτι ἡ ὑγεία του ἦτο ἀρίστη κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα κατὰ τὸ ὁποῖον, συμφώνως μὲ τὴν δήλωσίν του, εὑρίσκετο κλινήρης. Ἐπὶ πλέον

κατὰ τὴν αὐτὴν χρονικὴν περίοδον εἶχε ταξιδεύσει διὰ πλοίου καὶ ἀεροπλάνου εἰς τὰς νήσους Μπαχάμα.

Μετὰ τὴν ἀνάκρισιν ταύτην ὁ Καπόνε παρεπέμφθη εἰς δίκην ἐπὶ ἀρνήσει προσελεύσεως ἐνώπιον τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Δικαστηρίου τοῦ Σικάγου τὴν 27-3-1929. Συνελήφθη ἐν Σικάγῳ, ἀφέθη ἐκ νέου ἐλεύθερος καταθέσας χρηματικὴν ἐγγύησιν 5.000 δολλαρίων. Πρὸ τῆς εἰς τὸ Δικαστήριον ἐμφανίσεώς του διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας ἠρνήθη νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τῆς Δικαιοσύνης, συνελήφθη ὑπὸ τῆς τοπικῆς Ἀστυνομίας Φιλαδελφείας (Πενσυλβάνια) τὴν 16ην Μαΐου 1929, καὶ κατεδικάσθη εἰς ἑνὸς ἔτους φυλάκισιν ἐπὶ παρανόμῳ ὁπλοφορίᾳ, ἐκτίσας τὴν ποινὴν ταύτην εἰς τὰς Ἐπανορθωτικὰς Φυλακὰς τῆς Πενσυλβανίας. Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ποινῆς ταύτης παρεπέμφθη ἐκ νέου ἐνώπιον τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Δικαστηρίου τοῦ Σικάγου τὴν 25-2-1931, ὅπου ὑπεστήριξεν ὅτι δὲν ἦτο ἔνοχος τῆς εἰς αὐτὸν ἀποδοθείσης παλαιᾶς κατηγορίας. Κηρυχθεὶς ἐν τούτοις ἔνοχος κατεδικάσθη τὴν 2-3-1931 εἰς 6 μηνῶν φυλάκισιν εἰς τὰς Κεντρικὰς Φυλακὰς Κούκ. Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως δὲν ἐξέτισε τὴν φυλάκισιν ταύτην, ὑποβαλὼν ἔφεσιν. Καθ' ὃν χρόνον ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἦτο εἰσέτι ἐκκρεμής, ὁ Καπόνε παρεπέμφθη ἐκ νέου εἰς τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Δικαστήριον ἐν Σικάγῳ ἐπὶ παραβάσει τῶν Ὁμοσπονδιακῶν Νόμων, τῶν σχετικῶν μὲ τὴν φορολογίαν τοῦ εἰσοδήματος. Τὸ Ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὴν ἔφεσίν του καὶ τὴν 21-10-1931 ὁ Καπόνε κατεδικάσθη εἰς ἕνδεκα ἐτῶν εἱρκτὴν ἐπὶ παραβάσει τῶν νόμων περὶ φορολογίας τοῦ εἰσοδήματος. Ὁ Ὁμοσπονιακὸς δικαστὴς ἀπεφάνθη ὅτι αἱ δύο ποιναί, ἡ μία διὰ τὴν ἄρνησίν του νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἡ ἑτέρα διὰ τὴν φορολογικὴν ἀπάτην, ἔδει νὰ συγχωνευθῶσιν. Οὕτως εἰς ἡλικίαν τριάκοντα δύο ἐτῶν ὁ Ἄλ Καπόνε εἰσήρχετο εἰς τὰς Ἐπανορθωτικὰς Φυλακὰς τῆς Ἀτλάντα Ἡν. Πολιτειῶν, διὰ νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἔκτισιν τῆς ποινῆς του. Ἐθεώρει πάντοτε τὸν ἑαυτόν του ὡς σπουδαῖον ἄνθρωπον, ἠπατήθη ὅμως εἰς τὰς προσδοκίας του ὅτι θὰ ἐτύγχανεν ἐκ τούτου ἰδιαιτέρας περιποιήσεως.

Διὰ τὴν Διεύθυνσιν τῶν φυλακῶν ὁ Καπόνε ἦτο μόνον εἷς ἐπὶ πλέον κρατούμενος, ἓν ἄτομον ἐκτίον τὴν πρὸς τὴν Κοινωνίαν ὀφειλήν του.

Ἡ δοκιμασία αὕτη ὑπῆρξεν ὀδυνηρὰ διὰ τὴν ἀλαζονείαν τοῦ Καπόνε, ἀλλ' οὗτος προσεπάθησε νὰ τὴν μετριάσῃ, λαμβάνων μεταξὺ τῶν ἐν τῇ φυλακῇ συντρόφων του τὴν στάσιν τοῦ σπουδαίου ἀνθρώπου. Κατώρθωσεν ὄντως νὰ ἐμποιήσῃ τὴν ἐντύπωσιν ταύτην εἴς τινας ἐξ αὐτῶν, τοὺς ἐμφανίζοντας μᾶλλον ἀδύνατον χαρακτῆρα, οἱ ὁποῖοι ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ παρεῖχον οὕτως ἔδαφος εἰς τὴν παράλογον ἀλαζονείαν του. Ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ οἱ ἐν τῇ φυλακῇ σύντροφοί του κατέληξαν νὰ τὸν θεωρῶσιν ὡς ἕνα συγκατάδικον, εὑρισκόμενον εἰς οἵαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δύσκολον θέσιν.

Διάγων ἐλεύθερος ὁ Καπόνε ἐστήριζε τὴν δύναμίν του ἐπὶ μιᾶς ἀνηλεοῦς σκληρότητος καὶ τῆς σημαντικῆς του περιουσίας. Φυλακισμένος δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τὸ ἴδιον. Δὲν ἠδύνατο νὰ φέρεται κτηνωδῶς πρὸς τοὺς συντρόφους του, διότι πᾶσα παράβασις τῶν κανονισμῶν τῶν φυλακῶν θὰ εἶχεν ὡς συνέπειαν τὴν ἐπιβολὴν ποινῆς καὶ ἐλάττωσιν τῶν «στιγμῶν τῆς ἐλευθερίας». Δὲν ἠδύνατο διὰ τῆς δωροδοκίας νὰ ἐπιτύχῃ εὐνοίας, καθ' ὅσον ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ περιορίζεται εἰς τὸ παρεχόμενον ὑπὸ τοῦ Κράτους χορήγημα, ὅπως ὅλοι οἱ συγκατάδικοί του, τουτέστιν εἰς δέκα δολλάρια κατὰ μῆνα.

Πρέπει ἐν τούτοις νὰ ἀναγνωρισθῇ ὅτι ὁ Καπόνε κατενόησε ταχέως τὸ δύσκολον τῆς θέσεώς του καὶ ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ ὑπόδειγμα κρατουμένου διὰ νὰ τυγχάνῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρας ἐλευθερίας.

Κατ' Αὔγουστον τοῦ 1935 ὁ Καπόνε μετεφέρθη εἰς τὰς Ἐπανορθωτικὰς Φυλακὰς τοῦ Ἀλκατρὰζ ἐν Καλιφορνίᾳ. Τοῦτο ὑπῆρξε νέον πλῆγμα κατὰ τῆς ἀλαζονείας του, διότι αἱ Ἀρχαὶ ἠρνοῦντο νὰ τὸν θεωρήσωσιν ὡς μέγαν ἐγκληματίαν. Εἰς

ΟΙ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ
ΔΕΝ ΧΑΙΡΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΚΑΙΡΟ

'Από τὸ περιοδικὸν «Reader's Digest» (Τεῦχος 'Ιουλίου 1955), κατὰ μετάφρασιν κ. **Γ. ΚΕΡΠΙΝΗ**

Οἱ ἀριθμοὶ ποὺ μᾶς δίνει τὸ "Εφ—Μπὶ—"Αϊ δείχνουν ὅτι οἱ λῃστεῖες ἔχουν τριπλασιασθῆ ἀπὸ τὸ 1950. Τὰ μεγάλα καταστήματα, τὰ ἐστιατόρια, οἱ σταθμοὶ βενζίνης καὶ παρόμοιες ἐπιχειρήσεις, ἀνήκουν στὸν κατάλογο τῶν θυμάτων—μὲ αὐξανόμενο ρυθμὸ—τῶν ἐνόπλων λῃστῶν. Αὐτὸ ὅμως δὲν γίνεται καὶ στὸ Κολόμπους τοῦ 'Οχάϊο. 'Εκεῖ, ὁ κίνδυνος ἀπὸ τοὺς γκάγκστερς ἀντιμετωπίζεται μὲ ἕνα μοναδικὸ σύστημα συνεργασίας μεταξὺ 'Αστυνομίας καὶ τοῦ κοινοῦ, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἐφαρμοσθῆ καὶ στὴν ὑπόλοιπη χώρα.

Εἰς τὸ Κολόμπους τὸ σύστημα αὐτὸ ἀνεπτύχθη κατόπιν πικρᾶς πείρας. "Ενα πρωΐ, πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν, τρεῖς ἄνδρες μπῆκαν στὴν 'Ομοσπονδιακὴ 'Εταιρεία Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων, στὸ Χὰμπ καὶ ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τῶν ὅπλων των ἁφήρεσαν 7.000 δολλάρια σὲ μιὰ τσάντα. "Ηταν μιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες λῃστεῖες τραπεζῶν. Καὶ οἱ ἐνέργειες τῆς 'Αστυνομίας ἦσαν ἐπίσης συνηθισμένες. Μιὰ μεγάλη ἀστυνομικὴ δύναμις κατέφθασε ἐπὶ τόπου. Οἱ σειρῆνες τῶν ἀστυνομικῶν ὀχημάτων προσήλκυσαν πλήθη κόσμου ποὺ προσέθεταν στὴ σύγχυσι καὶ καθυστεροῦσαν τὴν ἀνάκρισι. Μάρτυρες ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ φανοῦν χρήσιμοι ἐξηφανίσθησαν μέσα στὸ πλῆθος, οἱ ταραγμένοι τραπεζιτικοὶ ὑπάλληλοι τάχασαν ἀκόμη περισσότερον καὶ οἱ λῃσταὶ διέφυγαν μὲ τὴν ἡσυχία τους καὶ πέρασαν τὴν ὁροθετικὴ γραμμὴ τῆς Πολι-

---

τὸ 'Αλκατράζ ὁ Καπόνε ἀπεκάλυψε συμπτώματα διανοητικῆς διαταραχῆς. Προσβολαὶ ὀργῆς καὶ μανιακαὶ κρίσεις προεκάλεσαν τὴν εἰσαγωγήν του εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῶν φυλακῶν. Οἱ ἰατροὶ ἀπεφάνθησαν ὅτι ὁ Καπόνε ἔπασχεν ἐκ παραισθήσεων, συνεπείᾳ συφιλίδος ἐκ τῆς ὁποίας εἶχε προσβληθῆ πρὸ ἐτῶν. Παρὰ ταῦτα, ἡ καλή του διαγωγὴ τῷ ἐπέτρεψε νὰ τύχῃ τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου ἐλαττώσεως τῆς ποινῆς του προβλεπομένου ὑπὸ τῶν νόμων τῆ Κράτους. Τὴν 19ην 'Ιανουαρίου 1939 μετεφέρθη ἀπὸ τὸ 'Αλκατρὰζ εἰς μίαν ἄλλην 'Ομοσπονδιακὴν Φυλακὴν καὶ τὴν 19ην Νοεμβρίου 1939 ἀπελύθη.

'Η οἰκογένειά του τὸν ἀνέμενεν εἰς τὰς πύλας τῶν φυλακῶν. 'Αμέσως εἰσήχθη εἰς κλινικὴν ἔνθα τῷ ἐγένετο θεραπεία τῆς ἀσθενείας ἡ ὁποία τὸν κατέτρωγε. Μετὰ θεραπείαν μηνῶν τινων ἡ πρόοδος τῆς ἀσθενείας του ἀνεχαιτίσθη καὶ ὁ Καπόνε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐν Φλωρίδι ἰδιοκτησίαν του, ἔνθα διῆλθε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας του, ἀπομακρυνθεὶς τῶν προηγουμένων ἀσχολιῶν του.

ΤΕΛΟΣ

τείας πρὶν ἡ 'Αστυνομία κατορθώσῃ νὰ ἐκπέμψῃ διὰ τοῦ ἀσυρμάτου τὴν περιγραφή τους. Καθ' ὃν χρόνον οἱ λῃσταὶ ἀπεμακρύνοντο ἥσυχα, συνήντησαν πολλὰ ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα ποὺ ἔσπευδον στὸ μέρος τῆς λῃστείας.

'Η λῃστεία τοῦ Χάμπ ἀποκρυστάλλωσε τὶς σκέψεις τοῦ 'Υπαστυνόμου Γουέϊντ Νάϊτ, ὁ ὁποῖος τώρα διευθύνει τὴν 'Υπηρεσίαν διώξεως λῃστῶν στὴν 'Αστυνομία τοῦ Κολόμπους. Διαπιστώνοντας ὅτι ἡ 'Αστυνομία ἔκανε τὰ ἴδια λάθη κατ' ἐπανάληψιν, κατέστρωσε ἕνα καινούργιο σχέδιο. 'Ο Νάϊτ ἐχώρισε τὴν πόλι σὲ ἑπτὰ διαμερίσματα, τὸ καθένα μὲ φράγματα στοὺς δρόμους ποὺ ὁδηγοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι.

Τὰ φράγματα αὐτὰ ἦσαν φυσικὰ ἐμπόδια—ὅπως ὁδικὲς διασταυρώσεις, σιδηρόδρομοι, ἢ ποταμοὶ—καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ μποροῦσαν νὰ τὰ ἐκμεταλλευτοῦν σὲ δεδομένη στιγμή. "Οταν τὸ συνθηματικὸ γράμμα ποὺ ἀντιστοιχοῦσε γιὰ μιὰ περιοχὴ ἐξεπέμπετο ἀπὸ τὸν ραδιοσταθμὸ τῆς 'Αστυνομίας, ὡρισμένα ἀστυνομικὰ περιπολικὰ αὐτοκίνητα κατελάμβαναν κεντρικὰ σημεῖα γύρω ἀπὸ τὴν περίμετρο τῆς περιοχῆς. Καὶ ἔτσι ὅποιος προσπαθοῦσε νὰ διαφύγῃ, ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτὸς ἀπὸ ἕνα τουλάχιστον ἀπὸ τὰ ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα. Καὶ ἀφοῦ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀνεκαλύπτετο ἡ κατεύθυνσις φυγῆς ἑνὸς λῃστοῦ, ἡ 'Αστυνομία ἔστελνε ἄλλα αὐτοκίνητα νὰ τὸν ἀποκλείσουν σὲ στρατηγικὰ σημεῖα.

"Αν καὶ τὸ σχέδιο αὐτὸ ἦταν πολὺ καλό, ὁ Νάϊτ διεπίστωσε ὅτι οἱ μηχανοκίνητες δυνάμεις του δὲν ἐπαρκοῦσαν γιὰ νὰ τὸ καταστήσουν «ἀεροστεγὲς» κι' ἔτσι λοιπὸν ἔκανε ἕνα ἐπαναστατικὸ πρᾶγμα. Ρώτησε τὶς πέντε ἑταιρείες ταξὶ τῆς πόλεως, ἂν ἤθελαν νὰ ἐνσωματώσουν τὰ 200 τους ταξὶ—ὅλα ἐφωδιασμένα μὲ δέκτη καὶ πομπὸ ἀσυρμάτου τηλεφώνου—στὸ ἀστυνομικὸ σύστημα ἀσφαλείας. Αὐτοὶ δέχτηκαν ἀμέσως καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὅλοι οἱ ὁδηγοὶ ταξὶ ἔγιναν «σῶμα παρατηρητῶν τῆς 'Αστυνομίας». 'Ο ἐνθουσιασμός του ἦταν τόσο μεγάλος ὥστε ὁ Νάϊτ πολλὲς φορὲς ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς ζητήσῃ νὰ μὴ διακινδυνεύουν τὸ αὐτοκίνητό τους ἢ τὴ ζωή τους. "Αν ἔβλεπαν κανένα ὕποπτο αὐτοκίνητο, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ σταματήσουν, ἀλλὰ ἁπλῶς νὰ ἀναφέρουν τὴν θέσιν του.

'Εν συνεχείᾳ ὁ Νάϊτ διέταξε ἕνα μόνον ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο μὲ δύο ἄνδρες νὰ πηγαίνῃ στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. 'Υπεστήριζε ὅτι δύο ἀξιωματικοὶ θὰ εὕρισκαν μάρτυρες καὶ θὰ ἐλάμβαναν πληροφορίες γρηγορότερα ἀπὸ τὸ καθιερωμένο σμῆνος τῶν ἀστυνομικῶν. 'Εὰν ἐχρειάζοντο εἰδικὴν ἀνάκρισιν, ὅπως π.χ. σὲ περιπτώσεις ἀνθρωποκτονίας ἢ λήψεως δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, ἢ ἂν παρίστατο ἀνάγκη ἐνισχύσεων, ἡ Διεύθυνσις θὰ τοὺς ἔστελνε ἀμέσως.

'Ο 'Υπαστυνόμος εἶχε καὶ μιὰ ἀκόμη ἰδέα καινοτομίας. "Εστειλε ἕνα βιβλιάριο μὲ πρακτικὲς ὁδηγίες σὲ 500 τράπεζες, ἑταιρεῖες χορηγήσεως δανείων, ἑστιατόρια, σταθμοὺς βενζίνης καὶ σὲ ἄλλες ἑταιρεῖες.

Μὴν ἀντιστέκεσαι: Εἶναι ὁ πρῶτος κανὼν τοῦ Νάϊτ. 'Ο λῃστὴς ἔχει τὸ ὅπλο του προτεταμένο. 'Εὰν φέρῃς ἀντίστασι, τόσον ἐσὺ ὅσον καὶ ἄλλοι ἀθῷοι θὰ φονευθοῦν.

Νὰ ὑπακούσῃς ἀμέσως: Δῶσε στὸν ὁπλοφόρο ἕνα ψεύτικο αἴσθημα ἀσφαλείας καὶ τότε αὐτὸς ἴσως πῇ ἢ κάνῃ πράγματα ποὺ θὰ βοηθήσουν εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ταυτότητός του.

Βλέπε καὶ θυμήσου: Τοῦτο βέβαια δὲν εἶναι εὔκολο ὅταν σοῦ ἔχουν προτείνει ἕνα ὅπλο, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ γίνῃ ἂν προσπαθήσῃς. Πρόσεξε αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ προσπάθησε νὰ τὰ συγκρατήσῃς στὴ μνήμη σου: 1) 'Ηλικία, ὕψος καὶ βάρος. (Νὰ συγκρίνῃς τὸ ὕψος καὶ τὸ βάρος τοῦ κακοποιοῦ μὲ τὸ δικό σου). 2) Μαλλιά. (Χρῶμα, κατσαρὰ ἢ ἴσια, πυκνὰ ἢ ἀραιά). 3) Μάτια. (Χρῶμα, εἶναι σμιχτὰ ἢ ἀραιά). 4) Πρόσωπο. (Γεμᾶτο ἢ ἀδύνατο, σαρκώδη ἢ λεπτὰ χείλη, τύπος μύτης). 5) Χέρια. (Σκληρά, ἢ λεῖα. Κύτταξε ἂν λείπῃ κανένα δάκτυλο ἢ ἂν ὑπάρχουν δαχτυλίδια). 6) Σημάδια. (Οὐλές, ἐλῆες, χαλασμένα δόντια). 7) 'Ενδυμασία. (Τί εἴδος; Καθαρὴ ἢ ἀκάθαρτη καὶ κουρελιασμένη). 8) Φωνή. (Πρόσεξε νὰ ἀκούσῃς τοπικὴ

ἡ ξένη διάλεκτο καὶ προφορά. Προσπάθησε νὰ θυμηθῇς ἀκριβῶς τὰ λόγια ποὺ εἶπε ὁ κακοποιός). 9) Ὅπλον. (Τί ὅπλο ἐχρησιμοποίησε; Σὲ ποιὸ χέρι τὸ κρατοῦσε;)

Ὁ Ὑπαστυνόμος Νάϊτ ἐπίστευε ὅτι τὰ βασικὰ αὐτὰ γιὰ τὴν ἀναγνώρισι τῆς ταυτότητος—ποὺ διδάσκονται εἰς ὅλους τοὺς ἀστυνομικούς—θὰ βοηθοῦσαν κάθε ἕναν ποὺ τὰ μελετοῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν περιγραφὴ ἑνὸς κακοποιοῦ. Ἐκ πείρας γνωρίζομεν ὅτι ἕνας λῃστὴς συχνὰ χρησιμοποιεῖ τὴν ἰδίαν τεχνικὴν καὶ ἔτσι μποροῦμε νὰ προσδιορίσουμε τὴν ταυτότητά του, ἂν ἔχουμε μιὰ πιστὴ περιγραφὴ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον ἐνήργησε κατὰ τὴν διάπραξιν τῆς λῃστείας.

Τὸ σχέδιο αὐτὸ ἔδωσε τοὺς καρπούς του γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ νύχτα πέρυσι, ὅταν ὁ Ἰάκωβο Β. Σέλμπη καὶ ὁ Ράλφ Μόνακο ἐλῃστεψαν τὸν Οἶκον Σέφ, ἕνα μεγάλο ἑστιατόριο. Ἂν καὶ ἦσαν νεαροί, 22 ὁ ἕνας, 17 ὁ ἄλλος, ἦσαν πεπειραμένα μέλη τῆς «ἀδελφότητος τῶν ἐθνικῶν λῃστειῶν», ποὺ αὐξάνει μὲ μεγάλο ρυθμό. Τὸ συνδικάτο αὐτὸ ἐργάζεται σ' ὅλη τὴν ἐπικράτεια καὶ μπορεῖ νὰ λῃστέψῃ μιὰ τράπεζα στὸ Ὀχάϊο σήμερα κι' ἕνα ξενοδοχεῖο στὴν Καλιφόρνια ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες. Τὰ μέλη του συνεχῶς μετακινοῦνται ἀπὸ τὴν μιὰ Πολιτεία στὴν ἄλλη. Οἱ δύο νεαροὶ λῃσταὶ σκέφθηκαν ὅτι τὸ Κολόμπους ἦταν εὔκολο μέρος νὰ «μαζέψουν» χαρτζηλίκι, καθὼς ἐπήγαιναν στὴ Δυτικὴ Ἀκτὴ γιὰ μιὰ μεγάλη «δουλειά».

Στὶς 12.07′ μετὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ Σέλμπ καὶ ὁ Μόνακο ἔβγαλαν τὰ ὅπλα τους καὶ ἐπλησίασαν τὸν ταμία τοῦ Οἴκου Σέφ. «Βάλε τὰ λεφτά σου σ' αὐτὴν τὴν τσάντα καὶ μὴν κάνεις θόρυβο», τὸν διάταξε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς. Μὲ ψυχραιμία, ὁ ταμίας ἄρχισε νὰ ἀδειάζῃ τὸ συρτάρι του, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἐκύτταζε προσεκτικὰ—ἀλλὰ ὄχι καὶ ἐπιδεικτικὰ—τοὺς δύο λῃστὰς καὶ προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσῃ στὴ μνήμη του ὅ,τι ἔβλεπε. Οἱ γκάγκστερς ἐπῆραν τὴ γεμάτη τσάντα καὶ ἐπῆγαν στὸ αὐτοκίνητό τους.

Στὰ ἑπόμενα δεκαπέντε λεπτά, ἡ τακτικὴ ποὺ ἀκολούθησαν οἱ συμμορῖτες γιὰ νὰ διαφύγουν ἦτον πολὺ πονηρή. Ὅταν ἔφτασαν στὴ Μάουντ Στρήτ—μιὰ κεντρικὴ ἀρτηρία ποὺ διχοτομεῖ τὸ Κολόμπους—ἔστριψαν πρὸς δυσμάς, πρὸς τὸ κέντρον τῆς πόλεως, ἀντὶ νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ αὐτό. Ὑπελόγισαν ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ ἔσπευδαν πρὸς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τῆς πόλεως. Ὁ ὑπολογισμός τους βγῆκε ἀληθινός, γιατὶ τὰ ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα ποὺ συνήντησαν, ὅλα ἐπήγαιναν ἀνατολικῶς τῆς Μάουντ Στρήτ. Ἕνα ταξὶ ἐρχόταν πίσω ἀπὸ τοὺς συμμορῖτες καὶ τοὺς ἐνωχλοῦσε μὲ τὰ φῶτα του, ἀλλὰ κι' αὐτὸ σὲ λίγο ἔστριψε σὲ μιὰ γωνία καὶ οἱ δύο λῃσταὶ ἦσαν βέβαιοι ὅτι ἡ φυγή τους ἦταν ἐξησφαλισμένη. Ἀγνοοῦσαν ὅμως τὶ γινόταν γύρω τους καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα.

Ὅταν οἱ γκάγκστερς ἔφυγαν ἀπὸ τὸ ἑστιατόριο, ὁ ταμίας τηλεφώνησε στὴν Ἀστυνομία. Στὶς 12.09′ ἕνας ἀρχιφύλαξ ἔφθασε στὸ ἑστιατόριο μὲ ἕνα ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο. Ἡ σειρῆνα του ἦταν σιωπηλή. Στὶς 12.12′ ὁ ἀρχιφύλαξ τηλεφώνησε στὸ ἀστυνομικὸ ραδιοκέντρον καὶ ἔδωσε τὴν περιγραφὴ τῶν λῃστῶν, ὅπως τὴν ἄκουσε ἀπὸ τὸν ταμία. Ἕνας πελάτης εἶχε προσέξει ὅτι τὸ αὐτοκίνητο τῶν κακοποιῶν ἦταν μιὰ μαύρη Καντιλλὰκ—μοντέλλο 1948—μὲ ἄδεια ἄλλης Πολιτείας.

Λίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα ἀκούστηκε στὰ μεγάφωνα 24 ἀστυνομικῶν αὐτοκινήτων. **«Προσοχή. Πρὸς ὅλα τὰ αὐτοκίνητα. Λῃστεία. Ἐφαρμόσατε Συναγερμὸν Δ. Προχωρήσατε πρὸς τὰς θέσεις σας καὶ ἀναφέρατε».** Ἀκολούθησε δὲ καὶ περιγραφὴ τῶν κακοποιῶν καὶ τοῦ αὐτοκινήτου των. Ἦσαν κακοποιοὶ ἀπὸ ἄλλη Πολιτεία, ὡπλισμένοι καὶ πιθανὸν ἐπικίνδυνοι. Τὰ ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα διετάχθησαν νὰ παρακολουθήσουν τὴν πορεία τους καὶ νὰ ἀναφέρουν, ἀλλὰ νὰ μὴ τοὺς σταματήσουν μέχρι νεωτέρας διαταγῆς.

Στὶς 12.16′ τὰ δεκαπέντε ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα ποὺ ἀνήκουν στὸ Σχέδιον Δ, εἶχαν καταφθάσει ἀθόρυβα στὶς προσδιωρισμένες τους θέσεις, ποὺ ἐλέγχουν τὰς ἐξόδους στὸ ἀνατολικὸ τμῆμα τῆς πόλεως.

Ὁ χειριστὴς στὸ ἀστυνομικὸ ραδιοκέντρον εἶχε γυρίσει ἕνα κουμπὶ καὶ εἶχε

συνδεθῆ μὲ τὸ κέντρον ποὺ διευθύνει καὶ τὶς πέντε ἑταιρεῖες ταξί. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἑκατὸ ὁδηγοὶ ταξὶ εἶχαν λάβει τὶς ἴδιες πληροφορίες, ὅπως καὶ τὰ ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα. Στὶς 12.15′ ἕνας ὁδηγὸς ἀνέφερε ὅτι μιὰ μαύρη Καντιλλὰκ—1948—μὲ πινακίδα ἀδείας τῆς Ν. Ὑόρκης ἐπήγαινε πρὸς δυσμὰς τῆς Μάουντ Στρήτ. Κάθε λίγα δευτερόλεπτα ἀκολουθοῦσαν ἀναφορὲς καὶ ἀπὸ ἄλλα ταξί, ἕνα δὲ ἀπὸ αὐτὰ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ εἶχε ἐνοχλήσει τοὺς κακοποιοὺς μὲ τὰ φῶτα του. Στὶς 12.20′ ὁ χειριστὴς τοῦ ραδιοκέντρου ἦταν βέβαιος πλέον γιὰ τὸ καταζητούμενο αὐτοκίνητο. Ἐμελέτησε τὸν μεγάλο χάρτη στὸν τοῖχο γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ἔδωσε μιὰ σειρὰ ἀπὸ διαταγές.

Στὶς 12.22′, ἀκριβῶς 15′ λεπτὰ μετὰ τὴν διάπραξι τῆς λῃστείας, ὁ Σὲλμπ καὶ ὁ Μόνακο ἐσταμάτησαν φρενάροντες ἀπότομα, μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ξαφνικὰ ἔφραξε τὴν δίοδο ἐπάνω στὴ γέφυρα τοῦ Σιότο Ρίβερ. Αὐτὸ τὸ μέρος εἶχε διαλέξει τὸ Ἀρχηγεῖον ὡς τὸ πιὸ κατάλληλο σημεῖον. Ταυτοχρόνως, ἀπὸ τρία διαφορετικὰ σημεῖα, τρία ἄλλα ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα συνέκλιναν πρὸς τὴν διασταύρωσιν καὶ ἀπὸ τὸ καθένα πηδοῦσαν ἀστυνομικοὶ μὲ προτεταμένα τὰ περίστροφα.

Πυροβολισμοὶ δὲν ἀντηλλάγησαν. Οἱ κακοποιοὶ παρεδόθησαν ἀμέσως. «Ποτὲ δὲν εἶδα τόσους ἀστυνομικοὺς νὰ φθάνουν σ' ἕνα μέρος τόσο γρήγορα ἢ τόσο ἥσυχα», εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς λῃστὰς καθὼς τοῦ περνοῦσαν τὶς χειροπέδες.

Ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου Κολόμπους σὲ λῃστεία τραπέζης ἔγινε πρὸ ὀλίγων μηνῶν καὶ ὁ γκάγκστερ συνελήφθη ἐντὸς πέντε λεπτῶν. Ὅταν ἡ τράπεζα ἄνοιξε τὸ πρωί, ἕνας καλοντυμένος, μεσόκοπος ἄνδρας πλησίασε στὸ ταμεῖο καὶ ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ ὅπλου του ἐπῆρε 1000 δολ. Στὶς 9.35′ μπῆκε σ' ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ ἀναχωροῦσε ἀπὸ μιὰ παρακειμένη «πιάτσα», ἀπείλησε τὸν ὁδηγὸ μὲ τὸ ὅπλο του καὶ τὸν διέταξε νὰ τὸν πάῃ στὸ Γιούνιον Ντέπο.

Ὁ ταμίας ἀκολούθησε τὶς ὁδηγίες τοῦ Ὑπαστυνόμου Νάϊτ. Στὶς 9.36′ μετεδόθη ἡ περιγραφὴ τοῦ λῃστοῦ στὰ ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα καὶ τὶς ἑταιρεῖες τῶν ταξί. Ἀμέσως ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν τὸ Σχέδιον Β.

Στὶς 9.38′ ἕνας μοτοσυκλεττιστὴς σὲ περιπολία, εἶδε τὸν γκάγκστερ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο στὸ Γιούνιον Στέϊσον. Ὁ ἀστυνομικὸς φοροῦσε γάντια καὶ δὲν πρόλαβε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ ὅπλο του. Ἔτσι ὁ κακοποιὸς τὸν ἀφώπλισε καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπήδησε σ' ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο ποὺ περνοῦσε τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Ὁ ἀστυνομικὸς ἔτρεξε στὴ μοτοσυκλέττα του καὶ μετέδωσε μὲ τὸ ἀσύρματο τηλέφωνο τὰ γεγονότα στὸ κέντρον. Στὶς 9.40′ δύο περιπολικὰ αὐτοκίνητα ἐστρίμωξαν τὸ φορτηγὸ καὶ τὸ ἀνάγκαν νὰ σταματήσῃ. Ὁ γκάγκστερ παρεδόθη ἀμέσως.

Ἡ συμμετοχὴ τοῦ κοινοῦ εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ αὐξάνει συνεχῶς εἰς τὸ Κολόμπους. Οἱ ὁδηγοὶ ταξὶ ἔχουν στὸ ἐνεργητικόν τους τὴν σύλληψι ἑνὸς βιαστοῦ, ἑνὸς δολοφόνου καὶ τὴν ματαίωσι πολλῶν λῃστειῶν καὶ διαρρήξεων, μὲ τὸ νὰ διαβιβάζουν στὸ κέντρον τὶς ὑποψίες τους γιὰ ἄτομα ἢ αὐτοκίνητα.

Τὸ σύστημα τοῦ Ὑπαστυνόμου Νάϊτ ὄχι μόνον περιώρισε τὸ ἔγκλημα εἰς τὸ ἐλάχιστον εἰς τὸ Κολόμπους, ἀλλὰ ἄρχισε νὰ ἐπηρεάζῃ τὶς διάφορες Ἀστυνομικὲς Διευθύνσεις τῆς χώρας. Ἀφ' ὅτου ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ἐπίσημον περιοδικὸν τοῦ Ἔφ Μπὶ Ἄϊ—ποὺ προορίζεται κυρίως διὰ Ἀξιωματικοὺς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος—πολλοὶ ἀστυνομικοὶ κατέχοντες ἀνωτέρας θέσεις δεικνύουν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐφαρμογήν του.

«Ὅταν τὸ κοινόν», λέγει ὁ Ὑπαστυνόμος Νάϊτ, «συνεργάζεται μὲ τὴν Ἀστυνομία, οἱ κακοποιοὶ βρίσκουν τὴ ζωὴ πολὺ δύσκολη».

Μερικὰ σχολικὰ στιγμιότυπα...

Φεβρουάριος 1956.

Ἡ ζωή μας συνεχίζεται κανονικά, διαγράφοντας τὴν ἴδια τροχιὰ κάθε μέρα...

Μὰ τώρα πιὰ δὲν συναντᾶμε ἐμπόδια. Προσαρμοστήκαμε.

Ὅλα τὰ «μεγάλα», τὰ φοβερὰ», τὰ «ἀδύνατα» τὰ «ἀκατόρθωτα» γίνανε ἁπλὲς καθημερινὲς ἀπασχολήσεις, ποὺ τὶς συνηθίσαμε καὶ τὶς ἀγαπᾶμε...

Ὅλα αὐτὰ τὰ «πελώρια βάρη», ποὺ μᾶς τοποθέτησαν πάνω στοὺς ἀσθενικοὺς ὤμους μας σὰν μπήκαμε στὴ Σχολή, ἔχουν πάρει τώρα ἕνα ἀσήμαντο σχῆμα. Ἔτσι τὸ στρώσιμο τοῦ κρεβατιοῦ, τὸ πρωϊνὸ ξύρισμα, τὸ διάβασμα κι' ὅλες οἱ ἄλλες «κοπιαστικὲς» λεπτομέρειες τοῦ Σχολικοῦ μας προγράμματος, κατάντησαν πρακτικές, εὐχάριστες συνήθειες, ποὺ μᾶς τραβοῦν τὴν προσοχὴ γιατὶ τὸ ἀξίζουν...

Ἴσως νὰ κουραζώμαστε λιγάκι... Ὅμως ἡ κούραση τοῦ καθημερινοῦ προγράμματος ἐξαγιάζεται μέσα στὴ συνειδοποποίηση τῆς Ἀποστολῆς μας... Ἀπὸ τὸ πρωΐ, ἴσαμε τὸ βράδυ κοπιάζουμε... Μὰ μήπως εἴμαστε μόνοι; Ὅλα δουλεύουν μέσα στὴν πλάση... Καὶ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὰ ζῶα. Ἀκόμα καὶ τὰ ἄψυχα ὄντα...

Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ποιὰ ἀξία θἄχε ἡ ζωὴ ἂν δὲν τὴν ὁμόρφαινε ὁ μόχθος τῆς δουλειᾶς; Δίχως αὐτὸν πῶς θὰ μποροῦσες νὰ νοιώσῃς τὴν εὐτυχία τῆς ἀναπαύσεως; Δίχως αὐτὸν πῶς θὰ μποροῦσες νὰ ὀνομασθῇς ἄνθρωπος, παντοδύναμος ἄνθρωπος... πανέμορφος, περήφανος, ἀκαταμάχητος, ὡραῖος;

Ναί! Ἀγαπάω τοὺς ἀνθρώπους μ' ὅλα τους τὰ ἐλαττώματα, καὶ τοὺς ἀγαπάω περισσότερο γιατὶ μποροῦν καὶ δείχνουν τὴν Δύναμή τους δημιουργῶντας θαυμαστὰ ἐπιτεύγματα πάνω στὴ γῆ...

Εἶναι ἀλήθεια αὐτό...μεγάλη ἀλήθεια, ἔστω κι' ἂν δὲν τὴν προσέχουμε ὅσο πρέπει : Ὅλα δουλεύουν τριγύρω...

Στέκω στὸ παράθυρό μου καὶ παρατηρῶ μιὰ μέλισσα... Ἀκούραστη πετᾷ ἀδιάκοπα ἀπὸ κλαρὶ σὲ κλαρὶ γιὰ νὰ μαζέψῃ τὶς πρῶτες ὕλες ποὺ θὰ τῆς χρησιμεύσουν στὸ τελειότερο ἐργοστάσιο τῆς γῆς, ποὺ λέγεται κυψέλη... Κάτω στὸ χῶμα ἕνα μερμήγκι...ἕνα πλασματάκι τόσο δά... Γιὰ δέστε το, καλοί μου φίλοι, μὲ πόση ὄρεξη, μὲ πόση ἐπιμονὴ εἶναι ἀφοσιωμένο στὴ δουλειά του!!! Φτειάχνει χωρὶς νὰ σταματᾷ... Φτειάχνει κομψὲς ἀποθηκοῦλες, μέσα στὶς ὁποῖες, σὰν καλὸς καὶ φρόνιμος νοικοκύρης, ἀποταμιεύει τροφὴ γιὰ τὸ χειμώνα...

Πιὸ κεῖ ἕνα πουλί... Τρέχει δεξιὰ κι' ἀριστερά, δίχως νὰ ξεκουράζεται οὔτε μισὸ λεφτό... Ἀναζητᾷ τὸ φαγητὸ τῶν παιδιῶν του... Δὲν χαζεύει μπροστὰ στὶς ὄμορφες βιτρίνες τῆς φύσεως...Ἀδιάφορο τὶς προσπερνᾷ... Ὁλόκληρη ἡ προσοχή του εἶναι ἀφιερωμένη στὴ δουλειά...

Κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό μου ἕνα γαϊδουράκι... Κι' αὐτὸ δουλεύει. Καὶ μάλιστα σκληρά... Μὲ ἱδρώτα τῆς πελώριας κεφαλῆς του τρώει τὸν ἀγαπημένο του σανό... Τὸ βλέπω στὸ δρόμο νὰ σέρνῃ ὑπομονητικὰ ἕνα πελώριο φορτίο στοὺς ὤμους του, καὶ σκέφτουμαι ἂν ἔχω ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ μὴν πάρω μέρος μέσα στὴ γενικὴ δραστηριότητα τοῦ Σύμπαντος...

Γιατὶ ὅλα δουλεύουν...

Δῆτε τὰ ἀστέρια ψηλὰ στὸν Οὐρανό... Δὲν στέκουνται ποτέ. Χρόνια καὶ χρόνια τώρα κινοῦνται μὲ μαθηματικὴ μάλιστα ἀκρίβεια πάνω στὸ Στερέωμα, δίνοντας αὐτὰ τό... ὑψηλότερο παράδειγμα ἐργατικότητος...

Ρῖξτε τώρα μιὰ ματιὰ σ' αὐτὸ ἐκεῖ τὸ πολύχρωμο καὶ δροσερὸ λουλούδι ποὺ στολίζει τὴ γῆ μὲ τὰ χρώματα καὶ τὴν ὁμορφιά του... Καὶ αὐτὸ δουλεύει. Κι' αὐτὸ κοπίασε πολὺ γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ μιὰ θέση, αὐτὴ τὴ θέση στὸν ἥλιο.. Βρέθηκε κάποτε σὰν σπόρος στὰ βάθη τῆς γῆς, καὶ ξεκινῶντας ἀπὸ κεῖ βγῆκε στὸν καθαρὸ ἀέρα, διατρυπῶντας μὲ πεῖσμα, μ' ἐπιμονή, μὲ ὑποδειγματικὴ ἐργατικότητα τὸ ἔδαφος... γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ ἴσως τὸ... βαθύτερο νόημα τῆς ὑπάρξεώς μας...

Καὶ βέβαια ὅλα δουλεύουν τριγύρω...Ἐγώ, μὲ ποιὸ δικαίωμα θὰ μείνω θεατὴς ἁπλὸς τῶν κόπων τῶν συνανθρώπων μου;

Μέσα στὴ βροχὴ καὶ στὸν ἥλιο ὁ φιλόπονος γεωργὸς ποτίζει τὴ γῆ μὲ τὸν τίμιο ἱδρώτα του, ἀπὸ τὰ χαράματα ἴσαμε τὲ δειλινό...

Νυχτοξημερώνει ὁ χειροτέχνης πάνω ἀπὸ τὸν «μπάγκο» τῆς δουλειᾶς, ἐξαντλῶντας ὅλες του τὶς δυνάμεις στὴν παγκόσμια αὐτὴ μάχη τῆς ζωῆς...

Δὲν κοιμᾶται, δὲν τρώει, θυσιάζει ὅλες τὶς γήϊνες χαρὲς ὁ ἐπιστήμονας, ὁ φιλόσοφος, ὁ ἐφευρέτης, ὁ συγγραφέας, ὁ ἐρευνητὴς γιὰ τὴν πρόοδο καὶ τὴ χαρὰ τῶν συνανθρώπων του.. Ἔχει σ' αὐτὴ τὴ κατεύθυνση ἀφιερώσει τὴ ζωή του, τὴ σκέψη του, τὴ δράση του, τὴν ψυχή του, δίνοντας ἕνα πανέμορφο παράδειγμα ἐργατικότητος ἰδανικῆς...Στὰ σπίτια, στοὺς δρόμους, στὰ κέντρα, στὰ χωριά, στὶς πόλεις, ψηλὰ στοὺς αἰθέρες, ἀκόμα καὶ στὰ βάθη τῆς θάλασσας, παντοῦ ὅπου ὑπάρχει ζωή, μπαίνουν ὅλα κάθε πρωΐ σὲ κίνηση, ὑπακούοντας στὸν προαιώνιο κι' ἀθάνατο νόμο τῆς δουλειᾶς...Πῶς εἶναι λοιπὸν δυνατὸν νὰ σταθῶ ἐγὼ μακριὰ ἀπὸ τὸ μόχθο τῶν ἄλλων, νὰ ζήσω εἰς βάρος τους, νὰ γίνω παράσιτο μέσα στὸν πυρετὸ τῆς δημιουργίας τους;;;

Θὰ ἔρθῃ κάποια μέρα—ἴσως κάποια σκοτεινὰ μεσάνυχτα—ποὺ θὰ ἀκούσω μιὰν ἀδυσώπητη φωνὴ νὰ μὲ ρωτᾷ. «Γιὰ ποιὸ σκοπὸ λοιπὸν ἔζησες στὴ γῆ; Τὶ ἔκανες γιὰ τοὺς ἄλλους; Τὶ τοὺς πρόσφερες; Πῶς τοὺς ὠφέλησες; Μὲ ποιὸ τρόπο κέρδισες τὸ ψωμί σου;»

Ἔ! ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν ἀγάπη πρὸς τὴ δουλειά, πρὸς τὸν πανάγιο μόχθο, τὴν ἀνθρώπινη κούραση ποὺ τελειοποιεῖ, μᾶς διδάσκει ἡ Σχολή, μέσα στὸν ταχὺ ρυθμὸ τῶν ἐναλλασσομένων καθηκόντων μας.

Δουλειὰ καὶ ἀνάπαυση σ' ἕνα πανέμορφο Σύμπλεγμα, μᾶς δείχνουν τὸν ἀληθινὸ προορισμό μας σὰν χριστιανῶν, σὰν πολιτῶν, σὰν ὑπαλλήλων.

Ἔξω στοὺς δρόμους, στὰ Μέγαρα, στὶς φτωχογειτονιές, στὰ μαγαζιά, σ' ὅλους τέλος πάντων τοὺς τομεῖς τῆς αὐριανῆς δράσεώς μας, ἡ ζωὴ μᾶς περιμένει γεμάτη ἀπαιτήσεις. Μαθαίνουμε νὰ ἀγαπᾶμε τὸν κόπο, τὴν τάξη, τὴν πειθαρχία, τὴν ἀκρίβεια, γιὰ νὰ μπορέσουμε ἔτσι κάποτε, σὰν βαθμοφόροι, νὰ διοικήσουμε σωστά, νὰ ἐκτελέσουμε τὰ καθήκοντά μας τίμια, νὰ ὠφελήσουμε τοὺς ἑαυτούς μας καὶ τοὺς ἄλλους...

«Ὁ ἐργαζόμενος τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐμπλησθήσεται ἄρτων· οἱ δὲ διώκοντες μάταια ἐνδεεῖς φρενῶν», λέει ἡ Ἁγία Γραφή.

Κι' ἐργαζόμαστε «τὴν γῆν» τῆς ἁρμοδιότητός μας μὲ ὄρεξη, σὰν φιλόπονοι ἐργάτες... Καὶ ἡ μεταβολὴ ποὺ συντελεῖται μέσα μας εἶναι ἀπροσδόκητη...

Αὐτὸ τὸ καταλαβαίνουμε καλὰ κάθε Κυριακὴ ποὺ ἔχουμε «ἔξοδο».

Μὲ πόση ἐπιμέλεια προσέχουμε τὴν ἐμφάνισή μας!!! Πόσο προσεκτικοὶ εἴμαστε στὸ δρόμο!!! Πόσο περήφανο εἶναι τὸ παράστημά μας, πόσο περήφανα βαδίζουμε, πόσο ἀξιοπρεπὴς εἶναι ὁ τρόπος ποὺ κινούμαστε!!!

Δὲν κάνουμε, δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε, κακὴ χρήση τῆς ἐλευθερίας μας... Κάτι μᾶς ἔχει δέσει σφιχτὰ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Σχολῆς.

Σὰν μιὰ οἰκογένεια εἴμαστε ὅλοι μαζί. Ἡ Σχολὴ εἶναι τὸ σπίτι μας, ἕνα σπίτι ζεστό, φιλόξενο, ἀκριβό, ἀγαπημένο...Τὴν ἱστορία της δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ποτὲ ἡ συνείδησή μας νὰ τὴν ἀμαυρώσουμε μὲ ὁποιαδήποτε ἀταίριαστη στὴν μαθητική μας ἰδιότητα ἐκδήλωση...

Ἔτσι οἱ δικοί μας μένουν κατάπληκτοι μὲ τὴν ἀλλαγή μας. Δὲν χορταίνουν νὰ μᾶς καμαρώνουν, νὰ μᾶς χαίρωνται. Μᾶς λένε, ὅλο μᾶς λένε, ὅτι γινήκαμε νοικοκύρηδες, ὅτι σοβαρευτήκαμε, πὼς γίναμε ἀληθινοὶ πιὰ ἄντρες...

Τὸ πρόγραμμα τῆς Σχολῆς προβλέπει «ἐκκλησιασμὸ» τὴν Κυριακὴ τὸ πρωΐ... Κι' ὅταν πηγαίνουμε, καταλαβαίνουμε καλὰ πόσο πολὺ ἡ Σχολὴ ἔχει ζεστάνει τὶς ψυχές μας, πόσο προσεκτικὰ τὶς ἔχει ὀργώσει, ὥστε νὰ δέχωνται τὸν κάθε σπόρο τοῦ Οὐρανίου σπορέως μὲ κατάνυξη ἀπέραντη...

Καθαροί, γαληνεμένοι, πλημμυρισμένοι πίστη κι' εὐλάβεια, βρίσκουμε μέσα στὸν Ναὸ μιὰν εὐκαιρία νὰ ἀποθέσουμε κάθε μέριμνα βιωτική, γιὰ νὰ ὑποδεχτοῦμε τὸν βασιληᾶ τῶν "Ολων, ποὺ ἔχει στήσει τὸ θρόνο Του στὴ Σχολή...

Μὲ προσευχὴ ξεκινᾶμε κάθε πρωΐ γιὰ τὸ καθημερινὸ πρόγραμμα...καὶ μὲ κοινὴ εὐλαβικὴ προσευχὴ μέσα στὸ ἑστιατόριό μας, κλείνουμε τὴν κάθε μέρα μας, κάθε βράδυ στὶς 10...

***

Πρὶν δυὸ μέρες τελείωσαν καὶ οἱ ἐξετάσεις μας τοῦ πρώτου διμήνου...

Σὲ 13 μαθήματα διαγωνιστήκαμε... Μαθήματα πολλὰ καὶ διάφορα...'Επιστημονικὰ καὶ ἀστυνομικά... Μαθήματα ψυχολογίας τοῦ ὄχλου, 'Επιστημονικῆς 'Ανακριτικῆς, Ποινικά, Δικονομικά, 'Ιατρικά, ἰατροδικαστικά...

Μαθήματα Σχεδιαγραφίας, 'Ελληνικῶν, 'Αγγλικῆς γλώσσης...

Μαθήματα 'Επιστημονικῆς 'Αστυνομίας, Νόμων, Κανονισμῶν, Πρακτικῆς 'Αστυνομίας, Συνταγματικοῦ Δικαίου.

"Υλη ἐπιμελημένη, εὐρύτατη, πλούσια...κατάλληλη γιὰ αὐριανοὺς βαθμοφόρους τῆς 'Αστυνομίας, ποὺ εἶναι ἡ τελευταία λέξη τῆς παγκόσμιας μόδας... Παράλληλα Διαλέξεις μὲ πολύτιμο περιεχόμενο...Διαλέξεις στὸ μάθημα τῆς Κοινωνιολογίας, ποὺ δὲν μπορεῖ κανένας ἄλλος, ἔξω ἀπὸ τὴ Σχολή, νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι τὸ διδάσκεται καλλίτερα ἀπὸ μᾶς. Γιατὶ ὁ Καθηγητής μας, εἰδικευμένος στὰ ζητήματα τῆς Κοινωνιολογίας, φύσει καὶ θέσει ἐρευνητὴς τῶν Κοινωνικῶν συστημάτων καὶ παληὸς ἐμπειροπόλεμος πολέμιος τοῦ Κομμουνισμοῦ, μπορεῖ νὰ καταλάβῃ ὁποιαδήποτε Πανεπιστημιακὴ ἕδρα τοῦ κόσμου καὶ νὰ συγκριθῇ μὲ τοὺς καλλίτερους ἐρευνητὰς καὶ ἐργάτας τῆς Κοινωνιολογίας, ὄχι ἁπλῶς σᾶν ἴσος πρὸς ἴσους, ἀλλὰ σᾶν ἕνας ἀνάμεσα στοὺς πολλούς...

Καὶ πόσα πράγματα δὲν μᾶς δίδαξε!!! Μάθαμε ἐπὶ τέλους μὲ κάθε λεπτομέρειαν ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ πολυθόρυβη Κομμουνιστικὴ θεωρία, πῶς ἐμφανίστηκε στὴ γῆ, ποῦ ἐφαρμόστηκε, τὶ ἐπιδιώκει, μὲ ποιὰ μέσα ζητάει νὰ ἐπιβληθῇ...

Αὐτὸ τὸ μάθημα θάπρεπε ὑποχρεωτικὰ νὰ τὸ παρακολουθοῦν ὄχι μονάχα οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι μὰ καὶ ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ πολῖται ποὺ θέλουν νὰ λέγωνται "Ελληνες καὶ πολεμοῦν τὸν Κομμουνισμό...

'Ο Καθηγητής μας αὐτός, γνώριμος πιὰ καὶ θαρραλέος κοινωνικὸς ἀγωνιστής, εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς καρδιᾶς μας, γιατὶ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Διευθυντή μας...

'Ο ἴδιος μᾶς διδάσκει τὸ μάθημα τῆς Κοινωνικῆς 'Αγωγῆς, ὄχι σᾶν ψεύτικη ἐκδήλωση μοντερνισμοῦ, ἀλλὰ σᾶν πολιτισμὸ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος...

Μαθαίνουμε ἔτσι τὸν ἑαυτό μας, αὐτὸ τὸν ἄγνωστο κόσμο ποὺ ζῇ μέσα μας καὶ μᾶς σπρώχνει σὲ χίλιες ἀπίθανες κατευθύνσεις... Παράλληλα κι' ἄλλες διαλέξεις ἐξ ἴσου πολύτιμες καὶ ἀπαραίτητες στὴ δουλειά μας...

Διαλέξεις Τουρισμοῦ...Διαλέξεις Πολιτικῆς 'Αμύνης... Διαλέξεις 'Ηθικῆς 'Αγωγῆς, ποὺ τονώνει τὴν πίστη μας καὶ μᾶς δίνει τὴν μοναδικὴ συνταγὴ τῆς εὐτυχίας... Μ' αὐτὰ τὰ μαθήματα αὐξάνονται οἱ γνώσεις μας καὶ πολλαπλασιάζονται τὰ ἐφόδιά μας γιὰ τὸν κοινωνικὸ ἀγώνα ποὺ μᾶς περιμένει αὔριο...

***

Κι' ἕνας ἐπίλογος «ἐκτὸς προγράμματος»...

Μιὰ ἐπίσκεψη στὸ Νεκροτομεῖο, κι' ἕνα μάθημα ἰατροδικαστικῆς πάνω σὲ δυὸ ἀνδρικὰ πτώματα...

Θλιβερὴ σελίδα!!! μὰ τόσο διδακτική!!!

"Ενα πτῶμα ἀνθρώπινο πάνω στὸ ἰατροδικαστικὸ τραπέζι...

'Απὸ κάποια πληγὴ τρέχει ἀκόμα τὸ τελευταῖο αἷμα...τὰ μάτια κλειστά... τὸ στῆθος ἀκίνητο...τὰ μέλη παγωμένα... Κι' ἕνα μαχαίρι νὰ σχίζῃ τὶς σάρκες κάθετα ἀπὸ τὸ σαγώνι ἴσαμε τὴν «ἠβικὴ σύμφυση»...

Μὲ τὸν κ. Καψάσκη λοιπὸν Καθηγητὴ στὸ Νεκροτομεῖο, διδαχτήκαμε τόσες πολλὲς μεγάλες ἀλήθειες...

Ὄχι ἁπλῶς ξερὰ πῶς εἶναι τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ καὶ πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ διαγνώσουμε τὴν αἰτία ἑνὸς θανάτου, ἀλλὰ πιὸ πολὺ καὶ κυρίως τ ὶ ε ἶ ν α ι ὁ ἄ ν θ ρ ω π ο ς, πόσο μηδαμινὸς κι' ἐλάχιστος εἶναι μπροστὰ στὸ θάνατο, καὶ πόσο μάταια εἶναι ὅλα τὰ ἐγκόσμια ἀγαθά...

Πασχίζει νὰ πλουτίσῃ, νὰ φτάσῃ ψηλά, σκοτώνει, φορτώνει τὴν ψυχή του μὲ κρίματα, γίνεται μεγάλος καὶ τρανός...

Κι' ὅμως λάσπη εἶναι...Καὶ στὴ γῆ ἐπιστρέφει κάποτε... Καὶ μένει μονάχα ἡ ἀνάμνηση...ἡ ἀνάμνηση τῶν πράξεών του...Ὁ θ ά ν α τ ο ς!!! Πολλοὶ ἐνοχλοῦνται μ' αὐτὴν τὴν λέξη...Τὴν ἔχουν διαγράψει ἀπὸ τὸ λεξιλόγιό τους...Κτυπᾶν ξύλα φοβισμένοι, ὅταν τὴν ἀκοῦν...Ὅμως ἢ τὸ θέλουν ἢ δὲν τὸ θέλουν μιὰ μέρα θὰ πεθάνουν...Γιατὶ δὲν ἑτοιμάζουν τὴν ψυχή τους γιὰ νὰ ὑποδεχτοῦν μιὰ μέρα τὸ Θεό;

Ὁ θάνατος δὲν εἶναι πιὰ ὁ ἀπαίσιος μπαμπούλας τῶν παληῶν χρόνων. Ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία τὸν ἐξαγίασε, τοῦδωσε τὴ σωστὴ θέση...Εἶναι μονάχα ἡ γέφυρα ἀπὸ ἕνα κόσμο στὸν ἄλλον, σ' ἐκεῖνον τὸν ὡραῖο καὶ μαγευτικό, ὅπου ὅλα εἶναι εὐχάριστα, γαλάζια, χαρούμενα...Νὰ γιατὶ ἀξίζει νὰ θυσιάσῃς τὴ ζωή σου γιὰ κάποιο Ἰδανικό!!!

***

Πρὶν λίγες μέρες χιόνισε...

Καὶ ἡ Σχολὴ ντύθηκε στὰ νυφικά της...Κανένα βέβηλο πόδι δὲν τολμοῦσε νὰ μολύνῃ τὸν λευκὸ παρθενικὸ χιτώνα της...

Ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ Διδακτηρίου μας βλέπαμε μπροστά μας ἕνα μαγευτικὸ θέαμα, σπάνιας ὀμορφιᾶς...

Σᾶν ἑκατομμύρια κατάλευκα ἔντομα, οἱ μικρὲς τουλίπες τοῦ χιονιοῦ, τριγύριζαν ἀπ' ἔξω χορεύοντας ἕναν τρελλὸ χορό...Κι' ὕστερα κουρασμένες ἀποκαμωμένες ἀπὸ τὰ παιχνίδια τους πέφτανε πάνω στὴν ὁλόλευκη πίστα τῆς γῆς νὰ ξεκουραστοῦν, νὰ ἡσυχάσουν, κι' ἐκεῖ νὰ πεθάνουν γιὰ πάντα ἀπὸ τὶς δολοφονικὲς ἀχτίδες τοῦ ἥλιου.... Χιλιάδες ἄσπρες πίκες πάνω σ' ἕνα ὅμορφο ζωγραφικὸ πίνακα...Τὸ χιόνι... Λένε πὼς φέρνει εὐτυχία...Δὲν ξέρω...Τὸ μόνο ποὺ εἶδα εἶναι ὅτι μᾶς παρουσίασε μιὰ μεγαλειώδη εἰκόνα, κι' ἀλλάξε τὴν ὄψη τῆς πλάσεως...

Κι' ὕστερα οἱ ἐκλογές... Ὁ κόσμος μὲ τὰ ἐκλογικὰ βιβλιάρια στοὺς δρόμους, μὲ τὶς ἐφημερίδες, μὲ ζωηρὲς συζητήσεις, μὲ ἀντεγκλήσεις, μὲ φανατισμό...

Κι' ἐμεῖς στὴν ἄκρη δίχως καμμιὰ ἀπολύτως ἐκδήλωση φανατισμοῦ,νὰ ἐπιβάλουμε τὴν τάξη...

Ἔχουμε κι' ἐμεῖς τὰ φρονήματά μας... Ψηφίσαμε κι' ἐμεῖς τὸν ἐκλεκτό μας, ἀλλὰ στὴν πολιτικὴ μάχη τοῦ πεζοδρομίου καὶ τῆς ψηφοθηρίας, ὅπου «ἄλλος ἄλλα ἔλεγεν», εἴμασταν οἱ μόνοι δεδικαιολογημένοι ἀπόντες...

Καὶ τὸ Ἔθνος ὁλόκληρο μᾶς ἀπένειμε μιὰν εὔφημο μνεία.

Ἡ Σχολὴ Ἀρχιφυλάκων διατέθηκε γιὰ ὑπηρεσία στὸ Θησεῖο, στὸ ἕνατο Τμῆμα... Εἶναι ἕνα Τμῆμα πεντακάθαρο, μὲ εὐγενικοὺς ἀξιωματικούς, καλόκαρδους ὑπαλλήλους καὶ πρὸ παντὸς ἐκλεκτὴ κουζίνα. Κι' ὅταν γυρίσαμε ἀπὸ τὰ ἐκλογικὰ Τμήματα κουρασμένοι, βρήκαμε ἕνα καλομαγειρεμένο φαγητὸ νὰ μᾶς περιμένῃ κι' ἕναν ἐξαιρετικὸ συσσιτιάρχη Ἀρχιφύλακα νὰ μᾶς περιποιῆται μ' ἐνθουσιασμό...Τὸν διαβεβαιοῦμε ὅτι πάντα θὰ τὸν θυμώμαστε...

*

Γυρνῶντας στὴ Σχολὴ ριχτήκαμε μὲ καινούργιες δυνάμεις στὸν ἀγώνα τοῦ ἑξαμήνου, βέβαιοι ὅτι ὅλα θὰ πᾶνε καλά...

Καὶ ἡ ζωή μας συνεχίζεται κανονικά...

ΕΝΑΣ ΔΟΚΙΜΟΣ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΑΣ
Σ.Κ.Π.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
Κ. Σ. ΜΑΝΙΔΑΚΗ
ΠΡΟΣ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

«Ἐπιθυμῶ νὰ κάμω τὸν τελικὸν ἀπολογισμὸν τῆς συμβολῆς τῶν ὑφ' ὑμᾶς Σωμάτων εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἐκλογῶν τῆς 19ης Φεβρουαρίου.

Λόγῳ τῶν συνθηκῶν αἱ ὁποῖαι ἐδημιουργήθησαν, ὁ ἀγὼν διεξήχθη μὲ πεῖσμα τὸ ὁποῖον ἐνέκλειε σοβαρωτάτους κινδύνους νὰ διασαλευθῇ ἡ τάξις, ἥτις εἶναι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ νὰ ὑπάρξῃ ἐλευθερία, ἄνευ τῆς ὁποίας αὐτὴ αὕτη ἡ ἔννοια τῶν ἐκλογῶν χάνει κάθε δημοκρατικὸν περιεχόμενον.

Κατὰ ὁμόφωνον ἐν τούτοις διαπίστωσιν, αἱ ἐκλογαὶ ὑπῆρξαν ὑποδειγματικαὶ τόσον ἀπὸ ἀπόψεως τάξεως, ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐλευθερίας πρό, κατὰ καὶ μετὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐκλογῶν.

Τὰ μοναδικὰ καὶ ὅλως ἀσήμαντα προεκλογικὰ μικροεπεισόδια Αἰγίου καὶ Γαργαλιάνων, οὐδαμῶς μεταβάλλουν τὴν συνολικὴν ἀρίστην εἰκόνα.

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο βεβαίως ὀφείλεται καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν ὡριμότητα καὶ τὰ φύσει ἥμερα ἤθη τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Τὸ ἀκοίμητον ἐν τούτοις πάθος ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὰς πολιτικὰς καὶ ἀτομικάς των ἐλευθερίας, τῶν ὁποίων ὑπάτη βεβαίωσις εἶναι ἡ ἐλευθερία τῆς ψήφου, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ παραμείνῃ ἥρεμον καὶ νὰ μὴν ἐκσπάσῃ εἰς ἔκρηξιν ὀργῆς, ἐὰν ὁ κάθε πολίτης δὲν ἦτο ἀπολύτως βέβαιος, ὅτι τὰ Κρατικὰ ὄργανα καὶ ἰδιαιτέρως τὰ ἀρμοδιώτερα ὅλων Σώματα Ἀσφαλείας δὲν ἠγρύπνουν ὡς φιλικοί, ἥρεμοι ἀλλὰ καὶ αὐστηροὶ καὶ ἀμερόληπτοι παραστάται τῶν δικαιωμάτων του.

Οὕτω, ἡ ἥρεμος συμπεριφορὰ τῶν πολιτῶν, ἀποτελοῦσα ἐκδήλωσιν τῆς πρὸς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας ἐμπιστοσύνης, εἶναι ἡ πειστικωτέρα ἀπόδειξις ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες, Ἀξ/κοὶ καὶ Ὁπλῖται τῆς Β. Χωρ/κῆς καὶ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐξεπλήρωσαν πλήρως καὶ ὀρθῶς τὸ καθῆκόν των.

Ἐλπίζω ὅτι, ἡ τόσον πανηγυρικὴ αὕτη ἀναγνώρισις θὰ θεωρῆται ἀπὸ ὅλους σας ὡς πλήρης καὶ ἐπαρκὴς ἠθικὴ ἀμοιβή, διὰ τοὺς τόσους κόπους καὶ τὰς τόσας προσπαθείας τὰς ὁποίας κατεβάλατε καὶ τὰς ὁποίας γνωρίζω πολὺ καλά.

Ἐπιθυμῶ ἐν τούτοις νὰ προσθέσω καὶ τὰ προσωπικά μου συγχαρητήρια, τὰ ὁποῖα παρακαλῶ νὰ διαβιβάσετε καὶ εἰς ὅλους τοὺς ὑφ' ὑμᾶς.

Ἐπείσθην ἅπαξ ἔτι, ὅτι οἱ Ἀξ/κοὶ καὶ Ὁπλῖται καὶ τῶν δύο Σωμάτων, παρὰ τὰς δυσκόλους συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας εὑρίσκονται δὲν ἐπιθυμοῦν τίποτε διακαέστερον, παρὰ νὰ αἰσθάνωνται ἑαυτοὺς κατωχυρωμένους ἐναντι ἐκνόμων μεταχειρίσεων, διὰ νὰ ἐκτελοῦν ἀκέραιον τὸ καθῆκόν των καὶ ὡς Κρατικὰ ὄργανα τάξεως καὶ ὡς ἐλεύθεροι ἄνθρωποι.

Δι' ἐμὲ θὰ εἶναι μεγάλη ἱκανοποίησις, ἐὰν ἡ προσωρινὴ παρουσία μου ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δύο Σωμάτων Ἀσφαλείας συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ὑπάρξῃ αὐτὸ τὸ αἴσθημα ἀσφαλείας».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Φεβρουαρίου 1956

Ὁ Ὑφυπουργὸς

ΣΤΥΛ. ΜΑΝΙΔΑΚΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυν. Σώματος, οἱ ἀστ/κες Μπίρμπας Θ., Λυμπερόπουλος Κ., Τσάτσαρης Χρ., Καραβελάκης Γ., Παπαρῆς 'Ελ., Βραχιώτης Παν., Τασιόπουλος Δ., Οἰκονόμου Εὐάγ., Μπέλεσης Θ. καὶ Μπαμπαρούτσης Ι.

—'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυν. Σώματος διὰ λόγους ὑγείας, ὁ 'Αρχιφύλαξ Περατινὸς Γ. καὶ ὁ ἀστυφύλαξ 'Αγγελόπουλος Εὐαγ.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ

—'Ο κ. 'Υφυπουργὸς Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων διὰ διαταγῆς του ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του πρὸς τὸν Διοικητὴν τῆς 'Υποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως 'Αθηνῶν, 'Αστυν. Δ/ντὴν Α' κ. Καραμπέτσον Εὐάγ., διότι κατὰ τὰς ἐπανειλημμένας ἀπεργίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Η.Ε.Μ. καὶ κατὰ τὴν ἀπεργίαν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἰδιωτικῶν ἀστικῶν λεωφορείων τῆς 21-1-56 ἔλαβεν ἅπαντα τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα, δι' ὧν ἀντιμετωπίσθησαν ἐπιτυχῶς αἱ ἀπεργίαι αὗται, ἐτηρήθη ἡ τάξις καὶ ἀπεφεύχθη ἡ ταλαιπωρία τοῦ ἐπιβατικοῦ κοινοῦ.

—'Ο κ. 'Υφυπουργὸς 'Εσωτερικῶν ἐχορήγησε ὑλικὴν ἀμοιβὴν εἰς τὸν ἀστ/κα τῆς 'Υποδ/σεως Γεν. 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν, Παλοῦκον Θεόδ., διότι καὶ οὗτος συνέβαλεν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν ἀνωτάτων κομμουνιστικῶν στελεχῶν.

—'Υπὸ τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυν. Σώματος ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τὸν ἀστ/κα Χατζηγιάγκον 'Αλ., διότι τὴν 15-1-56 καὶ ὥραν 10.30' ἐκτελῶν ὑπηρεσίαν εἰς τὸ Μουσεῖον Μπενάκη, ἔνθα ἐλάμβανε χώραν ἡ ξενάγησις τοῦ 'Εθνικοῦ 'Ιδρύματος δωρεὰν διὰ τὸ κοινὸν καὶ εἰς παράκλησιν τῆς ξεναγοῦ κ. Σειραδάκη πρὸς τὸ ἀκροατήριον, ὅπως τὶς τοῦ ἀκροατηρίου προσφερθῇ δι' αἱμοδοσίαν διὰ τὸν ἀσθενῆ Πρεβὲν Αὐγουστίνον ἔχοντα ἐπιτακτικὴν καὶ ἄμεσον ἀνάγκην μεταγγίσεως αἵματος, ἐδήλωσε μόνον αὐτὸς ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ δώσῃ τὴν ἀπαιτουμένην ποσότητα αἵματος διὰ τὴν διάσωσιν τοῦ ὡς ἄνω ἀσθενοῦς, πρᾶγμα ὅπερ καὶ ἔπραξε δώσας 300 γραμμάρια αἵματος δωρεάν.

—Διὰ Διαταγῆς τοῦ 'Υπουργείου 'Εθνικῆς 'Αμύνης ἀπενεμήθη τὸ 'Αναμνηστικὸν Μετάλλιον 'Εθνικῆς 'Αντιστάσεως εἰς τοὺς: 'Αστυνόμον Β' κ. Μιχαλόπουλον Στ., 'Υπαστυνόμον Α' κ. Καπετανίδην Εὐάγ. καὶ 'Ανθυπαστυνόμον κ. Παπαλεξόπουλον 'Αλ.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ

'Η ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας συνεχίζεται κανονικὰ κάθε ἑβδομάδα, μέσα στὶς πιὸ εὐοίωνες συνθῆκες καὶ ἀνάμεσα σὲ ἐκδηλώσεις ἀγάπης τοῦ κοινοῦ.

Ὕστερα ἀπὸ κάθε ραδιοφωνικὸ πρόγραμμα φθάνουν στὸ Τμῆμα Πνευματικῆς 'Αγωγῆς τῆς Σχολῆς, δεκάδες συγχαρητήρια γράμματα, γεμᾶτα ἐπαίνους γιὰ τὴν ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας, τὴν ὁποίαν ἔγκυροι ραδιοφωνικοὶ κύκλοι τῶν 'Αθηνῶν κατατάσσουν στὶς τελειότερες καὶ καλλίτερες ἐκπομπὲς τῆς 'Ελλάδος.

Μὲ ὅλως ἰδιαίτερη χαρὰ πρέπει ν' ἀναφερθῇ τὸ πάρα κάτω γράμμα τῆς εὐγενεστάτης καὶ ἀριστούχου τοῦ πιάνου κυρίας Ὄλγας Δεληγιάννη, ἡ ὁποία δίνει μιὰ

παραστατικὴ εἰκόνα τῆς τελειότητος τῶν ἀστυνομικῶν ἐκπομπῶν, ἀπὸ τεχνικῆς πλευρᾶς.

«Ἀγαπητὴ Ἐκπομπὴ

Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον παρακολουθῶ κάθε ἐκπομπή σας εἰς τὴν κάθε ἐκδήλωσίν της, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ἐργασία τῆς ἐκπομπῆς τῆς 25-1-46 ξεπερνοῦσε κάθε προηγουμένη τοιαύτη.

Δὲν ξέρω ἂν ὑπερβάλλω, μὰ κάθε ραδιοφωνικὴ ἐκδήλωσις δὲν πιστεύω νὰ εἶναι τόσον συστηματοποιημένη ἐργασία σὰν τῆς ἐκπομπῆς αὐτῆς.

Ἕνα κομμάτι μέσα ἀπ' τὴ ζωή. Ὅλα ὡραῖα συνδεδεμένα, ἁρμονικά, ἀποτελοῦσαν ἕνα καλλιτεχικὸ σύνολο.

Ἡ προσπάθεια αὐτὴ πρὸς ὅλας τὰς κοινωνικὰς κατευθύνσεις, γεμάτη ζωή, κοινωνικότητα, πραγματικότητα, παραδείγματα ποὺ φθάνουν στὸ βάθος κάθε δύστροπης καρδιᾶς καὶ κάνουν ἕνα καθρέπτισμα τῆς Ἀστυνομίας καὶ τῆς ὅλης ἐργασίας της στὸν πρωτεύοντα ρόλο ποὺ ἐπιδίδεται μέσα στὴν κοινωνία.

Αὐτὰ ἀποδεικνύουν ἐμπράκτως πλέον ὅτι τὸ σύνολο τῆς Ἀστυνομίας καταλαμβάνει μέγα μέρος στὴ καρδιὰ τῆς κοινωνίας.

Ἐπανέρχομαι στὴν ἐκπομπή σας, τὸ μέρος τῆς πρόζας μὲ τὸ «μὲ ὡραία μουσικὴ ὑπόκρουση, φόντο» εἰς τὸ σύνολόν της ἀπόδειξεν ὅτι ἦτο πολὺ καλὴ καὶ ἐπιμελημένη ἐργασία. Μὲ τὴ βοήθεια λίγης φαντασίας, ἀκούοντας τὰς ὡραίας περιγραφικὰς εἰκόνας, νομίζει κανεὶς ὅτι παρίσταται αὐτόπτης μάρτυς τῆς ὅλης σκηνῆς, ὅτι τὴν βλέπει μπροστά του νὰ διαδραματίζεται.

Μὲ χαρὰν ἐκφράζω τὰ εἰλικρινῆ μου συγχαρητήρια καὶ τὰς καλλιτέρας εὐχάς μου, διὰ τὴν πρόοδον τῆς ἐκπομπῆς σας.

Ἐὰν δὲ τοῦτο ἐπιτρέπεται, τὰ συγχαρητήριά μου στὸ συνεργάτη σας δόκιμο Ἀρχιφύλακα Σπῦρο Πηλό, διὰ τὰ ὡραῖα παραδείγματα τῆς ζωῆς ποὺ παίρνει καὶ ἀποδίδει τόσο ζωντανά, παραστατικά!

Πιστεύουσα ὅτι θὰ συνεχίσῃ μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τὴν ἀνάλυσι καὶ τὴν ἐπίθεσί του κατὰ τῆς κοινωνίας, διὰ τὰ δράματα ποὺ περικλείει μέσα στὴν πυκνή της ὁμίχλη, ποὺ ὀλίγοι τὰ ἐννοοῦν ἀσχέτως ἂν τὰ ζοῦν».

Μὲ φιλικὰ αἰσθήματα

Ὄλγα Δεληγιάννη

Πρέπει ἐπίσης νὰ μνημονευθῇ (καὶ νὰ ὑπογραμμισθῇ μάλιστα ἡ ἀξία του) ἕνα ἀκόμα γράμμα, ποὺ ἐλήφθη στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή, σταλμένο ἀπὸ τὴν γνωστὴ συγγραφέα καὶ ποιήτρια δίδα Νίνα Γεωργίου, ἡ ὁποία, ἀφοῦ δηλώνει στὴν ἀρχὴ ὅτι εἶναι τακτικὴ ἀκροάτρια καὶ θερμὴ θαυμάστρια τῆς ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας, προσθέτει :

«...Ἡ ποικιλία τοῦ προγράμματός σας, τὸ διαλεχτό του περιεχόμενο καὶ τὰ ζωντανά, λογοτεχνικὰ λόγια του, μοῦ γεννοῦν τὴν ἐπιθυμία νὰ σᾶς τείνω μὲ μεγάλη συγκίνηση τὸ χέρι, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μοῦ κάνετε τὴν τιμὴ νὰ μὲ θεωρήσετε φίλη καὶ θαυμάστρια τῆς ὅλης πνευματικῆς σας κινήσεως».

Καὶ τελειώνει:

«...Μιλήσατε πολὺ μέσα στὴν καρδιά μου, μιλήσατε ἔντονα μὲ τὴν ἐκπομπή σας σχετικῶς μὲ τὸ «σπίτι τοῦ Θεοῦ». Καὶ μιλήσατε ἀκόμα πιὸ βαθειά, καὶ μὲ κάνατε μάλιστα νὰ κλάψω, γιατὶ συμβαίνει νἄμαι κι' ἐγὼ μιὰ ὀρφανὴ κοπέλλα χωρὶς προστάτη, ποὺ πάλαιψε ὁλομόναχη στὴν Κοινωνία στῆθος μὲ στῆθος...».

«...Νὰ μοῦ ἐπιτρέψητε, σᾶς παρακαλῶ πολύ, μαζὶ μὲ τὰ πολλὰ θερμὰ συγχαρητήριά μου, νὰ καταφεύγω στὶς δύσκολες ὧρες τῆς ζωῆς μου σὲ σᾶς, ποῦ ἀλλοῦ; Στὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ ἐσεῖς ἀντιπροσωπεύετε γιὰ μένα τὴν Θρησκεία, τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Οἰκογένεια, καὶ γιατὶ ἡ ἐκπομπή σας εἶναι γιὰ κάθε ἄνθρωπο ἕνας εἰ-

λικρινὴς φίλος, ὅλο κατανόηση, παρήγορα λόγια καὶ ἠθικὲς ἱκανοποιήσεις...»

Ἡ ἴδια μάλιστα συγγραφεὺς καὶ ποιήτρια εἶχε τὴν καλωσύνη ν' ἀποστείλη μὲ ἰδιόχειρη ἀφιέρωσή της, στὸν Διευθυντὴ τοῦ Τμήματος Πνευματικῆς Ἀγωγῆς κύριο Νικόλαο Ἀρχιμανδρίτη, ἕνα θαυμάσιο μυθιστόρημά της ποὺ ἔχει τίτλο «Στὸν ἴσκιο τῆς στοργῆς» μαζὶ μὲ δυὸ ὑπέροχα ποιήματά της (ἕνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα καὶ δημοσιεύεται σ' ἄλλη στήλη τοῦ περιοδικοῦ) σὰν ἐκδήλωση τοῦ θαυμασμοῦ της πρὸς τὸ «πολύτιμο ἔργο» του.

Ὑπὸ αὐτὲς τὶς τόσο ἐλπιδοφόρες προϋποθέσεις γιὰ τὸ μέλλον τῶν ραδιοφωνικῶν προγραμμάτων τῆς Ἀστυνομίας, προσετέθηκαν ἀκόμα δυὸ ἐκπομπές, στὸ δεκαπενθήμερο ποὺ πέρασε, οἱ ὁποῖες γνώρισαν πρωτοφανῆ ἐπιτυχία...

—Ἡ μία τῆς 8-2-1956, πλαισιωμένη ἀπὸ τὴν ἐκλεκτὴ ὀρχήστρα τοῦ Σταύρου Ρουχωτᾶ καὶ ἀνάμεσα σὲ σπάνια λογοτεχνικὰ κείμενα, παρουσιάστηκε σὰν μιὰ ἄριστα ἐπιμελημένη ραδιοφωνικὴ ἐργασία, ποὺ θαυμάστηκε ξεχωριστὰ ἀπὸ τὸ κοινό.

Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ τραγούδησε ἡ διάσημη γερμανίδα τραγουδίστρια Κατερίνη Βαλέντε, ἡ Μπέμπα Κυριακίδου, ἡ Φραντζέσκα Ἰακωβίδου, ὁ Νῖκος Παπαδάκης καὶ ὁ Μίμης Ἐλευθεριάδης καὶ μεταδόθηκαν καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πάνω σὲ θέματα ἀστυνομικῆς φύσεως.

—Ἡ ἄλλη, τῆς 15-2-1956, πλούσια, ζωντανή, εὐχάριστη, ἐγοήτεψε κυριολεκτικὰ τοὺς ἀκροατάς της, γιατὶ παρουσιάστηκε σὰν ἕνα σφιχτοδεμένο, ἁρμονικό, μουσικὸ σύνολο μὲ μικρὲς χαριτωμένες ἐρωτικὲς ἱστοριοῦλες καὶ ὅμορφα τραγούδια. Ἐντύπωση προξένησαν μάλιστα τρεῖς μεγάλες διεθνεῖς κινηματογραφικὲς, ἐπιτυχίες, καὶ ἰδιαίτατα μία κινεζικὴ μουσική, ἀπὸ δίσκο ποὺ δὲν ὑπάρχει στὴν Ἑλλάδα.Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ τραγούδησε ἐπίσης καὶ ὁ γνωστὸς καλλιτέχνης τοῦ τραγουδιοῦ, ἀστυφύλαξ τῆς Σχολῆς, Ματθαῖος Φελώνης, ὅμορφα δημοτικὰ τραγουδάκια.

—(Τὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα τῆς Ἀστυνομίας τὰ παρουσιάζει τακτικὰ ὁ Μίμης Φραγκιουδάκης καὶ τὰ ἐπεξεργάζεται τεχνικὰ ὁ Γιάννης Πορετσᾶνος. Συμμετέχει πάντα ὁ καλλιτέχνης τῆς πρόζας Τᾶσσος Γκούβας. Κείμενα, ἐπιμέλεια, τεχνικὴ ἐπίβλεψις, ραδιοσκηνοθεσία: Τμήματος Πνευματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς) .

—Ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολὴ εὐχαριστεῖ θερμὰ ὅλους τοὺς καλοὺς συνεργάτας της τοῦ Σταθμοῦ Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ ἰδιαίτερα τὸν Διευθυντή του, τὸν εὐγενικὸ κ. Νῖκο Φατσέα, γιὰ τὶς ἑκάστοτε τεχνικὲς διευκολύνσεις του.

***

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

—Εἰς τὴν Ἐθνικὴν ὁμάδα Ἐνόπλων Δυνάμεων συμπεριελήφθη τελευταίως ὡς τακτικὸν μέλος καὶ ὁ ἀστυφύλαξ—ποδοσφαιριστὴς Πολύζος Εὐθύμιος.

Τὴν 22 Ἰανουαρίου 1956 ἡ Ἀστυνομικὴ ὁμὰς καλαθοσφαίρας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἀστυνόμον β' κ. Κορρὲν Ἰωάννην μετέβη εἰς Χαλκίδα, ἔνθα μετέσχε φιλικοῦ ἀγῶνος μετὰ τῆς Α. Ε. Χαλκίδος, τελεσθέντος εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Γυμνασίου Ἀρρένων Χαλκίδος. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ Ἀστυνομικὴ ὁμάς, μὲ σκὸρ 84—32. Τὸν ὡς ἄνω ἀγῶνα, παρηκολούθησαν ἀρκετοὶ φίλαθλοι οἵτινες ἱκανοποιήθησαν πλήρως διὰ τὴν τεχνικὴν κατάρτισιν τῆς ὁμάδος μας ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τὴν καλὴν καὶ ἄψογον ἐμφάνισιν καὶ τὸ ἀθλητικὸν ἦθος, ὅπερ ἐπέδειξαν οἱ ἀστυφύλακες—καλαθοσφαιρισταί.

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30 — 8 μ.μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ ἐπεβλήθη χάρις εἰς τὸ πλούσιον λογοτεχνικόν, μουσικὸν καὶ μορφωτικὸν περιεχόμενόν της.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.